

İsmail Uysal

- şiirler -

Yayın Tarihi:

02.12.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

/izmir'de Gün Batımı

İzmirde gün batımı, gözlerindeki kara
Emanet vermiş gibi saçlarını rüzgara
Bir matem havasında kokusu akasyanın
Yeldeğirmenlerinin kapıldım rüzgarına
Üzuldüm, sensiz geçen ömrün inkisarına
Üzuldün, yandı canım... Üzuldüm yandı canın..

Battı güneş, çaldılar göz ucundan ferini
Kimler avutur şimdi deniz perilerini
Akasyalar mı acep, yeldeğirmenleri mi?
Kazanani var mıdır bu çetin imtihanın
Bağladım, karasıyla derdinin, gözlerimi
Bağladın, esrarını gözlerine, zamanın

Dur ey zamansız esen rüzgar, derdin ne senin
Sus içimdeki ateş, sus konuşsun Nazenin
Hangi ressam çiyecek güneşin batışını
Hangi çocuk gülerek uyanacak yarına
Yoruldu, bakma kalbin durmadan atışına
Yoruldun, boyun eğdin zulmetin nazarına

Duymasaydım dediğim sesler var, duyuyorum
Tatmadığım hazlara isimler koyuyorum
Bölük pörçük hayatlar, uçuk kaçık hayaller
Filleri doyuracak kuşyeminden aşım var
Görmedim, dualarla semayı tuttu eller
Görmedin, arşa çıkan bir damla gözyaşım var.

Bedenimin içine sirayet eden zehir
Aşkın mıydı Nazenin, ya gözündeki sihir?
Kuşku kalbimi yer yer kurt olup kemirmekte
Senli düşüncelerim, sensiz kaldı, üşüyor.
Sustum, kanımı emmiş kurtlarım semirmekte
Sustun, dağlar karıyla yüreğime düşüyor.

Ne zaman baharından bir kokuya rastlasam
İksir tatmışım gibi mest olurum o akşam
Yerde yediverenler, gökte ebemkuşağı
Bir yanı kokun sardı, bir yanı renk cümbüşün
Gözlerim, sana taşır, el değmemiş kaynağı
Gözlerin, çözüyordu esrarını her düşün.

Kucak dolusu hüznü getirdim ötelere
Unutulmuş bir türkü, çalıyor sota yerden
Kurumuş bir yaprağı öpen dudaklar gibi
Ekmeği kutsayarak alnına süren yarım
Düşerim, nazarınla düşen bardaklar gibi
Düşersin, görmez olur düştüğünde gözlerim.

İsmail Uysal

26 Haziran

Ağlıyordun
Ağlıyordu zaman
yarın, dün ve bugünden arta kalan...
Gözlerin maral,
Gözyaşların kan,
Benzin sarı, dudakların ıslak,
Yanakların al.
Ağlıyordun durmadan.

Ağlıyordu
Ardından zaman
Sensiz yanımda kalan...
Sözcükler bıçak
Yüreğimden süzülen kan
Haykırıyor: 'Yanımda kal! '
Bütün ülkem bucak bucak
Ağlıyordu, durmadan.

Ağlıyordum
Zaman zaman
Sıkılmadan, utanmadan...
Yüreğini mesut eden sancıyla
Doğurmalıydı insan;
Yüreğimi meşgul eden acıyla
Ağlıyordum durmadan.

İsmail Uysal

Acısız Öldür Beni

Ne güzel gitmiştin oysa.
Kanamalarım olmuştu doğum sancısını muştulayan.
Yalnızlığı, ateş pahası olduğu dönemlerde almıştım halbuki.
Ne güzel bakmıştım ardından
Başkasının kollarına yakışmayacağını bile bile
Ve ne güzel ağlamıştım.
Sonra sancı, gecelerin kalbine saplandı aniden
Doğdu bir gece meyvesi derdimizin
Büyüdü sonra göz açıp kapayana dek.
Güneşe inat büyüdü dolunay
Büyüdü ne varsa senden arta kalan
Panik atağım, göz seğirmelerim.
Büyüdü fırtınalı sessizliğim.

Ne güzel gitmiştin oysa.
Kalsaydın, teslim edene dek emaneti,
En tatlı yerinde emanetinin.
Ama olmaz!
İlla yüreğinde ne varsa kusacak ihanetin.
Ne güzel gitmiştin oysa
Ve ne güzel ölmüştü yüreğim.
Şimdi söyle, Ahu gözlüm,
Söyle ömrüm,
Hasretim...
İnsan kaç kere ölür,
Varsa bir yolu ne olur
Acısız olsun bu kez
Yeniden o gözlere bakmadan beni öldür.

İsmail Uysal

Afakan

Süzülür bulutların içinde ay
Güneş'e doğru
Süzülür gözlerimden ince yaş
Süzülürüm.

Islanır döşeğim altımda
Boğar yorganım
Batar beynime beynime yastık
Islanırım.

Daralır günahkâr odam
Üstüme üstüme gelir duvarlar
Dünyada bir ben kalmış gibiyim
Daralırım.

Kırılır göğüs kafesim
Tutulur nefesim
Çıglıklar içinde kaybolur sesim
Yorulurum.

Üzülür yıldızlar bir bir
Üzülür karanlık denen kâfir
Üzülür koynumdaki misafir
Üzülürüm.

İsmail Uysal

Ağama Sualler

Ağa Lakaplı Dostum, Ahmet Çiçek'e;

Ağam dinler isen maruzatım var
Birkaç sual ile birkaç muamma...
İlmine muhtacım n'olur cevap ver
Aşkın dili söz mü, nazar mı, naz mı?

Gönül eğlendirir kendini hiçle
Arsızdır övünür belayla suçla
Desem ki; "Köz aşktır, hadi avuçla."
Közü tuz buz eder canı yanmaz mı?

Kıymetnaşinasın elinde yürek
El pençe divandır, boyun bükerek
Adalet mi, nerde? Hak mı, ne gerek?
Tek doğru bir lafzı akıl anmaz mı...

Bahara razıyım, yazda gözüm yok
Tavuk velinimet, kazda gözüm yok
Paçama dolanmış dosta lüzum yok
Dost dediğin sırt sırta dayanmaz mı?

Ağam yarım doktor candan edermiş
Yarım imam; "Ben de âlimim." dermiş
Almış posu postu dergâha sermiş
Ona cemaatten biri kanmaz mı?

E gönül hükmeder akıl yok ise
Zaten vicdan hibe edilmiş nefse
Merhamet derdestle konmuş kafese
Şimdi dostlar beni öldü sanmaz mı?

Söyle ki bileyim dili ne aşkın?
Neden akıl sefil, gönül hep pişkin?
Acep kalp akla mı gönle mi düşkün?
Rengi kara mıdır, al mı, beyaz mı?

Hükmün nedir Ağam, söyle emrindir.
Gönül mü harlıdır, us mu serindir?
İzanım yetişmez, mevzu derindir
Ağam uyutulmuş dev uyanmaz mı?

İsmail Uysal

Ah Anam, Ah!

Ah anam ah! Sen Şimdi dikilip başucumda
Ellerim ellerinde sorsan hal hatır anne.
Saklasam gecelerce kokunu avucumda
Dökölse gözlerimden yüz binlerce sır anne.

Ah anam ah! Kaktüsler çöle yağmur derledi
Martın on sekiziydi, göğsümden gök gürlledi
Ninemin ağıtları dilimi mühürledi
O günden armağandır saçımdaki kır anne.

Ah anam ah! Sen yokken neler neler değişti
Mazlumla zulmetmede bahaneler değişti.
Vicdan kış uykusunda, can tenle yer değişti
Merhameti sürdüler, adalet esir anne.

Ah anam ah! Umudun damını çökerttiler
Minnetsiz aldığımız nefesi tükettiler
Güzel olan ne varsa bir günde yok ettiler
Söylenemez cümleler dilimde nasır anne.

Ah anam ah! Habilin kanı ellerimizde
Nemrutun nefretini besleyen ateş bizde
Yusufu attığımız kuyular içimizde
Yakupun gözleriyle ağlıyor Mısır anne.

İsmail Uysal

Ah Be Çocuk!

Güvercinler taklaya geldi de yakalandı
Tuzağı kuran çocuk, kimin elinde ipin?
Kaç yuvaya mal oldu ah bilsen bu tertibin
Son tahlilde birinin kanadı parçalandı
Birinin gözünde yaş birinin canı yandı
Çocuk, tuzak senin de kimin elinde ipin?

Güvercinler, göğünü özledi, bırak çocuk
Çocukluğuna kurşun sıkanlardan hesap sor!
Biliyorum gözlerin bağlı iken görmek zor
Bu kış da kar yağmadı bu yaz da kurak çocuk
Zihnini kelepçeliyken özgürlük irak çocuk
Ömrüne çocuk yaşta kıyanlardan hesap sor!

Biliyorum, günahı biz varken sana düşmez
Vebalini taşıyan son karanfil de yandı
Milyon yıllık kayadan körpe filiz uyandı
Kalpten çıkmayan sözcük dil yakar, kana düşmez
Ahını aldık çocuk rahmet bu yana düşmez
Bağımızı süsleyen son karanfil de yandı

Yağmur sözü verdiler kıraç topraklarına
Yalan, umudumuzu kemiren sıçan çocuk!
Ezan sesine nispet kulağında çan çocuk
Bir kıvılcım hayali sinmiş dudaklarına
Dünün yok, maizi kim taşıyacak yarına
Umut, yalanımızla beslenen sıçan çocuk!

Susmak bize yakışmaz, dalgalar dağ devirir
Göge açılan kapı avucumuzda çocuk!
Yarının hayalleri baş ucumuzda çocuk
Asırlık hayalimiz çağ kapar, çağ devirir
Dua, zifir karanlık şerri hayra çevirir
Kapı açık, gökyüzü avucumuzda çocuk!

Karanlığı boğacak, elbet bir muştı doğar
Güvercinleri göge uçuracak ellerin
Ah tutsam, bir koklasam, nasıl uzak ellerin...
Bir gün göğüme bulut taşıyacak o rüzgar
Bir gün yalnız kokunla yaşayacak o rüzgar
Göge güvercinleri uçuracak ellerin

İsmail Uysal

Ah Be Eylöl!

Bugün senin doğum günün sevgilim
Geceye şavkından yıldız yağıyor.
Arz ı endamından tutuldu dilim
Güneş bile sanki ilk kez doğuyor.

Kurt kuzuya, ak karaya yar oldu
Ateş küle döndü, buzul har oldu
Salkımsöğüt çiçek açtı, nar oldu
Bugün çoban tekeden süt sağıyor.

Bugün akli hizaya soktu gönöl
Misafirdi bugün aşiyanda gül.
Ah be Eylöl! Hüznün anası Eylöl...
İçimde kor alev, dışım soğuyor.

İsmail Uysal

Ah O Gözler! III

Yüreğime ateş saldı gözlerin
Hkmetti dünyama her bir kıvılcım
Kınında tutuklu kaldı kılıcım
Hançeremde hançer oldu gözlerin
Ruhumu bedenden aldı gözlerin

Gözlerimi bir kez andı gözlerin
Gece güne, gün geceye karıştı
Kalp ve akıl ölmek için yarıştı
Ne tür bir düşe aldandı gözlerin
Beni lmsz m sandı gözlerin

Nasıl bir lemdir, ahu gözlerin?
Kck dnyanda Güneş batmaz mı?
Ay nere saklanır, şafak atmaz mı?
Kayboldum, nerede yahu, gözlerin?
Beni arıyor mu sahi gözlerin?

Gün olur bahtıma doğar gözlerin
Feleğin çarkına düştüğüm vakit
Ve elden ayaktan düştüğüm vakit.
Rahmetle göklerden yağar gözlerin
Zifiri, nuruyla boğar gözlerin.

Ve gece ydıma düşer gözlerin
Boşalır içime hapsettiklerim
Tenimi boğmaya çalışır derim
Mazimi derinden eşer, gözlerin,
Tüm "keşke" lerimi deşer gözlerin.

İsmail Uysal

Ah!

Ben neye yanayım şaşırdım kaldım
Selamsız sabahsız gidişine mi?
Ne yaptım bilmem ki ahını aldım?
Hangi bedbahtlığım yaktı sinemi?

Suskunluğuna mı bedduana mı?
Cana mı yanayım ben canana mı?
Ahın feleğe mi yoksa bana mı?
Kırma bu garibi deyiver emi.

İsmail Uysal

Ah, Anneciğim!

Uyku yok, gecenin üçünde bari
Hayal ol, geceme gel anneciğim!
Onca kirin pasın içinde bari
Gönlümü avcuna al anneciğim!
Hayal ol, geceme gel anneciğim!

Ellerin gezinsin kır saçlarımda
Birazcık yüzümde kal anneciğim!
Öpülesi elin avuçlarımda
Öpüşün Anzer'den bal anneciğim!
Birazcık yüzümde kal anneciğim!

Gözlerinden sevinç yaşları aksın
Mutluluktan ıslık çal anneciğim!
Artık ağıtları başkası yaksın
Hüznü, kederini sal anneciğim!
Mutluluktan ıslık çal anneciğim!

Geceyi bitirme, sakın gitme de
Kokunu kiskansın gül anneciğim!
Yaşım senden büyük, sitem etme de
Dolunaya nispet gül anneciğim!
Kokunu kiskansın gül anneciğim!

Yabancıdır dünya sancularına
Ne bilsin yaramı el anneciğim!
Sen dokun onulmaz acularına
Yokluğun marazi yel anneciğim!
Ne bilsin yaramı el anneciğim!

Heyhat, sabah oldu, güneş doğacak!
Gitme, biraz daha kal anneciğim!
Yine aydınlıklar beni boğacak
Koynumda uykuya dal anneciğim!
Gitme, biraz daha kal anneciğim!

İsmail Uysal

Ah, O Gözlerin!

Tarifsiz bir hüznün kırıışığında
Kalbimi ikiye böldü gözlerin.
Kederden bir demet var kucağında
Kim ne yaptı neden doldu gözlerin?

Ey güzel! Nedir bu matemden nazar?
Duruşun bir garip bakışın bizar.
Gülistan içine kim kazdı mezar.
Neden bir gül gibi soldu gözlerin?

Örtmüş gül cemali zülfün telleri
Yurt etmiş bülbüle gurbet elleri
Kadir bilmez, yaprak sanır gülleri
En son hangi vakit güldü gözlerin?

Tattın mı hazların en yücesini
O kitaplara eş, "aşk" hecesini...
Kim bilir kaç yığidin gecesini
Süsleyen Süreyya oldu gözlerin.

Bir zaman Leyla'ydı, bir zaman Şirin
Semadan yüceydi, denizden derin.
Mecnun' a çölleri eyledi serin.
Ferhat' a dağlardan yoldu gözlerin.

Yükseltip yürekten intizarını
Kurmuşsun meydana can pazarını.
Kurşuna çevirip her nazarını
Vuracak beni mi buldu gözlerin.

İsmail Uysal

Ah, O Gözlerin! -2-

Kırk dereden toplayıp, kırk yıllık yangınları
Kattım orta yerine sine denilen yerin.
Örttüm üstüme bir bir sevdakâr yığınları,
Gömüldüm ta altına hem de yedi kat yerin;
Yalnız bırakmadılar beni ahu gözlerin.

İki kere ikinin dört etmediği yerde
İnmiştir insanlığın kalbine kinden perde
Bizi anlayacak dil yalnız divanelerde
Değeri yok ammede aşka dair sözlerin
Der ki; "Dünyaya kanma, fani! " ahu gözlerin.

Neler geçti aklımdan, ölmek mi istemedim...
Acıktım; kan kusunca umutlarımı yedim.
Gündüzü öksüz koyup, gecelerimi yetim,
Ne dediyse "eyvallah" her sözüne kaderin...
Tek derdim solmasınlar hani, ahu gözlerin.

Özlemek, nişanıdır aşk denilen nimetin
Buram buram ter olur şakağımda hasretin
Ellerin, parmakların, bakışın, muhabbetin...
Silinmiyor, silinmez yüreğimde izlerin,
Her dakika anlatır seni, ahu gözlerin.

Gülüm, senden uzakta ışık saçan gözlerim
Hapsoldü karanlığa, gülüşümü özlerim
Mecalim yok gelmeye, tutmaz oldu dizlerim
Nefesimi kesiyor, girdabın, dehlizlerin
Lakin ölümüne de mani ahu gözlerin.

Ölüm demişken gülüm, sensizliğim, yokluğun...
Tam adı ölüm müdür hasretten burukluğun?
Unuttum kaç zamandır tadını mutluluğun
Başıma yastık olsun, son anımda dizlerin
Uyutsun beni, nenni nenni, ahu gözlerin.

İsmail Uysal

Ah, Yüreğim!

Ne zaman bir seher yeline düşse
Üşümüslüğünü Güneş'ten bilir.
Karartır ufkunu ruhundaki kir
Revan olur kulak verdiği sese
Ah! Yüreğim şimdi nerde, kim bilir!

Deli taylor gibi ergendir hala
Boğazlar beynini, içindeki kurt
Derler; "Ey divane bu deviy uyut!"
Öldürdük diyelim kurdu, pekâlâ,
Nereden buluruz onca dev tabut?

İsmail Uysal

Ahu Gözlerin!

Göklerde bir isyan başlattı, sonra
Kahırla toprağa düştü gözlerin.
Bir lanet uğramış gibi yağmura
Çatlamış dudağa düştü gözlerin.
Ahh, ahu gözlerin, ahh o gözlerin!

Birazcık yorgundu, biraz karamsar
Gönülden misafir sanki inkisar
Kirpikte tanıdık eski bir hasar
Bin yıllık uzağa düştü gözlerin
Ahh, ahu gözlerin, ahh o gözlerin!

Tarihi yordular günü yormak ne
Umudu kırdılar hayal kurmak ne
Maviye düşmanlar serçe vurmak ne
Nasıl bir tuzağa düştü gözlerin
Ahh, ahu gözlerin, ahh o gözlerin!

Gözlerin, hiçliğı kutsayan mahşer
Can tende yaşarken ölmeye benzer
Kundakta can vermiş bebeğe benzer
Kanlı bir kundağa düştü gözlerin
Ahh, ahu gözlerin, ahh o gözlerin!

Düşmandaki tanka topa karşılık
Bir savaş meydanı içinde, kısık
Ve bir ağıt yakar gibiydi ılık...
Yankısı bir dağa düştü gözlerin
Ahh, ahu gözlerin, ahh o gözlerin!

Apansız, maviye kıydılar yine
Çocuklar ölürken gülmek neyine
Şağının telinden hak-i payine
Uzayan ırmağa düştü gözlerin
Ahh, ahu gözlerin, Ahh o gözlerin!

Kalbinde eğlendin yıllarca hiçin
Adı sensizlikti sükuta göçün
Taptaze çayıma dem olmak için
İnceden bardağa düştü gözlerin
Ahh, ahu gözlerin, Ahh o gözlerin!

Sensizlik bir nevi intihar iken
Bensiz her gülüşün bana ar iken
Taa, işte şuramda kokun var iken
Benden çok ırağa düştü gözlerin
Ahh, ahu gözlerin, Ahh o gözlerin!

İsmail Uysal

Ahu Gözlüm

Göz görür, gönül sever, kalem yazar güzelim!
Seni yazmaya kalkan ellerim neden titrer?
Sanki vakit dolmuştur, başucumda ecelim
Boğazım düğüm düğüm, şakağımda ince ter!

Daha gördüğüm ilk gün yüreğime dem vurdun
Hayallerime girip ilden ile savurdun
Nasıl bir meşaleydin sen, ruhumu kavurdun
Nasıl baktılar öyle yüzüme ahu gözler!

Masum utangaçlığın, pervasız hoyratlığın
Kıyısında denizin, zirvesinde bir dağın
İki kutup arası, yerkürem darmadağın...
Nerden eser bu rüzgâr, nerede doğduğu yer!

Ellerin nazende gül; ürkek, kırılğan, ince...
Nara döndü bedenim, avucuma değince.
Yürek aynı oranda atarmış sevdiğince.
Bak gözlerime n'olur, gülüm, sihrini göster!

Kadın dediğin böyle, işte böyle olmalı,
Sevdiğini görünce gözü, gönlü dolmalı
Zifiri karanlıkta iğne atsan bulmalı
Seni gören gözlerim, işte kadını bu der!

Saçların dolunayı örtmüş bulutlar gibi
Yıllanmış gövdesiyle, devasa, çınar gibi
Kokusu misk i amber dağıtan pınar gibi
Gönül o rayihayı yalnız kendine ister!

Ben sana gülüm dedim, güldü evrenin yüzü
Ben sana gülüm dedim, barıştı kurt ve kuzu
Zira sen hayat suyum, sen yemeğimin tuzu
Seninle birkaç günüm bütün ömrüme değer!

Endamına bakınca yaprak döker serviler
Kalbimde aşkı görse utanırdı seviler
Gökyüzünü çatlatır ufkundaki maviler
Magma buza dönerdi seni görseydi eğer.

Bakışlarınla âlem diz çöküyor önünde
Rüzgâr şaşkın ve mecnun eser tersi yönünde
Bildiğin en güzel gül diken kalır yanında
Sensiz hiçbir kokuyu tatmamışım ben meğer!

İsmail Uysal

Al Beni

Akşamın kızıl ufku,
Al beni buralardan.
Kalmadı şevk ve çoşku
Ne yarenden ne yardan.

Isıtmaz artık Güneş,
Ay ışığı muma eş.
Yanarken üşür ateş,
Medet umarız kardan...

İsmail Uysal

Âlemin Bağbozumu

Kaç hayale uğradım, eğlendim kaç durakta
Duraklar vasıtasız, hayallerim boş çıktı.
Avare dolaşırken döndüğüm her sokakta
Ardım sıra hasretin, önüme sarhoş çıktı.

Sana sensiz dokunmak; birleşmek yokluğunla...
Gülüm seni seninle aldatmak nasıl bir şey?
Nefesim kokarken aç, yüzleşmek tokluğunla...
Sen metropol bir şehir, ben üç-beş hanelik köy.

Ovalar susuz sana, ağaçlar sana muhtaç
Ben bağıın yaban otu, çöl ortasında kaktüs.
Sensin biriktirdiğim, dikenim suyuna aç
Sende ırmaklar dere, bende katre okyanus...

Nasıl bir meşaledir, ateşsiz ve dumansız,
Tenimde bir tek iz yok, yüreğim nasıl yandı?
Yumuldu üzerime ölüm kadar zamansız,
Halim her akile sır, her deliye ayandı.

Bilse sırrımı biri, zaman beni asardı
Bir benim sırra vakıf, o halde bir ben deli
Yüreğimdeki filiz cümle tenimi sardı
Yükseldi artık alev, yandı zamanın eli.

Toprak oldu hayalim, kına yak ey asuman!
Sana da kalmaz dünya, yerle bir olur cismin.
Gün gelir kâinatta ne dost kalır ne düşman
Unutulur ben gibi, her fani gibi ismin.

Evren bir tımarhane, her nesne sanki kaçık
Şataşır Güneş'e Ay, yıldızlar öte kayar.
Özüne döner madde; su ve topraktan balçık...
İşte o bağbozumu, gülü dikenden sayar.

İsmail Uysal

An' in Götürdükleri

Yar seni son gördüğümde
Göktekiler kuş değildi;
Kederimden meleklerin
Başları öne eğildi.

Yar seni son gördüğümde
Gözden akan yaş değildi;
Yere düşen o parçalar
İki yaprak karanfildi.

Yar seni son gördüğümde
Hazirandı, kış değildi;
Oysa üzerime birden
Çığlar düştü, kar yığıldı.

Yar seni son gördüğümde
Döşümdeki taş değildi;
Patladı yanardağ gibi
Hücrelerime dağıldı.

Yar seni son gördüğümde
O gidiş gidiş değildi;
Bakakaldım ardınısıra
Hayal değil, düş değildi...

İsmail Uysal

Anlatmak Seni Sana

Kolay değil anlatmak seni, sana...
Kalem susar, dil utanır güzelim!
Bir başlasam bağ bahęe gelir cana,
Lale ağlar, gül utanır güzelim!

Bakişların öyle hüzzam ve derin
Ve yaylamın dağları kadar serin
Öyle güzel... Bir içim su gözlerin
Nazar eden kul utanır güzelim!

Zulüm bana, akarken gözpınarın
Yüreğimle ıslanır yanakların
Bir sebepten oynasa dudakların
Şerbet sızar, bal utanır güzelim!

Yüreğini anlatmaya söz mü var
O ki içinde cennet saklı hisar...
Paslı kilide girince anahtar
Alev coşar, kül utanır güzelim!

Uzaklığın yüreğimde keder, gam
Sensiz kurur kaynağım pınar olsam
Ben ki sensiz asırlık çınar olsam
Yaprak kurur, dal utanır güzelim!

Gözlerindeki umuda can gider
Gönül sana yol alır, revan gider
Sen olmazsan gözlerimden kan gider
Dere taşar, sel utanır güzelim.

Umutla seslensen bana; "Hadi gel! "
Dikenleşir saçlarımdaki her tel
Sana gelsem tefe koyar beni el
Senden kaçsam yol utanır güzelim.

İsmail Uysal

Anneme Mersiye

Kalbin hazin yanını kavururken alevler
Martın on sekizini karaya çaldı bahar
O gün düşman belledi gözlerimi aynalar
Hüzün bulutlarının sarmaladığı evler
Ve öksüz çocukları korkutan ürkünç devler
O gün aynı kefene sığıldılar, mecburdular
O gün bütün kuşları tek kurşunla vurdular

Toprak susuz, geçit dar, dağlar gam doğuruyor
Çocukça düşlerimi elimden aldı bahar
Kalpte kış saltanatı, hepten kısaldı bahar
Anne sesi, kuş sesi, çocuklar....Bağırıyor
Ahh müezzın, bak yine huzura çağırıyor
O gün gönüller sürgün, kalpleri kavurdular
O gün küle döndü köz, dört yana savurdular

Ölü ülkeler doğdu, birkaç kuş kanadından
Yoruldu güneş ve ay, yoruldu kırlangıçlar
Vücudumda koloni kuruyordu ardıçlar
Vah ki soylu orkide ürktü kasımpatından
Bir anne ölümüyle söz ettirdi adından
O gün bir kadının son nefesini yordular
O gün yedi kat sema ve arz ağlıyordular

Annesiz kaldı çocuk, annesiz kaldı alem
Sığmaz iki metrelik toprağa analar. /Dar.../
Var mı bir tek anayı sığdıracak bir mezar ?
Dil söylemez, göz ürker, yazmaz gerçeği kalem
Kıymetiharbiyesi eridi dirhem dirhem
O gün dünya, saltanat, mal, mülk, toprak, ordular
O gün öksüz kalmanın ahvalini sordular

Sustu bülbül, sustu kalp, soldu yediverenler
Dünya dolusu ölü.. Çocuk, genç ve ihtiyar...
Altmış yıllık mazlumdu iki günlük bahtiyar
Çapulcular, mollalar, düzenbazlar, erenler,
Yedi iklim yedi renk, eski dostlar, yarenler
O gün bütün desenler ve renkler mağdurdular
O gün güvercin yoktu, bize tuzak kurdular

İsmail Uysal

Annesiz Çocuk Olmak

Sen yoktun,
Üşüyordum,
Düşekalka büyüyordum.
Dizimde kan, ağlıyordum, susmak zordu, uyuyordum
Günlerce ben suya hasret
/açbılaç, hayalinle /
doyuyordum
Utancımından yere bakıp,
Susuyordum,
/seni kimden soracaktım/
Soramadım,
Soramazdım,
Soramazdım...

Sen yoktun
Anne dedim, ses gelmedi, dünya alem susuyordu
Çoluk çocuk, fitne fücür, gülüyordu,
Gözüm yoktu, sözüm yoktu, amma bu hal gönlü yordu
Anne dedim, bulut indi, Güneş sindi, ışık söndü
İzim yoktu, tozum yoktu, baş koyacak dizim yoktu.
Koca koca o adamlar, çocuklardan pusuyordu.
İnsan
/beşer değil sanki/
onca adem susuyordu.

Yoktun işte, gök yine mavi, yıldızlar parlaktı
Herkesin annesi vardı bir de oyuncakları...
Ben kıyamazken bakmaya
Onlar kıra döke oynayacaktı
Kader dediler,
sustum, çocuk kalbim küsüyordu
Zemheri ayazında keşişleme esiyordu
/Nefesimi kesiyordu /
Sen yoktun Anne,
Çocuk olmak çok zordu.

Yıllarca ben, yakıncılıç
Okşanmadan bir kez saçım
Dayak yedim yokken suçum
Kaç asırlık bilsen içim
İsyan ettim
/Bu nasıl bir adalettir,
dünya dedim bu ne biçim/
Sonra sustum, yine sustum
Sonra kalpte bir inşirah
Tevekkeltu Alallah
Seni O'ndan başkasına
Soramadım
Soramazdım...
Soramazdım...

İsmail Uysal

Asırlık Ukde

Kirlendi kalp, soldu gönül, gözleri bed ademin
Halisane her bakışta bir uçurum gizlidir.
Tevazua uğramaz dil, derdi büyük her demin
Her rukua eğilişte hadsiz kurum gizlidir

Ağacı kökünden yemiş kurdu derman belledik
Leşe konmak için öttü karga, ferman belledik
Arzı cennet, fanileri; huri, gılman belledik
Bilemedik her başakta çürük tohum gizlidir

Vefa terkidiyar etti, hatırşinas kalmadı
Babadan oğula akıl, izan miras kalmadı
Bedenden uzaktı çoktan, ruhta libas kalmadı
Amma ölü her canlıda taze doğum gizlidir

Söz uçu yazı kalmadı, memnu bir aşktı ilim
Kırk parçaya bölündü de yine susmadı dilim
Yüreği susturdum sandı kelle alınca zalim
Her başkaldırı içinde ah-ı mazlum gizlidir

Ah, içimdeki kıratı dağa sürsem dağ yanar
Yarılsa bent aksa nehir kalp yanar dimağ yanar
Cümle bir sırta gebedir, kelime çerağ, yanar.
Her yangının küllerinde bir tebessüm gizlidir

Bir güruha uğradı ki nazenin gülhanemiz
Bin yıllık otağa kondu kırk yıllık biganemiz
Delimize uslu dendi, uslandı divanemiz
Her ukdenin uhdesinde bir kördüğüm gizlidir

Benden olan çekmeseydi kılıç kesmezdi beni
Kamburlaştı sırtımda yük zamanla ezdi beni
Sonra ne dil hatırladı ne kalem yazdı beni
Her nisyanda kendi kızım kendi oğlum gizlidir

Ne halimde kararsızlık ne sözlerim gizlidir
Ne doğrumda bilinmezlik ne de eğrim gizlidir
Her devrimin içinde bir karşı devrim gizlidir
Zira her nefes içinde bin bir ölüm gizlidir.

İsmail Uysal

Aşka Ve İnsana Dair

'Bana aşkı anlatın! ' İmdat isteyen bir kız...
Nerden bilsin garibim, kim biliyor ki aşkı.
Baktım duygularına biraz saf ve kararsız
Sorulara yöneltmiş heyecanı, merakı...

'Hocam' diyor. Nedir aşk, elle tutulur mu ki?
Gözle görsem acaba tanır mıyım bir anda?
Ne ile hissedilir, aşk nasıl bir duygu ki?
Kalbi yorar mı acep, iz bırakır mı canda?

Dedim, dinle güzel kız, aşktan haber vereyim
Ama iyi dinle ki ataşe düşmeyesin.
İster gül bahçesini ayağına sereyim
İster karanlıklarda kesilsin son nefesin.

Aşk dediğin, yüreğin güneş tutulmasıdır;
Dünyan ile arana giren mehtabı düşün.
El değmemiş bedeninin ruhla yoğrulmasıdır,
Hayra yorulmasıdır, gördüğümüz her düşün.

Aşkta güzel sevilmez, sevilen güzelleşir.
Siyah kabuk içinde beyaz yemiş yok mudur?
Zengin, fakir diyerek değişir mi tenesir,
Rengi beyaz olanın kalbi acep tok mudur?

Rüya içinde rüya yaşadığımız hayat,
Maskelerin altında görülmez çirkinlikler.
Kiminin ıstırapı kimisine saltanat,
Kiminin çöp kutusu, kimilerine kiler.

Sen, ey aşk bahçesine düşen taze tomurcuk!
Yüreğinden de önce kör yürekleri tanı.
Serpilmiş olsan da sen, henüz çocuksun çocuk
Anlarsın büyüyünce ihaneti, insanı...

İnsan unuttur bazen topraktan geldiğini
Kibri alır başını Kaf dağına çıkarır.
Unuttur insanların günbegün öldüğünü,
Doymak bilmez hırs ile kalbi her gün kararır.

Aşk, içinde sayısız yıldız barındıran gök
Dokunmadan, o benim yıldızım demelisin.
İster guruba taş at, ister şafakları sök
Lakin bir şey bekleme, çıkarsız sevmelisin.

Aşk, ne saçtır ne de kaş ne bir bakış ne dildir
Ne gözlerin mavisi ne bakıştaki sihir
Aşk dokunan el değil, öpen dudak değildir
Ask, gözlerden hicranla akan yaşlardaki kir...

Aşk bilgelik tanımaz, aşka düşen cahildir
Sen topraksın, aşk senden parça koparan nehir

Aşka meyl verdiysen önce nefsini ldr
Sonra tertemiz ruhla haneden içeri gir!

Ey aşkın saf çocuğu, ey katıksız misafir
Söyle şimdi bakayım, anladın mı aşk nedir
Anladın mı merheme nasıl dönüşür zehir
Kays mı Kerem mi yoksa sen misin aşkta mahir?

İsmail Uysal

Ateşten Kucak

Göz dediğin, görmeli zamanın ötesini
Kaf Dağının ardını hayal etmeli bir göz
Hayaline yazdığım şiirin bestesini
Milli marş edasıyla alevlendirmeli köz
Utancından susmalı seni anlatan her söz

Dil dediğin yüreğin haremimi gözetler
Sükutun çığığını hapseder içine dil
Nice destansı aşkı birkaç sözle özetler
Güzel bakan bir göze kalpten geçen sır değil
Avuçladığın ateş gülistandır kor değil.

Kalp dediğin yaradır, kanar hep, kabuk tutmaz
Seni sevdiklerinden alıkoyan ildir kalp
Güneşle umut verip geceleri uyutmaz
Aşkını olmazlara fısıldayan dildir kalp
Sevdiğine yarendir, sana daim eldir kalp.

Aşk dediğin, kalbini gören gözün dilidir
Koşar adım sardığın ateşten kucaktır aşk
Yardan gelen gül ne ki har bile sevgilidir
Ruhunu lime lime doğrayan bıçaktır aşk
Eşkiyadır, asidir, firari, kaçaktır aşk!

İsmail Uysal

Ay Düşünce

Ay düşünce pencereme
Neden seni hatırlarım?
Uykum kaçır gözlerimden
Sızı dolar hançereme
Şaha kalkmış anılarım
Başucumda külhanbeyi
Yokluğunu sorar bana.

Ay düşünce pencereme
Yağmur düşer dolu ile
Ne hüzünbaz sevişmeler
Ne manalı gülüşmeler...
Unuturum aşkı bile.
Yangın düşer yüreğime
Ay düşünce pencereme.

İsmail Uysal

Aymaz Çocuk

Ben miyim gölgesine sığınan aymaz çocuk
Gündüz vakti koynunda yıldızları uyutan
Güneşe çıplak gözle ben miyim kafa tutan
Girmeyin günahıma, korkuyu yaymaz çocuk!

İsmail Uysal

Ayna

Nasıl görünürsem oyum
İçim de bir dışım da.
Ben Dünyanın içinde
Terkedilmiş, boş bir köyüm,
Dünya benim dışımda...

İsmail Uysal

Aze

Gözlerin vardı Aze,
Yırtıcı bir hayvandan ürkmüş
Açlığını, susuzluğunu gizlemeden öylece duran gözlerin..
Bakışların Aze,
Yedi düvele meydan okuyan,
Çölde serap gördüren büyüü bakışların...

Dudakların;
Nar kırmızı, kan kırmızı, aşk kırmızı dudakların
Ateş topu saplanıyor döşüme döşüme
Her uzumda şarapnel parçaları
Her dokunuş, her öpüş, her nefes, her iç çekiş
Ciğerimlerimden parça söküyor
Dokunduğu her hücreyi yakıyor dudakların.

Boynun, gerdanın, yaylamın düzünde gezen yıldı kısıraklar gibi
Bir o yana bir bu yana leylim ley
Eşkiya mısın ne
Kafa tutar en zalim Hükümdara
Düştüğüm kuyu soğuk
Üşüyorum
Tut ellerimden Aze...

Düşmüşüm koynuna bir yanardağın
İki göğsünün ortasına pusu atmış kurt gibi
Açım, susuzum, hasretim soluğuna
El attığım dağ çöker,
Dilimde gezinen sözcükler gibi
Göz pınarlarından şiir damlıyor

Avuvmuda biriken ter olur bazen
Değdiğim noktanın hazzı dudakta
Misafir eder mi beni kundakta
Uyumak istesem ben asırlarca
Şehrimin sendedir iki yakası
Taş duvarlı surlar bakışlarında
Gözlerinde gördüm yedi kıtayı
Her kıtasında bir şair ağlıyor

İsmail Uysal

Aze 2

Annemi gördüm Aze, yirmi dördünde henüz
Görsen nahifliğini, nasıl utangaç Aze.
Bir yanında Haticem, bir yanında Memoşum
Kimbilir nerdeyim ben, nereye kaybolmuşum?
Yazın içinde kış var, baharın içinde güz
Dağlar yeşerir bazen ovalar kıraç Aze.

Annemin gözlerini gördüm mısralarında
Şiirimin tadını aldım dilinde Aze
Kelimenin rahminde isyan hiçliğe gebe
Duygularım kuyuda, aklım fikrim göçebe
Merhamet satılır mı zulmetin pazarında
Kalbimi dağlayan mil kimin elinde Aze?

Annemin yüreğini gördüm avuçlarında
Göğe yükselen dua bir intizardı Aze.
Ahh çocuk, sapanında bir taş da ben olsaydım!
Kudüste şehit düşen bir baş da ben olsaydım.
Toplanmış müfrezeler bak sinir uçlarında
Vücudumuzu isyan ateşi sardı Aze.

Annemin suretini gördüm ufuklarında
Arşa uzanan hüznün yürek dağladı Aze
Bugün buğzedip zulme hatta kin kusacağız
Yarın alışacağız veyahut susacağız
Dört bir yana dağılmış sancı can pazarında
Arakan garip düştü, Halep ağladı Aze.

Annemin ellerini gördüm yanaklarında
Parmaklarındaki bal anzer misali Aze.
Düştüğüm derinlikte arılar vızıldıyor
Sarı, siyah, turuncu, kimi allı, kimi mor
Bir dünya kuruluyor narin parmaklarında
Yurdum için nevbahar kimin hayali Aze?

Annemin düşlerini gördüm gözyaşlarında
Ah şu sakar hallerim, dizim kanıyor Aze.
Çocuklarımız değil, çocukluğumuz yorgun
Kalbimizi yoruyor beynimizdeki vurgun
Yedi yaşım ağlıyor annemin mezarında
Kalbim otuz dört yıldır onsuz yanıyor Aze.

Annemin gülüşünü gördüm yarınlarımda
Yasemin kokuları taşıyor umut Aze.
Hangi damak unuttur kalbin acılarını
Hangi anne unuttur doğum sancılarını
Bir hazana uğradım henüz ilkbaharımda
Yoruldu, birkaç saat dizinde uyut Aze.

İsmail Uysal

Azemin Gözleri Yok

Aze ruhunun aksi gözlerine renk olmuş
Bakışların tenhada açları doyuruyor
Bazen yaşanan değil, yaşanmayan yoruyor
Kalbin Aze, sevdanın seyrine mihenk olmuş
Anılarla beslenen kaynaklarım kuruyor
Lakin gözlerin hala tam karşımda duruyor.

Ne zaman ki özlemin karanlığa hapsoldü
Gece kanatlarını şafağa sürdü yine
Ölüm bile gün gelir kavuşur sevdiğine
Soğandan medet umma güllerim bile soldü
Oysa ufuktan güneş göz kırptı yeni güne
Beni gözlerin attı yokluğuyla sürgüne

Herkes yanlış biliyor düşüncenin suçu var
Bedenimi emiyor, sensizliğin ahları
Ahlak, cenazesinde giyindi siyahları
Nerede adın varsa, aklın kalbe göçü var
Kaç gece sızım sızım bekledim sabahları
Gözlerinden beslendi kalbimin günahları

İçimde, girdabında boğulduğum denizler
İçimde çöreklenmiş yığın yığın hasretim
Umut etmekten yana kırıldı cesaretim
Hayallerim, son günün hüznü kadar sessizler
Gözlerinin sürgünü, gönüllü esaretim
Karşında zerre değil şairlik maharetim

Aze gözlerin yoktu, kalbini göremedim
İçinde neler neler saklıyordun kimbilir
Gün gelir, devran döner, gece güne devrilir
Gün gelir, gülüşünle dermanım olur derdim
Kaç aşığı inletir gözlerindeki şiir,
Köze dönmüş kaç ateş küllerinden dirilir?

İsmail Uysal

Aze'ye

Kursağımda kuluçka döneminde sancılar
Düşledikçe menzili uzuyordu yol Aze
İşgal etmiş dağımı, gönülden yabancılar
Kim zaptedecek beni, hangi karakol Aze
Tut beni can evimden sükunetim ol Aze!

Gülüyorsun, dağların zirveleri gülüyor
Zirveden eteklere gençliğim dökülüyor
Gecenin kör ayazı düşlerimi bölüyor
Gitme, sabaha çok var, biraz daha kal Aze!
Hasretiyle yandığım, memleketim ol Aze!

Hem yanıbaşımdayım, hem yıldızlardan uzak
Bir yanın çok karanlık, bir yanın nurdan parlak
Sustuğun her sözcüğe dokundum susayarak
Bırak yaban elleri, yüreğime gel Aze
Rahmetim olmak zorsa musibetim ol Aze!

Sen bey geçinenlerin beylerinden de beysin
Yürek kıvrımlarıma parmak uçların değsin
Emret, gülşen topyekün bülbüle boyun eğsin
Yeter ki dudağının kenarıyla gül Aze
Bedenime can katan emanetim ol Aze!

Göğe meydan okuyan bir ormanda yalnızım
Yaprak damarlarına yayılıyor kalp sızım
Suya mı toprağa mı karışsam, kararsızım
Bir ışık ol, bir imge, yol gösteren el Aze
Korkuyorum, iradem, cesaretim ol Aze!

İsmail Uysal

Aze'ye Mektup

Annemin kucağından aldılar beni Aze
Karanlık düşünceler dimağımı sarsıyor
Sanrılarım benimle savaşıyor delice
Aze kimin gözleri nazar ediyor beni
Göğsümde bir sızı var, yayılıyor iyice
Görünmeyen derinlik, yutuyor görüleni
Dağ dağ, deniz deniz düşlerimi basıyor
Dalga dalga üstüme serdi gölgeni Aze!
Annemin kucağından aldılar beni Aze!

İçimde bir çocuğun masum utangaçlığı
Sınırsız hülyaların esiri oldum Aze!
Bir yalanın içinde açmışlar kundağımı
Kahkahalar içinde ağlamışım körkütük
Ödünç közlerle her gün yakmışlar ocağımı
Duman aralığında eğlendim salya sümük
Attığım ilk adımda henüz yoruldum Aze!
Tattım en acısından susuzluğu, açlığı
İçimde bir çocuğun masum utangaçlığı

Mavi, mavi değilmiş. Denizi sorma Aze
Ölçeği yok içimde oluşan zelzelenin
Kökümün uzandığı toprağımı çalmışlar
Solmuş yapraklarımın günahını kim taşır
Saatler ahh saatler, günbegün kısalmışlar
Akrep şimdi ne yüzle yelkovana sataşır
Çocukluğum üstüne açılan ihalenin
Masumu yok... Söyleyip de beni yorma Aze
Mavi, mavi değilmiş. Denizi sorma Aze!

Kirli hanım çiçeği, sarı, kırmızı, morlu...
Koklamakla, koparmak arasına sıkıştım
Aze, bahçelerimi tarumar eden kimdi?
Neden Aze kimseler görmedi sustuğumu?
Oysa renkler benimdi, tüm çiçekler benimdi
Görmediler renkleri beynimden kustuğumu
Ben ki annemi bile, renksiz uğurlamıştım
Bahçeler, çocukluğum, hatıralar çamurlu
Kirli hanım çiçeği, sarı, kırmızı, morlu...

Acılar insanları birleştirir mi Aze?
Yoksa acılar mıdır doluşan bir araya?
İnsanlık kurtulur mu, kinden, hırstan, öfkeden,
Kurumuş yüreklere yağsa durmadan yağmur?
Sebepler kim, alnımıza sürülen bu lekeden?
Hangi dönülmez yolun yolcusu şimdi huzur?
Hangi tabip kalbiyle bakacak bu yaraya?
Yağmur, hasta ruhlara merhem verir mi Aze?
Acılar insanları birleştirir mi Aze?

İsmail Uysal

Aze'ye Sitem

Bir bakışa nasıl sığdı bir dünya
Anlat ki bileyim, cahilim Aze!
Cemreler topyekun düştü kuyuya
Bilesin ben bende değilim Aze!

Deniz, dalga dalga ve büklüm büklüm
Sözcüklerim vardı, dilde kördüğüm

Aze benden içre beni görmedin
O bende yeşeren seni görmedin
Sana tüm kapılar açık, girmedin
Gözlerim kör artık, lal dilim Aze!

Ana mühür değdi seni gördüğüm
Kalbi sardı sicim, ortası düğüm

Bir kadın, dilbilmez, gül desen ağlar
Bir kadın düşünün kalbi sonbahar
Kah birine ana kah birine yar
Yaşıyor mu acep, ne bilim Aze!

Bazısının atar kalpleri güm güm
Bazıları için kurtuluş ölüm

Yollar Aze yollar, hikayelerle
Yeniler kendini seyrüseferle
Yolculuk, hafifler umutla, terle
Gittikçe uzuyor menzirim Aze!

İşığa gebedir her zorba, zulüm
Köz diner, etrafa dağılır külüm

Bir umut, karanlık uykuyu bölüş
Bir çocuk, yüzünde kocaman gülüş
Gözlerinde renktir, kalbindeki düş
Kardelen yeşertti mendilim Aze!

Son bağımsın Azem, elde son gülüm
Son şarkım, şiirim, Azem, Sevgilim.

İsmail Uysal

Azizim

Azizim, gün bitti söndü ışıklar
Geceye can katan bir can kaldı mı?
Ben derdine düştü sözde aşıklar
Cana can adayan canan kaldı mı ?

Zalime serkeşlik, mazluma saye
Fakire adalet, haklıya paye
Yetime kol kanat, aczi himaye
Ölçüde tartıda mizan kaldı mı?

Azizim, petek yok bal derdindeyiz
Ortada ağaç yok, dal derdindeyiz
Dünya bizim sanki, mal derdindeyiz
Serde acep akıl, izan kaldı mı?

Adalet, mülkünü yıktı diyorlar
Nezakat, letafet bıktı diyorlar
Merhamet tatile çıktı diyorlar
Bilmem ardı sıra vicdan kaldı mı?

Azizim, tevekkül hırsa yenildi
Şükre giden yola bayat denildi
Gönül dili 'Hiç' ten, 'Hep' e evrildi
Dilde Kur'an, kalpte iman kaldı mı?

Testisi kırıldı samimiyetin
Gizlisi kalmadı mahremiyetin
Şirazesini kaydı medeniyetin
Bize bizden büyük düşman kaldı mı?

Azizim, konuştuk, lafı güzaftı,
Ya akıl fukara ya gönül saftı
Kusuru, noksanı çarşaf çarşaftı
Bu garipten özge kurban kaldı mı?

İsmail Uysal

Bağışla Beni

Daha dün baharda açan her çiçek
Göğümün en parlak yıldızı sendin
Daha dün adınla çarpardı yürek
Kıvrım kıvrım yakan tek sızı sendin

Sen ki kaç onulmaz yarayı yendin
Kaç çile ağına düşüp tukendin
Uykusuz gecemin şafağı sendin
Öksüzdüm, annemin kucağı sendin.

Şimdi bir kuyuda karanlık, soğuk
Hem üşüyor hem de korkuyorum ben
Simsiyah bir ipte kayboldu ufuk
Bir çocuk kalbine sarıldı kefen

Gözlerin göğsümün içine düştü
Öpmeyi unuttum bağışla beni
Gözlerin, göğümün içine düştü
Ölmeyi unuttum bağışla beni

Gök yarıldı sanki içine düştü
Gök yarıldı sanki içine düştün
Gök yarıldı sanki içine düştüm

Aradım yıllarca tozlu raflarda
Eskimiş kitaplar içinde seni
Yekvücut menzile varan saflarda
Dehlizler, girdaplar içinde seni

Görmedim gayrıyı, gördüğüm sendin
Her yönü kapatan kördüğüm sendin
Yorulan sabrımın durağı sendin
Evimdin, babamın ocağı sendin

Şimdi kuşlar beni tanımıyor yar
Mavi desen soluk bir renk sadece
Yıldızların bana bir bakışı var...
Artık tat vermiyor, boğuyor gece

Hasretin gözümün içine düştü
Yaş döktüm, akıyor bağışla beni
Gözlerin, gönlümün içine düştü
Çıkmadı, çıkmıyor bağışla beni

Gök yarıldı sanki içine düştü
Gök yarıldı sanki içine düştün
Gök yarıldı sanki içine düştüm

İsmail Uysal

Bağışla Beni 2

Gün değil ayları bile saymadım
Sensiz yıllar geçti bağışla beni
Yemin olsun ki ahdimden caymadım
Aklım benden göçtü bağışla beni

Sen sustun, seninle sustu ne varsa
Bülbüller ne güzel şakırdı oysa
Sükutundan doğma boşluk devasa
Doldurmaya ben güç yetiremedim

Yalnızdım, sonunu getiremedim
Seni sevmek suçtu, bağışla beni

Kaç mevsim değişti, kaç yıldız söndü
Sensiz kaç gül açtı bağışla beni
Kaç virane yurda kaç baykuş kondu
Gülün rengi kaçtı bağışla beni

Sen sustun, düzeni bozuldu arzın
Güvercinler tutsak, bülbüller kırgın
Alemi bir hüznün sardı ansızın
Senden mi benden mi kestiremedim

Rüzgarı ters yöne eştiremedim
Cana ten bulaştı bağışla beni

İsmail Uysal

Bağışla Beni 3

Kalbimi avcunun içine aldın
Sıktıkça sıktın yar, cana doymadın
Gönülden yol alıp ruhuma daldın
Cana dış geçirdin kana doymadın

Ak dediğim kara çıktı neyleyim
Kolay isim zora çıktı neyleyim
Dil ucunda yara çıktı neyleyim
Heybemde söz küstü bağışla beni

Çayıma dem oldun ekmeğime tuz
Sensiz kalpler çorak dudaklar susuz
Gayrı memlekete uğramaz nevrüz
Kuruttun baharı yine doymadın

Cemreden umudu olana yazık
Gözleri kan ile dolana yazık
Giden gitti, artta kalana yazık
Kalp kırık, göz küstü bağışla beni

Güneşte fırtına diner mi, dindi
Onca yıldız tek tek söner mi, söndü
Ahu göz aguya döner mi, döndü
Uğrattığın hezeyana doymadın

Büyüsü kayboldu bakışlarımın
Nisanı hapsoldü ilkbaharımın
Feryadı kesildi intizarımın
Ateş yok, köz küstü, bağışla beni

Yusufçuk kanadı narindir, narin
Kanadı kahrında yaktı gözlerin
Çivisi mi çıktı 'hasbelkader'in
Şükutunla suizana doymadın

Ve gittin ve sükut... Yağmur da sustu
Ve deniz maviyi kalbinden kustu
Sustun, yürek sustu, gözler mahpustu
Saz sustu, söz küstü bağışla beni

İsmail Uysal

Başka Bir Dünya

Aşıklar dünyasında
Urba teferruattır.
Beden dediğin kemik
ve bir kaç dirhem ettir.
Ağız, burun, göz ve kaş
Kulak ve baş ziynettir.
El ve ayaklar araç,
İşin özü niyettir.

Aşıklar dünyasında
Ruhun manası vardır.
Ruhun karası bedbaht,
Beyazı bahtiyardır.
Gönül ruhu besleyen
Kevsere eş pınardır.
Ruhun hamisi akıl;
Yetmiş burçlu hisardır.

Aşıklar dünyasında
Benden öte ben vardır
Maddeden kurtarılmış
Ruhsal bir beden vardır.

İsmail Uysal

Batalık

Ne kışlar yaşamışım, adına bahar deyip
Ayaza aldırmayıp, güneşe aldanmışım.
Bilinçsizce daldığım bataklıktan gül derip
Aldığım rayihayı miski amber sanmışım.

Gölgesine sığındım meyvesiz ağaçların
Kapısında dilendim ağzı kokan açların
Kulağımda uğuldar şak şakı kırbaçların
Kime adak adandım, nasıl bir kurbanmışım.

Susamıştım, kan içtim merhamet badesiyle
Kirlendim debdebesi, yıkandım sadesiyle
Kalbim atsa ne olur, öldüm ziyadesiyle
Mükemmel bir yaratık, yazık ki insanmışım.

İsmail Uysal

Beklenen

Yar içimde hasretin buram buram
Gel ey yarım, kıvılcımı çak da git!
Sensiz saadette açıldı aram
Mutluluğun ocağını yak da git!

Yar bu sevdam öyle saf öyle duru
Kaybetmişim sen de buldum huzuru
Zirvedeydi yere saldım gururu
Halın oldum üzerimden ak da git!

Gel ey yarım, gel cananım, biçarem
Düşünmekten bitirdi derdi verem
Gelmez isen imrenir bana Kerem
Yangın çökmüş yüreğime bak da git!

İçim, dışım, sağım, solum sensin yar
Gece aysın, günüm senle ışıldar.
Sen bakınca içime neşe dolar
Gözlerini avcumda bırak da git!

Gel güzelim, gel ey gönlümü çalan
Gitme sakın yalan söyledim, yalan
İşte şurda darağacı ve urgan
Gideceksen boynuma ip tak da git!

İsmail Uysal

Ben Garip Bir Düş Gördüm

Kırk yıllık bir maziyi topladım bir araya
Sanki uyudum da bir kaç dakika düş gördüm.
Ne köhne dama sığdım ne köşke ne saraya
Ne yürekten yas gördüm ne sonsuz cümbüş gördüm

Bulutların ağırlarken yüzünde gülüş gördüm
Belki de yaşamadım filhakika düş gördüm

Her nefeste varlığı içimde sanıyorum
Hakikat korkusunu düşümde anıyorum
Gidip bir kelebeğin derdine kanıyorum
İçimde dışım saklı, kor ateş, yanıyorum

Düşümde, avucumda küllenen ateş gördüm
Ben ateşi kalbimi kanatana eş gördüm

Yalnızlığın dili yok, rengi soluk Azizim
Dudağımda bir hüzün nicedir tarifsizim
Aleme elpençeyim, kendime yok tavizim
Sanki kuyu içimde, su içmekten acizim

Azizim, aklımı ben sanki başıboş gördüm
Gezdiğim dağları kör, yolları sarhoş gördüm

Göğsüm parçalanıyor, çocuklar aç ölüyor
Kadınlar, ah kadınlar aç biilaç ölüyor
Çiğlikleri gafletten düşlerimi bölüyor
Çiçeklerin üzeri kan ile örülüyor

Ne böyle bir cehalet ne benzer dövüş gördüm
Gögüm parçalandıkça, kuşları ölmüş gördüm

Kırk yıllık bir maziyi harcadım üç kuruşa
Gurbetteyim, içimden içime göçüş gördüm
Yazık ettim gençlikte Müslümanca duruşa
Uyanıktım, gecemi yaka yaka düş gördüm

Günahımda beyaz kıl, baharımda kış gördüm
Yerdeki her kusurda göğe yakarış gördüm

İsmail Uysal

Bin Ahit Gölgesi

Sen Kays'ın gözünde bin yıldır pişen
Yorgun bir damlayı andırıyorsun
Bir şebnem değilsin toprağa düşen
Aşkı mı çölü mü kandırıyorsun

Engin sahrandaki tenhayı gördüm
Bir ahu göz dedim de sevdim seni
Baharda çölleşen vahayı gördüm
Adına güz dedim de sevdim seni

Nedir bu kandıkça kandiğın suya
Güneşi eriten yangının mı var
Üstelik içtikçe yandığın suya
Henüz kül olmamış bir canın mı var

Yokta varı gördüm, varlıkta bittim
Ben gitti, biz dedim de sevdim seni
Senden çoğaldıkça ben bende bittim
Aşkına giz dedim de sevdim seni

Kelebek kanadı kırıldığında
Ve kuşluk vaktinde ve ikindide
Akrep ve yelkovan yorulduğunda
Tükenince aşkın gücü gitgide

Sükuttan kaleler inşa ederken
Kaleme yaz dedim de sevdim seni
Kırk yılı devirdim yaz bitti derken
Kışıma yaz dedim de sevdim seni

Anneler ölürken, kuşlar ölürken
Ağıtlar yeşerdi gözyaşlarında
Kah çınar oldular ve kahi gürgen
Göğe uzandılar dağ başlarında

Ateşin sarınca bedeni tümünden
Ciğere köz dedim de sevdim seni
Bin ahdin gölgesi geçti üstümden
Söz dedim, söz dedim de sevdim seni

İsmail Uysal

Bir Adımlık Yol

Ey sevgili
Engelleri aş
Dağları bir adımlık yol eyle
Yaklaş

Dikil karşıma öylece
Sokul yavaş yavaş
Bir adım kala dur
Yeter,
Uzaklaş!

İsmail Uysal

Bir Ağlarsam

Ben ağlarsam çekmez âlem yükümü
Yerde toprak, semada bulut ağlar.
Ağustosta başlar yaprak dökümü;
Ayva ağlar, üzüm ağlar, dut ağlar.

Keçi teper iki günlük oğlağı,
Gerginleşir dananın boyun bağı
Öküzlerde meme arar buzağı
İnekten süzülen halis süt ağlar.

Ben ağlarsam hasret kalır gök aya
Heves salar galaksiler kaymaya
Bir başlarsam dertlerimi saymaya
Sazım inler, keman sızlar, ut ağlar.

İsmail Uysal

Bir Çocuk, Bir Kadın

Çocuk suretinde büyüdü düşler
Kanımı, damardan içmiş aynalar
Bir biri ardına gidiş dönüşler
Aynalar, iç içe geçmiş aynalar

Aynalar, her biri başka bir renkti
Aynalar usulen vicdana denkti
Çocuklar, hem açlar hem üşümüşler
Önce yalpalama sonra düşüşler

Çocuk gülüşüyle sisli aynalar
Anne kalbi kadar hisli aynalar...

Bir anne, eteği yalnızlık dolu
Bucak bucak, sıra sıra yalnızlık
Kırılmış umudu gözleyen kolu
Kucak kucak, mısra mısra yalnızlık

Bir kadın, Merih'e meydan okuyor
Bir kadın, hayali Venüs kokuyor
Kadınlar, toprağın kurumuş yanı
Kanayan yarası, yok ağlayanı

Bir anne kalbine çöktü yalnızlık
Kadının belini büktü yalnızlık

Bir kadın, bir çocuk, bir de yalnızlık
Çölleşen dünyada susamış kalpler
Gitgide büyüyen bir umarsızlık
Bir ömrü boş yere yaşamış kalpler

Bir kadın töreye boyun eğiyor
Yüreğe zulmetin mührü değişiyor
Bir çocuk korkuyu kalbinden yüzmüş
Hüznüyle sokağın dilini çözmüş

Aynalar, sokağın hüznüne duvar
Ana yüreğinin yüzü aynalar.

İsmail Uysal

Bir Garip Sevda

Ne garip bir haldir bendeki sevda
Senin için sanki yaşamamışım
Ne fark eder öldüm ovada dağda
Yüreğinde ben ki yaşamamışım

Sen bir kez ağlasan, üzölmek ne ki
Gözünde yaşlara kurban olurđum
Ben kara bahtıyla huysuzun teki
Yine de yoluna bin can olurđum

Yazık, karanlığa saplanan güle
Yazık ki bülbölün ahı tutuyor
Yazık kirpiklerin ördüğü tüle
Yazık ki gün öldü, Güneş batıyor

İnsan gittiğinde kalbi kalır mı
Yahut akli, fikri yahut gözleri ?
Mesela giderken ruh ayrılır mı
Dönmez mi zamanla gerisin geri ?

Ne garip bir haldir bendeki rüya
Uyanık düş görmek neyime benim?
Şarıyor kolları, gülüşü güya
Üşüyor bir yandan sıcacık tenim

Nerede ilkbahar nerede cemre
Toprak her yağmurda sen kokacaktı
Acaba rüzgar mı uymadı emre
Yoksa bulutlar mı kendini yaktı

Yazık gökkuşaağı, kuyuya düştü
Yazık ki renklerin sihri kalmadı
Yazık aşk derin bir uykuya düştü
Yazık ki sevmenin ekşidi tadı

İnsan öldüğünde aşkı biter mi
Yoksa bitince mi aşk İnsan ölür
Ölmeyi bilmeyen aşığım der mi
Bilsem ki doğmamış kaç isyan ölür

Yüreğinde ben ki yaşamamışım
Ne fark eder öldüm ovada dağda
Senin için sanki yaşamamışım
Ne garip bir haldir bendeki sevda

İsmail Uysal

Bir Göçten Arta Kalan

Kısım kısım ayırdın gölgeni üzerimden
Gittin, bağımda gülü zehirledin de gittin
Seninle her nefesi söktüler ciğerimden
Dilimi kalbimle bir mühürledin de gittin

Kıran girdi bağıma, nergisin vatanına,
Şiirine çiğ düştü, kan değdi lisanına
Ümidunu hapsedip ye'sin kör zindanına
Üstüne kırk kapıyı zincirledin de gittin

Önce süzgün gözlerin, sonra kokun... Gittiler
Ne yaşadın ne gördün ki öteye ittiler
Ne hayal kaldı ne düş... Onlar da terkettiler
Elinle hazanımı hazırladın da gittin

Ah anam ah, yokluğun kırlangıç fırtınası
Gittin seninle göçtü can gölünün sunası
Demezler mi nerede sabilerin anası
Kalplerde acıları nasırladın da gittin!

Ne aklım kaldı serde ne canım kaldı tende
Aklın pazarı sende gönlün ayarı sende
Vatanımdın, sılamdın üstüne üstlük sen de
Ruhumu aleminden uğurladın da gittin

İsmail Uysal

Bir Gülsen

Yorulmasın ellerin, gözlerin yorgun zaten
Usanmış yüreğinden damlıyor bak şu yağmur.
Bana kurşun sıkıyor seni her gün inciten
Sen ki, beynimdeki ur, sen sırtımdaki kambur
Sen derdimsin inleten, sen efkarımsın tüten.

Tüten efkarımda sen, inleten derdimde sen
Şikayet etmem. Haşa! Kederindedir huzur.
Sensin yağmurla gelen, sensin rüzgarla esen
Usanmış ruhuma can, yorgun gözlerime nur
Zemheride üşürken bahar gelir bir gülsen.

Bir gülsen belki Güneş zalime mezar olur
Goncalar ülkesinde nefessiz kalır diken.
Belki üç beş soytarı lütfuna mazhar olur
Öldürülmez çocuklar, anneleri üşürken
Bir gülüşünle belki yeniden bahar olur.

Gözlerinden damlayan merhameti görmeyen
Rüzgarın sesi diner, bulutun yaşı kurur
Seni gördüğü halde sana gönül vermeyen
İnsanın birkaç soluk sonrası kalbi durur
Silüetin umuttur, sevda iksiri gölgen.

Vesayet savaşları varlığıyla son bulur
Afrikadaki açlık, Ortadoğudaki kan...
Kaybolmuşlar bakarak gözlerine yön bulur
İflah olmaz, dünyada seni sensiz yaşayan
Seninle sokak sokak kimsesizler can bulur.

İsmail Uysal

Bir Günahın Gamzesi

-I-

Yağmur ormanlarının yüzeyine kar düştü
Belirdi yanağında bir günahın gamzesi
Badesine sıkılmış gözyaşıydı mezesi
Gözlerinin narından yüreğime har düştü

Usulca dokunduğum, pamuk ipliği kendir
Gördüğüm her noktada üşüyorum, nedendir?

Zemheri ayazında aklıma o yar düştü
Baktığı her noktaya fersah fersah ıraktım
Gülüştüğü her cana binlerce ah bıraktım
Yine de gözlerinin rengine bahar düştü

Can için sendelerken görünen hep bedendir
Attığım her adımda düşüyorum, nedendir?

Zalim köşke sığmadı mazluma mezar düştü
Kalbine sor, halbuki bir yabancı değildim
Merakını cezbeden her yüzü hasmım bildim
Paylaşmazken tenimle payıma nazar düştü

El pençe divan durdum, ömrüm yoluna sedir
Yokluğun gölgesinde yaşıyorum, nedendir?

Güle baykuş damladı bülbülüme har düştü
Nazenin çiçeklerin kokusunu aldılar
Bakır ibriğim vardı yerden yere çaldılar
Şahmarana kıydılar, ardımıza mar düştü

Korkum canımdan değil, ölecek olan tendir
Kimden kaçsam da sana koşuyorum, nedendir?

-II-

Gözlerine dem vuran yürek perişan düştü
Ardarda zelzeleler... Çöktü dağ dağ üstüne
Karanlığı boğan kan, bulaştı yeni güne
Aç kurt ulumaları, şafağa nişan düştü.

Güneşin doğuşuyla ufuktan ter akıyor
Her doğum üzerime gölgeni bırakıyor.

Seher vakti yurduma taze bir isyan düştü
Birkaç haddini bilmez, üç beş çapulcu ve keş
Yükseldi her şehrimin sokaklarından ateş
Kaç yüreğe köz değdi, kaç ciğer büryan düştü.

Ya başım dönüyor ya altımdam yer akıyor

Eşkiya şehre inmiş, mabedimi yakıyor.

Dumansız bacalardan ocağa çıkan düştü
Kazılmış onlarcası, adım başı bir kuyu
Bu fani curcunada kahpelikler diz boyu
Birçoğu hanemize anadan üryan düştü

Dumansız bacalardan her gece şer akıyor
Ancak ümitvar olan gökyüzüne bakıyor.

Gökyüzüne meftunun göğsüne umman düştü
Şiarı sabır olan kula imtihan düştü
Ah felek deyip durma, her ateşin sonu kor
Gayesi aşk olanın bahtına hicran düştü

Aşk deryasına dört bir koldan nehir akıyor
Her nehir deryasına hüznünü bırakıyor

İsmail Uysal

Bir Günahın Gamzesi II

-1-

Keşildi sensiz yağmur, yurduma kurak düştü
Yağmur, giderken sanki gözlerini de aldı
Hayat memmat arası mesafeler kısaldı
Gözümden sakındığım, gönülden irak düştü

Bulduğu aralıktan girdi gurbet içeri
Bozuldu iklimlerin mevsim mevsim ezberi

Sen gidince aklıma müthiş bir merak düştü
Acaba güneş sensiz doğar mı aynı hazla
Ay görünmese yahut, ne olurdu en fazla
Düşünceler kıvrıldı, cevaplar muğlak düştü

Yoldaşın olamadım, yolun olsaydım bari
Gittiğin ötelere dönmeceksen geri

Henüz ilkbaharımda dalımdan yaprak düştü
Tomurcuğu üstünde yemyeşildi üstelik
Kar da yoktu mevsim de kış değildi üstelik
O halde saçlarıma nasıl onca ak düştü.

Ben kendimi bilirdim halbuki bir serseri
Nisanın ortasına kurulmuştu zemheri

Arza indi asuman, göğüme toprak düştü
Gecelerin bağrından kopardım günlerimi
Hicranı yaşamada gösterdim hünerimi
Nice ustayım diyen yanımda çirak düştü

Demir gibi dövdüler içimdeki cevheri
At nalına çaktılar oluşan mücevheri

-2-

Sükutun mahzenine derin bir eyvah düştü
Çatladı sabır taşı, çığlık çığığa isyan
Kusurluydu, acizdi, beşer doğmuştu insan
Al yanak üstündeki gamzeye günah düştü.

Gururumuz incinse gözyaşı döküyoruz
Oysa ne canlar yakıp, kaç yürek söküyoruz.

Yolu uzun garibin, kah yürüdü kah düştü
O yüzden dostu sandı elinden her tutanı
Garip bir hikayenin işte en garip yanı
İsteyen bey olunca sabiye nikah düştü

Zulüm bize değilse, hep kulak tıkıyoruz
Ya alkışlıyoruz ya, uzaktan bakıyoruz

Mazlumun gözlerinden toprağa bir ah düştü

Oynadı yer yerinden, ezdi atları filler
Yem verdi piyonları kaledeki failer
Büktü boynunu vezir, oyun bitti. Şah düştü.

Hala o ahtan sebep ağıtlar yakıyoruz
Kalbimizin kirini hamamda yıkıyoruz.

Ne zaman ki insanın kalbine Allah düştü
Genişledi damarlar kana inşirah düştü
Kardelen bir muştudur, umudun adı nevrüz
Her gecenin sonuna taze bir sabah düştü.

Arınmak için boy boy Kabe'ye akıyoruz
Ahhh! Bilsek dilimizle kaç Kabe yıkıyoruz

İsmail Uysal

Bir Günahın Gamzesi III

-1-

Kuraklıktan çatlayan toprağa maraz düştü
Rahmete küfredenler çaldı bereketini
Kim ödeyecek onca yetimin diyetini
Gene güçsüze dua, güce imtiyaz düştü.

Bilmezler ki seccade imtiyazı en bol yer
Bilseydi olur muydu insanın adı beşer

Hakime haksız hüküm, cellata infaz düştü.
Bir kere adaletin şaşınca terazisi
Aylarca kılıfını hazırladı terzisi
Minareyi çalanın keyfine cevaz düştü

Teri kurumamışken işçinin hakkını ver!
Kurudu emekçinin alnına biriken ter.

Hakka ayna tutanın aksine mecaz düştü
Üstelik, dört duvarın dördü de aynasızdı
Zulmetin gölgesinden hücreye ayna sızdı
Kalplere, gölgelerin aksinden enkaz düştü.

Kim bilir hangi hayrın, anahtarı hangi şer?
Düşüncedeki kurttur, beynimizdeki mahşer

Dağların sükutundan, geceye avaz düştü
Köpekle iş tutanlar kurdu kurda kırdırdı
Vicdanı kör olanın duyuları sağırdı
Sokakta yaşayanın payına ayaz düştü.

Kimsesiz çocukların, kabusudur geceler
Sis ardına gizlenmiş bir pusudur geceler.

-2-

Köpekleşen her nefsin ardına vicdan düştü
Sorumsuzca aldığı nefesi dar eyledi.
Ne zaman vücut akli kalbe muhtar eyledi;
Kılıç çürüdü kında, at öldü, meydan düştü.

Son akıncı beyinin kanı kaldı miğferde
Bir tek türküsü kaldı gidenlerin ezberde.

Ateşin cevherinden bir kalbe duhan düştü
Narını, gövdesinde taşıdı Ebu Cehil!
Çelalini bir kalbin yok etti kurani dil;
Ömer ibn-ul Hattab'ın göğsüne iman düştü

Kimi, cehennemini yaşıyorken makberde
Kiminin adaleti yükselir perde perde

Hayıflanıyordum ki yadıma Kuran düştü
Dilimde künfeyekün, avucumda inşirah

İlk adımda bismillah, son adımda inşallah
Öğütlerle aklıma Resul-i Zışan düştü.

Ne doğduğun ocakta, ne gömüldüğün yerde
Göğe bak diyor şair, tek kurtuluş göklerde!

Yarıldı gök, esrarı toprağa nihan düştü
Bir afet bir tufandı sandık ki cihan düştü
Kalbine teslim oldu aklı olanın serde
Yarıldı gök, duanın ecrine derman düştü

Bir zamana düştüm ki kalbi olan aç derde
Bir derde düşmüşüm ki dermanı muhtaç derde.

İsmail Uysal

Bir Kadın Tanıdım

Bir kadın tanıdım
Bir kadın ki toplamış gözlerine cümle âlemi
Bakmak cesaret ister.
Önce yaşıyor sandım
Oysa ne âlem umurunda onun
Ne o âlemin.
Güneş'teki ısıya eş eleme
Merhamet ister.

Bir kadın hayatın her kemliğine
Karşı bağlanmış tutkuyla
Ne neşeyle dost kalabilmiş
Ne umut ne uykuyla
Ne felekten bir gün çalabilmiş
Ne aldanmış hayatın sersemliğine
Bir kadın ki
Riyadan uzak cemiyet ister

Bir kadın
Ruhundakileri anlatabilmenin derdiyle
Bürünmüş sükûta
Dilinde birikmiş kelimelerin ağırlığı
Çökmüş gözlerine
Şifa olsun diye nebata
Akar gözlerinden ayyaş,
İki damla yaş.
Bir kadın ki
Yaşamla arasına set ister.

Bir kadın tanıdım
Almış terkine emanetini
Çekmiş restini
Sığınmış dağların eteklerine
Kulağını tırmalar kurt ve çakal sesleri
Korkuyor muydu acep
Baktım gözbebeklerine
Dişi bir kaplan gibi gösterdi heybetini
Bir kadın ki
Ne acınmak ne himmet ister.

Bir kadın
Yaka silkmiş elin murdarından,
Necasetinden, irininden...
Sığınmış münzevi bir boşluğa
Kaldırmaz başını arından
Dayamış yavrusunu sinesine
Düşen iki damla yaş yanaklarından
Biter, ikiz lale soğanı
Avutur ağlayanı.
Bir kadın ki
Bıkmıştır elemden; saadet ister.

Bir kadın tanıdım
Haşhaş kapsüllerini andıran gözlerinden
Afyon sızar.
Ayyaş kılar dudağından bir buse,
Alan sızar.
Mehtaba eş saysam cemalini
Kıskanır Güneş, kızar.
Bir kadın tanıdım
Avucunu almak avucuna
Cesaret ister.

İsmail Uysal

Bir Memeleket Türküsü

Bir yol, el etti bana, uzunca ve daracık
Tınısı can yakıcı bir memleket türküsü
Dilenci bir annenin kucağındaki çocuk
Asırlardır dinlenen bir türkünün öyküsü

Yaratılalı beri ayağa düştü cennet
Anneler ah anneler varlığı sonsuz nimet
Dağlara pusu atmış eşkiyadır, merhamet
Bu kadar keskin miydi yoksunluğun kokusu

İsmail Uysal

Bir Yol Var

Göğsümde eski bir şarkı çalıyor
Gözlerim dalıyor fizana doğru
Bir ülküm var beni benden alıyor
Koşuyor atlılar meydana doğru

Gözlerde bin yıllık özlemin ahı
Kalplerde bir kutsal günün iştahı
Büyüyor kasırga tufana doğru

Bir bulut Bir yağmur doğurdu. Niçin?
Belki de susamış çocuklar için...
Mazlumun ahına vurulmaz perçin
Kıvılcım çıkarır isyana doğru

Ne vezir bırakır ne at ne şahı
Bozar kurulmuş her çeşit tezgahı
Nehirler yol alır ummana doğru

Büyüyor mazlumun isyanı yer yer
Büyüyor ikbali açık hayaller
Büyüyor semaya açılan eller
Dualar lisandan Rahman'a doğru

Bazen olanların yoktur izahı
Göz, gece içinde bulur sabahı
Gün uzar müphem bir zamana doğru

Kırılır kırılmaz denilen setler
Zamanın takıyla vurur saatler
Menzilde bir sevda tüm işaretler
Çevirdik okları düşmana doğru

Mesuttur ecdadın şimdi ervahı
Mazide kıyıldı günün nikahı
Can, serseri akar canana doğru

Yürürüz, sinemiz aşka gebedir
Bu yolda yürümek muharebedir
Ona varmayan her yol ucubedir
Bir yol var kuyudan zindana doğru

Bir yol var göz önünü uzak eder
Bir yol var sarayı unufak eder
Yürür geda aşkla Sultan'a doğru

İsmail Uysal

Biz'den Ben'e Mektuplar II

Artık düşünemiyorum
Bıktı beynim emir almaktan kalbimden
Özledi, kurumuş gözbebeklerim ağlamayı
Özledim seher vakti kalbimdeki ürpertiyi
İmamın ezan sesini...

Sen, ey kalbimin kara mührü!
Sen kal öylece- peşim sıra -sürünerek
Ben kendimden geçtim
Uçmaya gidiyorum.
Sen kal öylece- kaşı karnını- gerinerek
Ben yolumu seçtim.

İsmail Uysal

Biz'den Ben'e Mektuplar -1-

Kimsin, nesin, hiç sordun mu kendine?
Dön de bir kez aynaya bak İsmail!
Aç gözünü, kulak ver efendine
Seher vakti uyuma, kalk, İsmail!

Nedir ki sebebi rahatlığının?
Çöktü kirışleri gençlik çağının
Her an biri çukurda ayağının
Bilmez misin ki ölüm hak, İsmail!

İsmail, sen seni anlayamadın,
Neden yaratıldın, neydi maksadın...
Bozuldu düzenin, kalmadı tadın
Kestiğin her kavun kabak, İsmail!

Büyür yalnızlığın kalabalıkta
Sessizliğin ödü koptu çığlıkta
Bir ömürlük zaman toplandı 'hık'ta
Çağırıyor kara toprak, İsmail!

Annen vardı yirmi üçünde göçtü,
Amcan, ondokuzda kuş olup uçtu,
Ninenin kabrinde çiçekler açtı,
Sanma ölüm senden uzak, İsmail!

Sordukları zaman 'Elinde ne var? '
Ne cevap verirsin bre günahkar?
Diken incitirken, korkutmaz mı Nar?
Cehennem şehvetten sıcak, İsmail!

Ve düşün Cenneti mükemmelliyet
Daima mükafat, her anı rahmet
Ne yapar düşünde gördüğün zahmet
Ölüm, sonsuzluğa varmak, İsmail!

İsmail, Şeytanın kölesi olma!
Nefsin kör atının yelesi olma!
Günahkar bir şehrin kalesi olma!
İşin özü adam olmak, İsmail!

İsmail Uysal

Bu Dağların Derdi Var

Ilık bir rüzgar gibi nefesi şu dağların
Bak işte tam şurası çocukluğumun ahı
Bak işte şu bayırda kırmıştım umudumu

Şu dağlardan doğardı her gecemin sabahı
Yokmuş gibi ezelden kimsesi bu dağların
Söndürmüş sanki rüzgar kalplerde yanan mumu

Gökte imdat dileyen bulutlar suspus olmuş
Mavinin hangi tonu kusacak hasretini
Kim görececek acaba çocukça saflığımı

Dilde biriken gamın kalbe sirayetini
Görseydin yaş dökmeden nasıl ağladığımı
Yoksun ya gözlerimde bulutlar mahpus olmuş

Yoksun ya dağlarımın soluyor çiçekleri
Kayboluyor umudu savaş çocuklarının
Yoksun ya yetim kaldı bak yine yusufçuklar

Serçeler hayalleri gibi sanki yarının
Serçelerin kalbinde meleklesen çocuklar
Çocukların kalbine gömdük kelebekleri

Bu dağların derdi var anlamaz bidert olan
Nitekim bulutların feryadı boşa değil
Yağmurun figaniyle büyüyor gelincikler

Ne mavi eski mavi ne yeşil eski yeşil
Beyaz değil dağları süsleyen gelinlikler
Nitekim dağları da çirkinleştirdi insan

İsmail Uysal

Bu Dağların Derdi Var 2

Kağıt kalem verdi bu dağlar bana
Yoksul düşlerime ilham oldular
Kah yaren oldular kahi yar bana
Çırcıplak dünyama ihram oldular

Çocuktum, yalnızdım, bu dağlar vardı
Bu dağlar, anaydı, babaydı, yardı...

Dağlar duruşuyla bilgeliktiler
Şiire ruh katan inceliktiler
Bazen bir efsuni güzellikeyler
Bazen ruhani bir kelam oldular

Efkar suya damlar, bulut ağlardı
Hüzün, bir çileydi dağları sardı

Bu dağlar, zamanın eşkıya yurdu
Her tepesinde bir aslan uyurdu
Dağların firari çakalı, kurdu
Ne oldu da arz-ı endam oldular

Kahpece bir pusu dağların ardı
Derman da dağlarda dert de dağlardı

Bize ne olduysa hep azar azar
Toprakta ölü yok kalplerde mezar
Ölüden geçilmez çarşı ve pazar
Ölüler nasıl da kıyam oldular

Bu nasıl zamansız bir intihardı
Hani zemherinin sonu bahardı

Dağlar, öz yurdunda vurdu kuşları
Kuşların huşuyla düştü başları
Gelinlik kızların mezar taşları
On altılık gence idam oldular

İçinde volkanlar üstleri kardı
Dağların onulmaz dertleri vardı

İsmail Uysal

Bulutların Derdi Ne?

Gökyüzü neden solgun bu kadar, kim ne yaptı?
Sararmaya başlayan bulutların derdi ne?
Ağlıyor sanki yer yer semanın yedi katı
Ağlıyor sanki gökler bulutların derdine
Anlayamadık oysa yağmurdaki sanatı
Anlasaydık sevgili, bulutların derdi ne?
Hangi sancılar büktü belini bu ırmağın
Hangi doğumdan kaldı bu leke bu toprakta
Dumanındaki kasvet kimden kaldı bu dağın
Hangi ağacın ahı duruyor bu yaprakta
Kimin dudak izleri kanıyor bu budakta
Sevgili, hangi ova gelini bu ırmağın
Çiçekler, düğün toyu içinde sıra sıra
Çiğdem, nergis mi dersin yediveren mi dersin
Özlem dolu bir hülya işlenmiş sanki kıra
Derdi çeken mi dersin derdi veren mi dersin
Mil çektiler o günden kalbimdeki nasıra
Sevgili, ey sevgili, özlüyorum, nerdesin?
Gökyüzünde gezinen bulutlar ağlamaklı
Kırılmış ufuklardan hüznün taşıyor yere
Gökle derdi ne yerin, sanki kanlı bıçaklı
Yükselen her hatıra soluk düşüyor yere
Yüzün ki badem gözlü, gül yanak, köz dudaklı
Sevgili, kor alevi yüzün taşıyor yere
Ah şu koku, lavanta esintisi mübarek
Rüzgarın hangi yönden geldiği belli değil
Sevgili, bu dağların seni görmesi gerek
Seni sevmek bir lütuf, sevenler deli değil
Saçlarından savrulan rayiha olsa gerek
Ahh şu koku, ne lale ne yaban gülü değil
Taze umutlar ekdim sevgili gökyüzüne
Mavi, gelinçiceği kutsallığıyla dingin
Seni bir kere gördü renkler döndü özüne
Mavi, mavi değildi seni görene değin
Sevgili, düştüm senle bir bulut denizine
Sen ki buluttan hatta maviden de güzelsin

İsmail Uysal

Bumerang -I-

Şimdi git güzelim, çevir yönünü
Uzaklaş; gittiğin yol ben olayım.
Ki, bayram sayayım döndüğün günü
Sen İsmail bense kurban olayım
İbrahim karşına dikilince gel!

Şimdi git güzelim aklın yolu bir
Gez, dolaş, gül, oyna, sıkılınca gel!
Bir bahar bitince bir bahar gelir
Yapraklar sararıp dökülünce gel!
Zemherinde yatak yorgan olayım.

Şimdi git; toprak dil, Güneş göz olur
Yapışır üstüne kalplerdeki kir.
Konu komşu duyar sonra söz olur
En sağlam yerinden kırılır zincir
Şimdi git, el ayak çekilince gel!

Şimdi git, tabular yıkılınca gel!
Birleşir gönüller günün birinde
Sen alev ol bense duman olayım
Sevda meşalesi yakılınca gel!
Dolaşalım âşıklar ellerinde...

Şimdi git, bak her şey yerli yerinde
Bedenler ruhundan sökülünce gel!
Sana eşlik eden kervan olayım.
Hortlarsa vahşi bir sızı derinde
İstiraptan boynun bükülünce gel!

Şimdi git güzelim, gören olmasın
Konu komşu duyar, kurban olayım.
Gül, dolaş, gez, oyna, henüz genç yaşın
Tüm âşıklarından sıkılınca gel!
Şimdi git, el ayak çekilince gel!

İsmail Uysal

Bumerang -II-

Şimdi git, ben çoktan kaybettim beni
Göğsüme merhamet ekilince gel!
Evirilip, çevrilip insan olayım.
Ruhunu kaybetmiş bu boş bedeni
Sıradan bir kula denk kılınca gel!

Şimdi git güzelim, henüz yol yakın
Duraksamaların sık olunca gel!
Ben başka bir düşe revan olayım
Arada şöyle bir ardına bakın.
Hatıram peşine takılınca gel!

Şimdi git, tozpembe değildir hayat
Gam, keder ruhuna sokulunca gel!
Ki bir tek ben sana derman olayım.
Yükselsin kalbinden derin bir "heyhat"
Umutların bir bir yıkılınca gel!

Şimdi git, bu tarla çorak bu sene
Üstüne hububat ekilince gel
İlk tohum ve çimen ve sonra tane
Büyüyüp tavlانیp harman olayım
Tüm mahsul ambara tıkilınca gel!

Şimdi git, yolunu bekleyenler var
Varlığın âleme yük olunca gel!
Ben, benden gittiğin zaman olayım.
Orada bedenim olsun ihtiyar
Hasretin ruhumda ak olunca gel!

Şimdi git, vazgeçtim kurban olayım
Dayanmaz yüreğim görmeye seni.
Son bir kez anadan üryan olayım
Sarsınlar tenime beyaz kefeni
O mutlak tecelli hak olunca gel!

İsmail Uysal

Burası Er Meydanı

-15 Temmuz Şehitlerine-

Temmuzun on beşinde, fitnenin uşakları,
Dışı bize benzeyen, içi şeytana asker...
Saldılar üstümüze tankları, uçakları
Ortalık yangın yeri, kana bulandı her yer!

O gece Firavunun taş kalpli yezitleri
Öldürdük sanıyordu ölümsüz yiğitleri,
Ne şekilde anıyor Yaradan şehitleri...
Lakin anlamaz onlar, anlamak başka hüner.

Büyümüş fitne boy boy peygamber ocağında
Ceylan emanet diye sırtlanın kucağında
Lakin sır, güvercinle bir örümcek ağında
Mağaradan bir umman müjdeliyor peygamber!

Ey şehidim! Nasıl bir yürektir o, Ömer'im?
Vallahî, utancımдан kurudu alın terim.
Kirlenmesin ellerin, ayağından öperim
Şefaate visaldir ayaklarındaki ter.

Ve sonra bir şey oldu, Başkomutan dedi: 'Kalk!
Uyan artık, ne yapar iman dolu göğse tank!
Attı üstünden tonluk ölü toprağını halk;
Coştı Nene Hatunlar, her köşede Ebu Zer!

Burası er meydanı, korkmaz çakal sesinden
Yıkılır mı koca fil karınca darbesinden,
Yükseliyor tekbirler, okçular tepesinden,
Yükseliyor, Arşa dek, Tekbir: Allah u Ekber!

Devrildi sonra bir bir kaleşi hainlerin
Ateş düştü içine saklandığı inlerin
Bozuldu tuzakları o hinoğlu hinlerin
Hayra kapı açtırdı biiznillah yine şer.

Biz de kahraman bitmez hainler de doğursak
Bazen bozuktur maya, hamuru da yoğursak
Vatanını namusu görenlerindir ancak
Şühedanın kanıyla perçinlenmiş bu zafer.

Çıldırıldı okyanusun ötesi ve berisi,
Washington'u, Londra'sı, Berlin'i ve Paris'i.
Titretti tüm âlemi, Osmanlının varisi
Titretti, şehitliği arzulayan her nefer!

İşe yaramadı ya topları tüfekleri
Havlıyor şimdi, garbın medeni (!) köpekleri
Çanlar bir bir çalıyor, tutuşmuş etekleri
Uyandı ehli İslam, gayri bozuldu ezber!

Burası er meydanı, korkmaz çakal sesinden
Yıkılır mı koca fil karınca darbesinden,
Yükseliyor tekbirler, okçular tepesinden,
Yükseliyor, Arşa dek, Tekbir: Allah u Ekber!

İsmail Uysal

Buzdağı

Gördüğüm nedir peki, görüldüğünden farklı
Ruhundaki kırılmış aynalardan yansıyan
Pembe incili kaftan giymiş sanki çarıklı
Volkanı buzdağına nasıl çevirir insan

Gözyaşlarıyla her gün akıyor gözbebeği
Taze ekmek tadında kederinin kokusu
Tılsımlı fırtınalar incitmiş kelebeği
Akıyor katre katre yüreğinden korkusu

Bir gülümsemesine bin destan yazılsa az
Marazi her noktaya merhem olur bakışı
Her ifade nazende her kelime ince naz
Nisanın on beşine hapseder kara kışı

Dokunur her hücreye bakışlardaki sihir
Kim demiş düşünceler adam öldürmez diye
Bir dilde başlar isyan yıkılır koca şehir
Sonra binlerce yiğit kafa atar mermiye

Adını kutsayarak başlıyorken sözüme
Kurulmuş her cümlemin noktasında sen varsın
Her virgülün kıvrımı saplanır denizime
Ağıtlarla can verip destanlarla doğarsın

İsmail Uysal

Cana

Çaresiz de, yoksun de, beni hain belleme
Ben en çok yüreğime ihanet ettim Cana!
Bıraktığın beni gör, ötesini elleme
Ben eski ben değilim, sen yoktun, yittim Cana!

Kuş tüyünden yüreğim dağıldı fırtınada
İstirabın yerleşti sineme ada ada
Gözlerim gözlerini çağırsa da imdada
Yaralıydı sol canım, yardım ben ittim Cana!

Kör kuyular içinde ışığımdın, kandilim...
Gittin, gittiğin günden kan topladı mendilim
Gözlerimi kör ettin, ne zamandır lal dilim
Bilsen kaç şiirimi sözsüz tükettim Cana !

Dünya dört mevsim derler, ben neden daim kıştım?
Ne denizde tat buldum, ne toprağa alıştım
Bazen kızdım, suçladım, unutmaya çalıştım
Ne sana yettim ne de kendime yettim Cana

Göçmen kuşlar da gitti, lanetli sanki şehir
Kurudu, milyon yıldır dağlardan kopan nehir
İşgal ettiği yurdu terkedince misafir
Takıldım efsununa, çaresiz gittim Cana!

Cana, sensiz rüzgarın ciheti belli değil
Zamane insanının tıyneti belli değil
Düşmanı geç, dostumun niyeti belli değil
Neler gördüm bir bilsen, neler işittim Cana!

İsmail Uysal

Cano!

Üstüme harabat inşa etmişler
Temeli kalbime çakmışlar, Cano!
Hem çayırlarımda koyun gütmüşler
Hem tarlalarımı yakmışlar, Cano!

Yaptığım hayırlar şerre yorulmuş
Sütten çıkmış kaşık kara görülmüş
Kalbimin üstüne duvar örülmüş
Aklımı içeri tıkmışlar, Cano!

Hakimin, savcının bozuk niyeti
İnsanlığın acep nedir diyeti?
Faili meçhul birkaç cinayeti
Mesnetsiz üstüme yıkmışlar, Cano!

İnsanı bozar mı yandıkça canı?
Kaç kere öldürür insan, insanı?
Çekmişler boynuma yağlı urganı,
Yetmemiş, kafama sıkmışlar, Cano!

Gezinir üstümde kurt da kuzu da
İti de böğürür, uğursuzu da
Evcili de tepik atar, yozu da
Baykuşlar damıma çökmüşler, Cano!

İsmail Uysal

Cennetin Çocukları

Yeryüzüne bulutsuz yağmurlar düşüyordu
Kuşların kanatları yağmurdan üşüyordu
Susuyorduk, şuursuz... Çocuklar öldü bir bir
Koca koca adamlar göğü bölüşüyordu
Unutulmuştu, oysa iki metreydi kabir

Dünkü bayram yerinde bugün ölüm kokusu
Evladı için göze sinmiş ölüm korkusu
Anneler kana ekmek doğruyor, uyuyoruz
Kalpte iman olanın nasıl gelir uykusu
Haylidir gün batıdan doğuyor, uyuyoruz

Kanıyla çiçekleri suluyor çocukların
Ahh Gazze, baharda soluyor çocukların
Şehit kokuyor bahçen, sanki cennetiala
Ölürken bize nispet gülüyor çocukların
Bizler de hiç uğruna ölüyoruz pekala

Musa muştuluyorken Hakk adına bir düşü
Ya yoldur ya da mezar denizin bölünüşü
Bir mazlum ah ederek secdeye dursa yeter
Firavun mu kesecek meryemce bir gülüşü
Haddi aşanlar için bir taş bir asa yeter

Yeryüzüne bulutsuz yağmurlar düştüğünde
Cennetin çocukları gökte gülüştüğünde
Kurumuş bir çiçekten bir bahçe kurulacak
Hak yol ile batılın ayrıştığı o günde
Zulmü alkışlayanlar zulmünden vurulacak

Müslüman suretinin yanağındaki gamze
Ey Gazze, ey yetim, ey öksüz şehir Gazze!
Karanlığı boğacak muştı yakındır, inan
Bir umut filizlenir küllerinden taptaze
Yarın özgürlük demek... İnan, hakkındır, inan!

İsmail Uysal

Cevher

Göğüste bir cevher var, konargöçer evidir
Bir göçer var idi ki o konağa baş oldu
Hanenin tek kusuru olur olmaz sevidir
Mücevher, günü geldi on kuruşluk taş oldu

Kimi üstüne basıp geçti çöp zannederek
Kimi örttü üstünü, göz süzdü, tan ederek
Kimi huzurla kaldı kimi isyan ederek
İçinde kuyu kazmak kimine uğraş oldu

Kamer gece içinde belirdi, utangaçtı
Uzaktan bir gülüşü ile bin çiçek açtı
Yaklaştı, köz eyledi; yandı, ırağa kaçtı
Kuruttu gözyaşımı, kalpten akan yaş oldu

İmtihani çetindi, Pervane nara döndü
Döküldü yaprak yaprak çiçeksiz hara döndü
Zemheriyi içinde tutmuş bahara döndü
Bilinmez dağlarında nasıl bir savaş oldu

Nahida, güzelliğin göğşe yansımasıydı
Alaimisemanın ruhuma temasıydı
Söz ile anlatılmaz aşkın tek şemasıydı
Dudağa mey değmeden bin fani ayyaş oldu

Hercai, karanlığın gölgesinde bir devdi
Kimini evsiz koydu, kimisi için evdi
Ölüm de kavuşmaktı o da bu çeşit sevdi
Acısı uzun sürdü, ölümü yavaş oldu

Mavi derinliklerin incisi bir Mercandı
Gözlerinin buğusu aleme heyecandı
Kaç çiçeğe bahçıvan kaç kuşa aşiyandı
Kim bilir kaç duvara kaç kalbe nakkaş oldu

Günebakan, ışığın vehminde garip kaldı
Bin derde deva iken bin canı derde saldı
Mühürlü bakışıyla mesafeler kısaldı
Kırpık oka dönüştü, yayı bir çift kaş oldu

Rahihası dağları mest ediyor, Nazenin
Suyundaki şifadır yaylalarda gözenin
Şiirdeki manadır, ölçüsü her dizinin
Uğrunda kalp virane, gönül canhıraş oldu

Göğüste bir cevher var, susuz kalmışa saki
Yolda kalmışa handır, zehre panzehir sanki
Ne makama aldandı ne de aldattı mevki
Dervişe küstü gayrı meczuba kardaş oldu

İsmail Uysal

Çay Saati

Bir çay koy kardeşim en demlisinden
Aman ha kederi eksik olmasın
Bir türkü mırıldan, bir ağıt devşir
Bir resim gözlerin en nemlisinden
Türkü, çay sevenden, ha bir de şiir
Görmedim yüreği kesik olmasın

Bir çay koy kardeşim içinde hasret
Bergamut istemem, memleket koksun
Bir de çocukluğun masumiyeti
Birazcık toz toprak biraz merhamet
Hatırlatsın bize ademiyeti
Gösterişten uzak, kibirden yoksun

İnce belliden koy kardeşim çayı
Sarsın muhabbeti avuçlarımız
Çam ağacı, afyon ve taze kekik
Neyleyeyim tacı, tahtı, sarayı
Rüzgarın gönlü de esrik üstelik
Kime ne delikmiş pabuçlarımız

Tavşan kanı derler ya öyle olsun
Bir çay koy, muhabbet demini bulsun
Uzar belki ömrü kırlangıçların
Nasılsa sonu var başlangıçların
Sorma nereliyim, yahut neciyim
Ben ki öz yurdumda bir mülteciyim

İsmail Uysal

Çaya Davet Şiiri

I

Bu gece sanki beyaz, kara bahtıma yüküdü
Zira karanlığıyla gece üstüme çöktü

Özlemin sıradağı, önüm sıra dikildi
Bir hüznün deryasına daldım, sular çekildi

İçimde coşkusıyla kaç ilkbahar yaşıyor
Dağlardan kar iniyor, derelerim taşıyor

Gece sabaha çıkmaz, Güneş'in nazı tuttu
Başka işi çıktı da doğmayı mı unuttu

Tanıdık bir hasetlik seziyorum gülizar
Evvel kokunu benden koparmıştı bu rüzgar

Çölde bir vaha görmüş gibiyim, koşuyorum
Hasretinin çarkına takılıp düşüyorum

II

Bu gece kokun siner üzerime inceden
Bilmem hangi tarihli simsiyah bir geceden

Susturur söylenmezi, gem vurur rahvan ata
Tohumlara düşerek can verir tabiata

Kokun rüzgarı bile sarhoş etmiş, nicedir
Lodosun gözü dönmüş, karayel sakinedir

Çay içelim, diyorum oynamıyor dudağın
Hatırı kırılır mı ince belli bardağın

Ben gece melikine satılmış bir esirdim
Ben başağrılarını dolunaydan bilirdim

Meğer kokunsuz kalmak yakmaktaymış içimi
Gelseydin ne olurdu bir bardak çay içimi

III

Saçlarına dokunan rüzgarı hasmım bildim
Su taşıdı bardaklar dudağına, irkildim

Elin dokundu diye açtı ya yediveren
Düşmanım oldu gayrı gülleri dostu gören

Nazenin, gözlerinin değıdiği cana küsüm
Sensiz doğup batana, geçen zamana küsüm

Bak adın geçti afak yandı, duyuyor musun?

Yıldızlar yoksun diye söndü, uyuyor musun?

Gelmedin çay soğudu, bülbül sustu, ateş kül!
Gelmedin gönül yorgun, akıl hasta, soldu gül!

IV

Göçmen kuşlar seferden dönüyorlar, bilesin
Okyanuslar kurudu, neredesin, nerde sesin?

Saç sakal ağarttı bu gurbet denen gudubet
Gündüzü ayrı bir dert gecesi bir garabet

Bu gece bitmez gülüm, sehere bin asır var
Sanki dakikaların ayağında nasır var

Yıldızları korkutan yokluğundur, bilesin
Varlığınla mucize, yokluğunla çilesin

Karanlığın karası yaradandır sevgili
Derdi yarı olana yara candır sevgili

Sevgili, çaya hasret katıyorum, neredesin
Göçmen kuşlar da döndü, neredesin, nerde sesin?

İsmail Uysal

Çiçekler Seni Söyler Ruzgar Seni Anlatır

Ağaçlar seni söyler rüzgâr seni anlatır.
Güneş dünyamı gülüm sen varsan aydınlatır.
Gözlerinden ilhamdır her şiir ve her satır.
Rüzgâr seni anlatır ağaçlar seni söyler.

Çiçekler seni söyler toprak seni anlatır.
Âşkının rahmetiyle her yanı sarmış ıtır.
Bedenimi okşarken ruhumu rahatlatır.
Toprak seni anlatır çiçekler seni söyler.

İsmail Uysal

Çilem

Bir varmış, bir yokmuş hayatın özü.
Gerisi, dünyanın tuhaf hilesi.
Aşk söz olanın şaşır gözü,
Murdar et yemiştir, kokar nefesi.

Sevda er işidir, sorma namerde
Durma, dilbilmezin durduğu yerde
Namert, her ortamda esip gürlere de
Çile dergahında kısılır sesi.

Dünya dönüyorsa hep aynı yöne
Gün geceye gebe, geceye güne.
Yiğidin, aşk varken kaçmak neyine
Yarasına merhem olur çilesi.

Amma aşk dudağa düşmüş yürekten
Ruh pazar malıdır, vitrinde beden
Göz rengi de nedir, şimdi moda ten
Heyhat, zapt edilmiş gönül kalesi.

Ağırdır, çilenin yükü, zor gelir.
Gül tutmak istersin ele kor gelir
Akılla sevene yürek hor gelir
Çile, militandır, eşkiya, asi...

İsmail Uysal

Çoban Köpeği

Hangi yana baksa garip gözlerim
Bozulur intizam ters yöne yürür.
Çiçekleri ben bir başka severim;
Gülün rengi solar, menekşe kurur.

Hangi yöne dönsem heyelan olur,
Kocaman çınarlar kapılır sele.
Talihsiz afetler hep beni bulur...
Ne yana yürüsem kopar zelzele.

Sevdiğim her kadın başkasına yar;
Her biri, birini elimden aldı.
Şimdi feryat etsem beni kim duyar,
Döktüğüm gözyaşı yanıma kaldı.

Ne yana gideyim ben bu hal ile?
Attığım her adım ah eder bana.
Sürüye hükmeden bir kaval ile
Eşlik etmeliyim belki çobana.

İsmail Uysal

Çocuk Masumiyeti

Bir düş bu yahut hayal yahut deli saçması
Kör kuyuma ipini salacak yar nerede ?
Ahh, yok mu kardelenin kar yağmadan açması
Zemherimde payitaht kurmuş bahar nerede ?

Nerede, mevsim mevsim dönüşen hayallerim
Nerede, ilk gülüşüm, o çocuksu hallerim

Kırlangıç göçü sanki belirdi bir tarafta
Kaç ölü doğmuş hayat sıkıştı bu arafta
Cocuk katillerinin ne işi var ön safta?
Adına ar denilen ince damar nerede ?

Günaha bulaşmamış, toprak kokan ellerim,
Nerede, mütevazı, riyasız emellerim?

Rengarenk kuşlar vardı,, mavi mavi bakardı
Denizden mavilikler gökyüzüne akardı
Göğü duman duman gam, felaket hissi sardı
Kanat kanat umudu serpen kuşlar nerede?

Nerede, mahremimi koruyan engellerim
Putlarımı gizlice kırıyor heykellerim

Bahçelerim tarumar, ne sümbül ne gül kaldı
Yaprak döktük, dağıldık, yaz bitti, Eylül kaldı
Elde kırık bir yürek, meyus bir gönül kaldı
Rayihanı yüzüme süren rüzgar nerede ?

Nerede, gül aşkıyla tutuşan bülbüllerim?
Sevgili, dikenine kurban oldu güllerim.

Yoksun, karadelikler büyüdü masivada
Çareden dem vururken dert belirdi devada
Visaline giden her yolun sonunda veda
Kuşlar soruyor, "Koyup giden o yar nerede?"

Nerede, o şen şakrak, deli dolu hallerim?
Nerede, masumlüğüm, çocuksu hayallerim?

İsmail Uysal

Çocuklar Usulca Mezara

Karanlık bastırđı düşünceleri
Zalimin Güneşe değince eli
Şafağa kurban verdik geceleri
Esmeye dur ne olur, ey seher yeli!

Alemin çivisi paslı bu ara
Beyinler körermiş, gönüller kara
Çocuklar usulca girer mezara
Bakarız trene öküz misali.

İsmail Uysal

Çöplük

Gül mü kokar sanırsın öplükte gezinenler?
Bin kez tövbe etse de kargadır işte, leş yer!

İsmail Uysal

Dağ'da Barut Kokusu

Biri vardı gülüm,
Gölgesi küçücük,
Kocaman bir dağ...

Ne oldu bilmiyorum,
Zemheriydi,
Kar yağmıştı dağa
Sonra çığ...

Sebepsiz miydi bilmem
Başladım ağlamaya.
Gökler eriyordu,
Yerde barut kokusu,
Yüreklerde çığ...

Güneş, ürkek bir ceylan edasında,
Tesettüre bürünmüş ay,
Bozulmuştu kâinatın dokusu,
Yüzlerinden okunur yıldızların korkusu...
Ağla bulutum, ağla,
Yağmur, sağanak yağ!

Yangından arta kalmış orman kadar çıplak
Puşluğu âlemin.
Utancından kızardı toprak...
Sobadan zehirlenmiş bir anne ve kızı,
Haykırdı ortaya farkımızı;
Biri ölü, biri sağ...

Biri vardı gülüm,
Hasan'dı adı...
Yaşadığı kadar yaşamadı.
Söylerken kursağıma takılıyor sözcük, öldü...
Ne tuhaftır ölüm,
Amansız...
Ne zaman gelirse gelsin zamansız.
Kalbi titreyen her can,
Gözyaşına boğuldu.

Ey barut kokusunu gül sanan kansız!
Hesaplaş geçmişinle,
Şerefine doğ!

İsmail Uysal

Dağların Sızısı

Bir sızı, rüzgarsız koku salıyor
Çaresizliğini kusarcasına
Dünyayı sığdırmış kafatasına
Bir kadın, korkuyla nefes alıyor
Bir rüzgar, nefessiz korku salıyor

Sevmekten ürküyor çocuk yüreği
Nedir nefes almak, nedir yaşamak
Bir ateş, hem sıcak hem de yumuşak
Bağrına basarken bir kelebeği
Gölgeden korkuyor çocuk yüreği

Bir bakış, bir şehre sinmiş haneler
Yokluğun içinde yorgun sancısı
Tanışı olduğu gün yabancı
Bir duygu, içinde tüm bahaneler
Elemen çığına dönmüş haneler

Bir dağ ki saklıyor ihtişamını
Ürkek bir tavşanın bakışlarına
Bulutlar alışkın sert kışlarına
Bir dağ ki sağlıyor kar ihramını
Bir ruh ki aklıyor ihtişamını

Derdim, ne siyahtır ne de beyazdır
Bir gülüş, imrenir gökteki kuşak
Sükuttan ağırdır taştan yumuşak
Bir dert kalbe düşen gizli ayazdır
Çaresizlik rengi sade beyazdır.

Bir kalp ki çırpınan bir kuş misali
Dokunsan kanadı kırılır gibi
Bir ötüş, bir anne sarılır gibi
Görende annesiz bir çocuk hali
Kalbi bir kuş olup uçmuş misali

Bir sükut, sürececek son ana kadar
Çiğliğin ayyuka çıkmış halidir
Bir sükut bir aşkın son mealidir
Gözlerin aklıma geldiğinde yar
Ağlarım eylülde nisana kadar

İsmail Uysal

Deli Bir Tay

Genliğim deli bir tay önümden geçti gitti
Göçmen bir kuştı sanki uğradı göçtü gitti

Ben ki nice kuşları cezbeden bakir göldüm
Çöle düştüm ki heyhat tay delirdi ben öldüm

Gözlerimde seğirme boğazımda hıçkırık
Ölüm nihayet değil, bilirim de kalp kırık

Kime küstüm acaba geçti zaman unuttum
Hangi keçe içinde ben geceyi uyuttum

Yıldızları küstüren gözler nerede şimdi
Dolunayı avcunun içinde yakan kimdi

Ahh rüyalar, dönüyor başım deniz mi tuttu
Hani düşler garibin sabahına umuttu

Ahh genliğim şafağa ramak kaldı yoruldu
Tay derede boğuldu, ben göğsümden vuruldu

Kardelenin hatrına eridi kar, bahardı
Gece gülümserdi ay, gündüz yağmur yağardı

Bir yola düştük ki can ne ana vardı ne yar
Bir memleket türküsü fısıldardı nevbahar

Sardunyalar, sümbüller ve güller ağlıyordu
Gözden akan yaş iken toprağa düşen kordu

Ahh o güller, kanını emdi nice canların
Katili, çocukların ve aşksız zamanların

Sevgiyi kalbimizden söküp aldılar bir bir
Kiminin silahından çıkan kurşundu kibir

Kiminin hançerine göğsümüzü yar ettik
Kimini canımızı verip bahtiyar ettik

Ahh genliğim bir deli taydı, hiç ölmem sandı
Kibri başını yaktı o da bir güle kandı

Göçmen bir kuştı sanki genliğim uçtu gitti
Beğenmedi yerini öteye göçtü gitti

İsmail Uysal

Denize Açılan Ümitvar Deli

İçimde bir fırtına kopuverdi ansızın
Açığa sürüklenmiş kayıp bir yelkenliyim.
Güzelliği aklımı alıverdi bir kızın
Ben denizden dalgalı, ben denizden deliyim.

Çeker karanlığına imkânsızlıklar beni
Haykırsam isyanımı, heyhat, kim duyar beni!
Gömüleyim denize yesin balıklar beni
Ona kavuşmak için belki de ölmeliyim.

Bozar seni bu gelgit, yürü aslanım yürü!
Sen sis kadar bulanık, o Güneş gibi duru
Taze bir fidan gibi serpilmiş göğe doğru
Kanat takıp semaya doğru süzölmeliyim.

Bir ceylan bir çakala yar olmaz, bilmekteyim.
Bu yüzden büzölmekte, hatta ezilmekteyim.
Ümidimi kemirip iştahla yemekteyim
Ne şekil yas tutmalı, nasıl üzölmeliyim.

Köpürmüş yine soysuz, ölüm kusuyor deniz
Ki ben denizden deli, bugün ölümden sessiz
Vahşi bir coğrafyada yıkılmışken nefessiz
Ecel bile çağırrsa, ben sana gelmeliyim.

Ege Üniversitesi Hastanesi/ İzmir
11/08/2009

İsmail Uysal

Denizin Kıyısında

Önüm imbat, ardımda karayel esip durur
Bekliyorum rıhtımda, ne bir gemi ne sandal
Gittiğin günden beri izlerim denizleri
Döküldü gözümde fer, dizde kalmadı mecal
Silmişler denizden de bıraktığın izleri
Kıyısından can alır dalgalardaki gurur

Gitmiştin, artık yoktu gözlerindeki ahu
Korku, yüreğimdeki aslanı esir aldı
Kafesine tıkılmış bir zavallıyım şimdi
Bana bu denizlerin bir tek kıyısı kaldı
Aşka inanıyordum, martılar şahidimdi
İnanmasaydım bunca üzüldür müydüm yahu!

Anladım ki yaşamak sensizken başka hüner
Zemheride kardelen aramak gibi bir şey
Anladım ki unutmak safsatadan ibaret
Keloğlan'ın saçını taramak gibi bir şey
Sensizlik, günden güne devleşen bir garabet
Görünce dehşetinden çatladı ortadan yer

Sokuldu yamacıma sonra bir pirifani
Nazarı soğuturdu insanı yaşamaktan
Yüzde bezgin ifade, dilde eski bir masal
Çalınmış gibi sanki gülüşleri dudaktan
Aldığı yükten beli bükülmüş ki ihtimal
Hali özetliyordu dünyayı; malayani...

Oturduk aynı banka iki yorgun mülteci
Sustuk, okyanusları boğarcasına sustuk
Bilsen, neler anlattık yaşlı gözlerimizle
İçimizden sıtmalı kaç zemheriyi kustuk
Deniz ayrı dertleşti sonra her birimizle
Deniz... Üstü ayrı dert, dibi üstünden feci...

Bakışındaki ağıt yüzüne yansiyordu
Bin yıllık savaşları taşıyan izi vardı
Bir şakağı Akdeniz, biri Karadeniz'di
Konuştu, ortalığı reyhan kokusu sardı
Dağları sıra sıra sanki karşıma dizdi
Sustu yine, sükutu evreni taşıyordu...

Gitti, ardına bile bakmadan ağır ağır
Konuştuğu her cümle yüreğime nakşoldu
Evlat dedi: "Sırrını kuma denize bile..."
Kahverengi gözleri sözü bitmeden doldu
"Yaksa da ateş seni kilit vurmali dile,
Zira, derdine ağıyar hem kör olur, her sağır. "

"Yaptığın hayrı suya yaz, sonra unut dedi
Gayesi aşk olanın yolu hicrana çıkar

Laleden gül kokusu çıkma, uğraşma evlat
İnsan, sudur; Allah'tan geldi ve O'na akar
Zarara uğrasan da doğrudan şaşma evlat
Diken olsa da gelen yüreğinle tut" dedi.

O sustu ben dinledim, o konuştu ben sustum
Sükutu, sözlerinden daha çok şey anlattı
Doğruldu, acı acı seyretti dalgaları
Her bakış denizdeki manaya mana kattı
Gözyaşları büyüttü denizde halkaları
O sustu ben kalbimi gzyaşlarımla kustum.

Gitti, ardına bile bakmadan ağır ağır
Ne kadar benziyordu gidişine, gidişi
Kaç taşi atlatırdı, skutundaki sabır
Kaç taş atlayasıya dayanırdı er kişi
El yumruğu bilmeyen, yumruğun balyoz sanır
Gittin, ardına bile bakmadan ağır ağır.

İsmail Uysal

Derdim

Ben dertliyim, derdim bana yar demiş.
Derman arar isem yardan düşeyim.
Avucumda, zehir zakkum var demiş.
Kana kana içmez isem eşeyim!

Derdim bana, benden daha yakındır.
Ruhuma eş, tenden daha yakındır.
Zulme hançer, mazluma ise kındır.
Derdim, hançer ol da bağrım deşeyim!

Hatırlarım, misafirdi önceden.
Kapıdan kovdum da girdi bacadan.
Yerleşik hayata geçti inceden.
Şimdi o yorganım, bense döşeyim.

Kalbimdeydi evvel, süzüldü başa.
Tüm bedeni sarsa girmem telaşa.
Derdimden bir şikâyetim yok, hâşâ.
Bir görseniz sevinçten dört köşeyim.

İsmail Uysal

Derdim'e

Dilimde tüy bitti, yüreğimde k z
Derdimi faniye anlatmam daha
Nasıl müspet baksın onca menfi g z
Derdimi havale ettim Allah'a

Benim derdim bana özgü değildir
Hele alnımdaki yazgı değildir
Benim derdim insanlığa dahildir
Erer mi bu uzun gece sabaha

Ar damarımızın zarında yırtık
Hakikate varan kapılar  rt k
Gözler mi, kalpler mi görmüyor artık?
Bunca beyaz diyen varsa siyaha

Böyle gelmiş böyle dönmüş bu teker
Katranı eritsen olmaz ya şeker
İt soyu büyüyüp kurda mı  eker...
Ne at file döner ne piyon şaha

Őes ettim olmadı, sustum olmadı
İçimi dışıma kustum olmadı
Bazen surat astım, küstüm, olmadı
K f r ederek de girmem günaha

Zifiri, gören g z cehennem sanır
Zulüm var, kim uyur, kimler uyanır?
Demir mi erimez...Set mi dayanır,
Mazlumun sesinde kıvrılan aha?

Ősaret yürekte başlar evvela
Ölümün tadını bilmez c hela
 l m   zlemek... Her yer Kerbela!
Her vadi bir nehir, her g l bir vaha

İsmail Uysal

Derindeki Kor

Sanma sen gidince yanmadı içim
Ağladım derinde yar gizli gizli.
Zamandan öteye geçti her mevsim
Yağdı baharıma kar, gizli gizli.

Titrek ellerimi soktum cebime,
Gözümdeki nehri saldım kalbime,
Bu aşk için niyaz ettim, Rabbime
Ruhumda büyüdü nar, gizli gizli.

Gözlerim, döktüğü yaşa garip der.
Beden, gezdirdiği başa garip der.
Sabrım, çatlattığı taşa garip der.
Yüreğim, "aşığım" der, gizli gizli.

Lakin yar anlamaz kalbimde aşkı
Beyninde bir ordu gücünde, kuşku
Baltalar sürekli, yaptığım köşkü
Temelden tavana yer, gizli gizli

Yârim her hatıran sineme yaslı
Kör bir çivi çaktın ki hem de paslı
Hani sonradandı, bu işin aslı
Ayrılık, şimdiden kor gizli gizli.

Her kelimen kahır, her söz incitir
Sanma ki yüreğim karaincidir
Yârim, belleğinden şüpheyi bitir
Yoksa alev alır kor, gizli gizli.

İsmail Uysal

Derinden İniltiler

Nazenin, bulutları boğan yağmurdu gecen
Öldürdün, eyvallah da naaşıma ne yaptın?

Anasız yavru gibi üşüyor su damlası
Tuzu suyunu yutmuş, gözyaşına ne yaptın

İlkbaharda gözüm yok, yazım da senin olsun
Sonbahara ne yaptın sen kışıma ne yaptın

Serde akıl kalmadı, dilim kalbime küstü
Sen sineme can veren savaşıma ne yaptın?

Çocukluğuma kıydın sadece bana değil
Şimsiyah önüm ardım , bakışıma ne yaptın?

Gözlerimde güzellik vuku bulurdu evvel
Rengi kaldı sadece gülüşüme ne yaptın?

Kurak düştü yurduma, mevsimsiz göç başladı
Gögümü şenlendiren son kuşuma ne yaptın?

Her bir uzvumdan figan yükseliyor semaya
Bin bir dertle bin yıllık susuşuma ne yaptın?

Asırlık öykülerden türküler devşirirdim
Geceme kabus çöktü sen düşüme ne yaptın?

Ne yaptın ey sevgili, beni sensiz bıraktın
Kalakaldım, öylece, bir başıma, ne yaptın?

İsmail Uysal

Derinden İnilteler 2

Ben rüzgarı sevdanın emir eri sanırdım
Haylidir düşman olmuş sen rüzgara ne yaptın?
Ben yüreği yanmış bin fersahtan tanırdım
Sevdaya bende onca hizmetkara ne yaptın?

Gözlerinin rengine kurban ettik beyazı
Başımıza tac ettik onca işveyi, nazı
Umarsız dokunduğun zülfiyare ne yaptın?

Rüzgar seninle dağlar aşyorken güzeldi
Rüzgar kokunu bana taşıyorken güzeldi
Rüzgar aşkım kalbinde yaşıyorken güzeldi
Tahtı devirdin de sen hükümdara ne yaptın

Karın rengi siyahtır dediğine inandık
Gece ile gündüzü mana üzre bir sandık
Güneşe kapı açan anahtara ne yaptın

Gönül sarhoşluğunu, akıl tutulmasını
Dilin susmuşluğunu, kalbin yorulmasını
Delilik, hercailik, ergenlik hummasını
Alt eden o çocuksu ihtiyara ne yaptın

Ne yaptın ey gülizar, nerde eski o rüzgar
O çocuk gülüşünü o anadan yadigar
O itir kokusuyla ilkbahara ne yaptın

Çatlamış dudakların, köhnemiş fikirlerin
İnsanı kusuruna küstüren iksirlerin
Kalpteki vesvesenin beyindeki kirlerin
Hesabıyla kavrulan günahkara ne yaptın?

Ne yaptın karanlığın peri kızı, ne yaptın
Kalplerdeki ummanın hayırsızı, ne yaptın?
Sen çölüne meyleden insanlara ne yaptın?

İsmail Uysal

Derinden İniltiler 3

Nice aşık namzeti, gördü de isyan etti
Sen karınca incitmez bu gönlüme ne yaptın

Ateşi cana değdi içimdeki yangının
Avucundaydı közüm, sen külüme ne yaptın?

Sen Kerem'i kül eden keşiş misin, efsun mu,
Dudaklarımda mühür, sen dilime ne yaptın?

Ateşi narda yaktın
Yokluğu varda yaktın
Kalbini yarda yaktın
Sen kendine /o özge sevgilime/ ne yaptın?

Yaşamanın sırrıyla öldü yediverenler
Ölüm muştı abdala, sen ölüme ne yaptın

Sen Züleyha mısın ki zindanla korkutursun
Gül yüzlerde beliren tebessüme ne yaptın

On binlerce alemi bağrında taşıyordu
Ağırlığın tüketti, sen göğsüme ne yaptın?

Yatsının mumu kaldı
Sel gitti kumu kaldı
Yağmurda su mu kaldı
Sen umut, sen mavime, sen göğüme ne yaptın?

Ne yaptın ey kederi tomurcukta toplayan
Yasemin yetmedi mi sen gülüme ne yaptın?

Çocukluğuma kıydın, gençliği heder ettin
Kırkımda kırışıklar, gülüşüme ne yaptın?

Uykularımı yaktın, çaldın gecelerimi
Çöktün dağ dağ üstüme, sen düşüme ne yaptın?

Yol bitti izin kaldı
Yar gittin yüzün kaldı
Gөгümde gözün kaldı
Kalakaldım ardında, gidişime ne yaptın?

İsmail Uysal

Derinden İnilteler 4

Gülüşümü yorgun bir rüzgara teslim ettim
Çocukluğumdan kalan yalnızlığım var benim
Bu güne dek ne menem acılar talim ettim
Dağlarımı korkutan ıssızlığım var benim

Sen rüzgarın kanatlı savurganlığında hız
Çocukluğumun ürkünç gecelerinde yalnız

Sen, kalplerde şefkatle çarpan paya ne yaptın?
Göge küstüm.; Güneşe, Dolunaya ne yaptın?

Kelimeler anlatmaz her zaman her gerçeği
Bilinmezsin sırrına vakıf olmak göz ister
Vaktin leş yiyicisi kırınca zembereği
Ölümü özleyenler ölmek için söz ister

Aşiyanda bülbülü neşe sarınca bir dem
Hazan ruhuyla gülü öldürür o gün şebnem

Çaldın çocukluğumu kundağıma ne yaptın
Mühürledi efsunun dudağıma ne yaptın

Elem, kaybettiğinle imtihanın ise, boş
Gündüzün doğuşunda ölü geceler gizli
Üzümün canı çıkmış meyi neylesin sarhoş
Her şiirin içinde ölü tümceler gizli

Söylenmemiş tümceyi söylemenin demidir
Her yiğidi meydanda yücelten elemidir

Yol yürüdü ben durdum, menzilime ne yaptın
Dağ konuştu ben sustum, sen dilime ne yaptın

Tıynetinde aymazlık varsa ademoğlunun
Mayası mı bozuktur kanı mı bilemezsin
Düzenbazın, hainin, madrabazın, yollunun
Şerefi mi makbuldür, canı mı bilemezsin

Dili pürüpak lakin yüreğinde necaset
Üç kuruşluk dünyada maymunluğa ne hacet

Ey kapital, tertemiz dünyamıza ne yaptın ?
Akli kalbe hükümdar, gönlü bigane yaptın.

İsmail Uysal

Deyyus

Dilime yakışmıyor kem söz bilirim amma
Taa ucuna gelmişse,ben ne hakla sus derim
Alenen haksızlık bu demezler mi adama
Gece rüyaya rüya, kabusa kabus derim
Amma gündüz kırk adım yoldan görünür yama
Uluorta kul hakkı yiyene deyyus derim!

Yumurtadan çıkmış da kabuğunu beğenmez
Milleti hor görene ben nasıl mebus derim ?
Kalbinde kuş öldüren insana özgür denmez
Surlarla çevrelenmiş saraya mahpus derim
Yedikçe göbek sardı, yemekle de tükenmez
Devletin malı deniz diyene Deyyus derim!

Karadan ak devşiren insanlar kalabalık
Ben beyazdan sıyrılan beyaza namus derim
Göge küskün kuşlar var denize küskün balık
Akbabaya güvercin, timsaha yunus derim
Eller, cepler karışık, vampir dolu ortalık
Kanlı ağız yetime değene Deyyus derim

Dilim hakkı anarken ben ne hakla sus derim
Nefsimin hayra çalan düşünce kabus derim
Hak adına halkını sevene mebus derim
Dil ucuma düşmeyen gerçeğe mapus derim
Şems derim , Rumi derim, olmadı Yunus derim
Adaletle işlenen toprağa namus derim
Vandala namusunu eğene Deyyus derim!

İsmail Uysal

Diken Sardı Gül Bahçemi -Dağlıca Şehitlerine-

Karanlık gece vakti sis ardında kahpeler
Karşısında gencecik fidan boylu körpeler
Duyuluyor boşlukta dişinin gıcirtısı
Yüreği yok, kalbi yok ne mizan ne tartısı

Pusu kurmuş ödleler bağında Dağlıca' nın
Yangın düşmüş barkına tam on iki goncanın
Kars, Bilecik, Antep'i, Yozgat'ı, Urfa'sıyla
Toprağının kurbanı, evlatların yasıyla
Haykırıyor tek vücut yurdumun dört bir yanı
Helal olsun vatana binlerce evlat kanı
Vurulan Mehmetçğim ölmedi ki tükensin
Kalk kundaktaki bebe, artık Mehmedim sensin!

Ağlamıyor bak anam kuruttu gözyaşını
Vursa yıkılır dağlar, o öfkeli başını
Yas tutmak vakti değil Nene Hatunum uyan!
Kundakta bebesiyle cepheye top taşıyan
Söyle kederli anam söyle sen değil miydin?
Mehmed'in destanını anlatan kutsal dildin.

Nice Nene Hatunlar tarihe nişan vurdu
Nice Nene Hatunlar ne Fatihler doğurdu.

Tarihi usandırdın seni kim yıldıracak
Bir gün o kansızlar da sabrınla çıldıracak

Ölmedin biliyorum sen ölmezsin Mehmedim
Yetmiş milyon canım var, rahat uyu, ölmedim.

İsmail Uysal

Dilbilmezlik Suçu

Bir cazibe uğruna yakılmış bir meczubum
Bilmem hangi volkanın kucağında kor oldum
Ben aşıklar yurdunun sır ağına mensubum
Bir sır ki hiç olmaya ramak kaldı, yorgunum
Bir sır ki ben o sırrın siretine vurgunum
Dün görüyordum oysa bin asırlık kör oldum

Bin asırlık yükümler yürüdüm ağır aksak
Kuş tüyü yastıkları ittim gönül ucuyla
Öğrendim ki aklımın içindeki dil yasak
Yaşadım, bir asırdır dilbilmezlik suçuyla
Yaşadım, aynı sancı aynı müphem acıyla
Ben ki zahiren hürdüm ben ki içimde tutsak

Ben ki Kızılırmak'tan Fırat'a akan kanım
Kucağımda büyüdü Dicle'nin öksüzleri
Kaçkarlar 'da fırtına, Toroslar 'da kalkanım
Kazıdım hafızama tüm efsuni yüzleri
Gözdeki yalanları, kalpteki pürüzleri
Ben bu ana yurdunda sönmüş onca volkanım

Onca acı içinde gülümseyen çocuklar
Gülüşü mü hatırlar, acıdan mı beslenir
Nasıl dolar vatansız ve annesiz boşluklar
Bir çocuk ağlayınca hangi dağa yaslanır
Hangi dala tutunur, hangi yöne seslenir
Kaç durağa hapsolür içteki yolculuklar

İçimde, gözyaşından kaleler inşa ettim
Geçtim mücadelenin, harbin mukaddesinden
Kah hazzıyla duruldum kah münakaşa ettim
Ürperdim günahımdan, ürktüm akıl sesimden
Bir tufan edasıyla koptu çığ nefesimden
Üryan kalmış dağları aleme ifşa ettim

Alem içimdeydi de ben aleme yük oldum
Koca koca yıldızlar kayıp söndü içimde
Akraba, eşe, dosta, aileme yük oldum
Kaybettim metaneti nevrime döndü içimde
Ateş, su, hava, toprak; hepsi yandı içimde
Cümlede özne idim ben yükleme yük oldum

İsmail Uysal

Dilemma

İki nehir boyluca kuşatmış bedenimi
Biri nurun ala nur birinden zift akıyor
Biri günahlarımı akıyor adabıyla
Biri hücrelerime zehrini bırakıyor

Kulaklarımı delen fırtına neyin nesi
Kalbimdeki ormanı hangi bedbaht yakıyor
Dilimdeki tat alma duyuları hercümerç
Gözlerim ruhumdaki kaleleri yıkıyor

Muhayyel bir iyilik nakşolmuş yüzümüze
Gözler efsunlu sanki anlamsızca bakıyor
Haksızlık karşısında dilsiz şeytan ahali
Meydanı boş bulunca bülbül olup şakıyor

Yağmur yağıyor yine, bulutlar ağlamaklı
Sema yine şirinlik muskasını takıyor
Yediveren bitiyor asumanda düğün var
Gök gürlüyor, hüzünbaz kalbe şimşek çakıyor

Zifiri karanlığa düşmüşüz, ölüyoruz
Tek damar; irin ve kan... Oluklar çift akıyor
Dünya, ah fanii dünya! Susuyor dilsiz mi ne
Gözünü kapatıyor, kulağını tıkıyor

Kalbi siyah olanın edepsiz kahkahası
Gönlü kırgın olanın ahı arşa çıkıyor
İki nehir akıyor ezelden ebede dek
Kabil hala Habil'in boğazını sıkıyor

İsmail Uysal

Dil-i Ruba

Sen yıllardır dil-i ruba hazan nedir bilmedin
Olmadı sonbaharların, karakışın, gam değil!
Dua ettim, isyan ettim, çok ahh ettim, gelmedin
Adımı bile anmadan yaşamışsın, gam değil!

Nasıl bir tutsaklık ki bu yattığım yer dam değil!
Kırıp küle çevirdiğin şey yürektir cam değil!

O günlerin bebeleri yuvadan uçtu gitti
Ay parçası güzellikte yüzler buruştu gitti
Velhasılı birçok ömür göçmen bir kuştı gitti
Dil-i ruba gurbetteydi gözün kaşın, gam değil!

Eski çamlar bardak oldu, demler eski dem değil
İnsan insanın celladı, adem o adem değil

Toprak sıcak insanların gözlerinde umut var
Her umudun şafağında yeni bir güneş doğar
Güneş bile gözlerinle nefes alırdı ey yar
Nefesimi kestir ya sen sağsa başın gam değil!

Canın sağ olsun yeter ki her esaret ram değil
İsmim kurbanı de benim, günlerden bayram değil

Sen ağlardın bulutların hüznünden yaş akardı
Sen ağlardın, sabi sübyan göğe mahsun bakardı
Sen ağlardın toprak bile annem gibi kokardı
Sinemde yaralar açtı her gözyaşın, gam değil

Dil-i ruba sen gideli hiçbir şeyim tam değil
Sen vardın ya sen oldun ya çile çekmek gam değil!

İsmail Uysal

Dilimin Ucu Yandı

Gecenin derdi ağır bu gece ey sevgili
Dolunay lacivert bir hüznü bıraktı göğe
Çok eskiden tanırım ben bu karanlık dili
Öyle ki kandan ağıt serpiştirir geceye
Çok eskiden tanırım ben bu karanlık eli

Güne merhaba diyen rüzgarı arıyorum
Bir bakışta gizlenmiş kırıntı, sarı bir rüzgar
Yıldızları sayarak semayı tarıyorum
Nefessiz kalıyorum, yoksun, neredesin yar
Yokluğunda büyüyen boşluğu sarıyorum

Suskunluğuma verin, susmuşluğuma verin
Sessiz çığlıklarımın doğurduğu acıyı
Kalbime dokunmayın, sırtımı yere serin
Asın, çarmıha gerin ömrüme duacıyı
Günahlarımı, masum çocukluğuma verin

Bu karanlık dünyada bir ışık arıyorum
Gösterecek bir çift göz Gazze'deki yangını
İnsan mı, her yerde var; insanlık arıyorum
Ben kavgalar mazlumunu, ben savaşlar yılmıyını
Ben yarımı bin yıldır tuz ile sarıyorum

Yüreğimi yakan şey dilimin ucundaydı
Dilimi törpüleyen sancılar doğurmuştum
Gözlerin gökyüzünü süsleyen dolunaydı
Bakıştaki manayı göğümde yoğurmuştum
Yüreğimi kan tuttu, dilimin ucu yandı

Çok eskiden tanırım ben bu karanlık eli
Öyle ki kandan ağıt serpiştirir geceye
Çok eskiden tanırım ben bu karanlık dili
Dolunay lacivert bir hüznü bıraktı göğe
Gecenin derdi ağır bu gece ey sevgili

İsmail Uysal

Diliruba

Sustuğun her anına iltifat etti kalbim
Rüzgarın bile sessiz olanını severim
Konuştun da ne oldu ayva mı nar mı açtı?
Sana bu ölümsüzlük hissi nerden bulaştı?

Diliruba gönlünü yara açmakla kaldın
Ne kazandın? Gönlüne yara açmakla kaldın

Haline yansın kuzu, kurt dişine kan değdi
Kurulmuş bin asırdır kardeş eliyle pusu
Dağıldı kehribar, taş iblise boyun eğdi
Tutuşan yüreklerde ateşi harladı su

Diliruba gecen kör, sabahın suda yandı
Nehirler gözyaşınla ıslandı, su da yandı

Uğurböceği ile baykuş aynı kafeste
Gününü taşa tuttu gecenin uğursuzu
Can çekişen bir serçe can buldu son nefeste
Dilsiz anlaşılır mı ekmeğin tadı tuzu?

Diliruba, konuştun diline yara değdi
Gönlündeki sadaktan her okun yara değdi

Güneşin doğuşunu izlerken seni andım
Aydın geçince neden mavi hüzün kokuyor?
Ömrümden ömür geçti üç beş sene yaşlandım
Sanki biri hançeri ciğerime söküyor

Diliruba açtığın her biri yaram kanıyor
İnsan onulmaza da bir umutla kanıyor

Şişli dağların ardı hayallerini çaldı
Ölenlerin ardından mendil sallayan çocuk
Günahına kim girdi, kimler ahını aldı
Onca kadın yaşarken anasız kalan çocuk

Diliruba, andıkça ve yandıkça yara sızlar
Der ki şair ne bilsin derdini yarasızlar.

İsmail Uysal

Doğum

Sanırım senden önce ben
Ya ölüydüm, ya kördüm!
Dünyaya bakan gözlerinden
Yüreğime akan dünyayı gördüm!

İsmail Uysal

Doğum 2

Nokta ile biten her söze inat
Noktayla başlayan hayallerim var.
Yüreksizse tahtı yıkar saltanat
Kalbe hakimdir en büyük hükümdar!

İsmail Uysal

Doğum Sancılı Özlem

Bugün üzerimize bir başka doğsa güneş;
Örneğin şafak yeşil veyahut mavi atsa...
Renk cümbüşü halinde zulmeti boğsa güneş,
Tek bir ışık zümresi tüm kirleri kapatsa...

Bir çift ahu göz olup süzse kirpiklerini,
Aşktan ve bizden yana bütün bildiklerini
Tekini atlamadan ne varsa her birini
Gözlerinin içine baka baka anlatsa...

Her insanın doğumu kendisine hayattır.
Sevmek, doğumdan sonra hissedilen ilk tattır.
Senin doğumun gülüm, benim için milattır.
Senden öncesi ölüm, yaşadığım hayatsa...

Bugün günlerden sevda, bugün günlerden huzur,
Bugün gözler ufukta, gövde dik, başlar mağrur
Kinden, öfkeden yana ne varsa unutulur
Ölürüm, biri bugün bir çocuğu ağlatsa...

Selam durmalı gülüm, doğduğun güne âlem
Çilesine yar olup, aşkı yazmalı kalem.
Yüreğimi yakarken doğum sancılı özlem
Rabbim, bir kez görene dek ömrümü uzatsa...

Seninle atan yürek seninle dursa bir gün,
Anlatsa beni sana âlemde her gördüğün
İslansak sevda ile günde bin beş yüz öğün
Rabbim ahret için ecrimizi bir tutsa...

Ne başında efkârın, ne yüreğinde yara...
Mutluluklar peşine takılsın sıra sıra
Unutma öksüzünü, hatırla ara sıra
Günde bir, haftada bir, yılda bir kere hatta...

İsmail Uysal

Dokunabilmek Yalnızlığına

Bir gözümün daha olmasını çok isterdim
Arkam dönükken de görmek için seni
Öyle bir kulağım olsa ki
Duyabilsem kalbindekileri
Koklayabilsem yanık duygularını
Tadabilsem
Gözlerindeki masumluğun hırçın tatlılığını
Ve dokunabilsem yalnızlığına...

Çözebilsem muammayı içinde
Varabilsem derin karanlığa
Bir yol bulsam;
Sırata eş olsa da
Bulmak için cenneti gözlerinde
Ölmek için eşsiz sonsuzluğunda
Bir söz vardır bilir misin, bilemem:
"Bir can vardır, candan öte can gibi"
Sevdim seni, sebep neydi, bilemem
Ekmek gibi, bayrak ve vatan gibi

İsmail Uysal

Dudağa Düştü Cemre

Yağmur bekliyor gözler, kurudu dil ve damak
Nazenin bir edayla toprağa düştü cemre
Bir değil çölde yahut bağ bahçede susamak
Susmak, zulüm var iken ya yok iken bir değil
Kalbi ateş basınca dudağa düştü cemre
Akıl emanet oysa gönül misafir değil

Gurbetin kalbi pektir, hicretin gönlü kırık
Yola revan olana sıla aşkı kar etmez
Kimine ölüm gibi toprağından ayrılık
Bir ölüm ki dermanı söz değil, şiir değil
Bir ölüm ki cananı can olana yar etmez
Öyle ki hiçbir beşer maniye kadir değil

Bir katre düştü yere, çatladı arz, izi var
Toprak yandı, su yandı hasılı ateş yandı
Bir damla ki içinde karası, denizi var
Bir damla ki içinde Filistinli bir çocuk
Bir anne gözlerinde ateş çemberi ufuk
Tek damla düştü yere, Ay yandı, Güneş yandı

Bir anne feryadıyla yürek yandı, dil yandı
Yer ağladı göklerde binlerce kandil yandı
Zulmedenin kalbi yok, vicdanı yok, ar etmez
Çoluk çocuk dinlemez, öldürür, inkar etmez
Bu sevda, dava üzre, beşere dair değil
Kalbe köz değmedikçe yaşayan mahir değil

Kalkın, haydi çocuklar, fezaya bin adım var
Hakk, kim bilir o günü kimlere nasip eder
Dudaklardan dökülen sözü bekliyor rüzgar
Yarın umudun rengi ufukta belirecek
Denizlerde dalgalar delirdi delirecek
Göğe bakan gözleri avuçlar takip eder

Göğe bakın çocuklar, her şey mavi kokuyor
Zulmetin ödü koptu, gölgesinden korkuyor
Etraf, gün ışığında, boğduk karanlıkları
Savdık vesveseleri, susturduk ısıkları
Düş değil, hayal değil, rüyayı tabir değil
Muştudur bu bir efsun veyahut sihir değil

İsmail Uysal

Düğüm

Uzak dur hanemden ey bad-ı saba
Ateşin alevi köze bulaşır
Yetişir, gönlümü çektim hesaba
Ötesi yok, maraz öze bulaşır

Nazara gam düşer, kelama saye
Sûkutun zehri her söze bulaşır
Kalp kalbe karşıdır, ardı hikaye
Kalbin her bir rengi göze bulaşır

Gamsız, dünya yansa cigara yakar
Sevdakarın derdi yüze bulaşır
Nevbahar güzel de su gibi akar
Yazdan kalma hüznü güze bulaşır

Seversin, sevdiğin ne varsa gider
Su balçığa, ekmek tuza bulaşır
Dibimizde biter kaçtığımız yer
Dönüş yollarımız toza bulaşır

Bağlanmış adımlar yorar insanı
Düşünce ağrısı dize bulaşır
Kursakta düğümün yoktur lisanı
Hayaller memnu bir gize bulaşır

İsmail Uysal

Dün' ün Ölümü

İçimde bir dünya kuruldu bugün
İçimde bir dünya yıkıldığı gün
Yarının selamı dudaklarımda
Verildi selası demin öldü dün

İçimde bir yerde adın geçiyor
İçimde bir yerde ruhun göçüyor
Elimi uzatsam dokunacakken
Bir kuş kanadına kondu uçuyor

İçimde bir yangın içinde kokun
Zehri bulaşınca kibrimde okun
Dilimde son cümle yarım kalıyor
Kokun arasında var ile yokun

İçimde kırılmış gülümsemeler
Yorgun bir ıslığa düşmüş nağmeler
Bu türkü burada biter mi dersin
Nerde kan mühürlü ahitnameler

İçimde bir dünya yıkıldı bugün
İçimde bir dünya kurulduğu gün
Çocuklar, gülüyor yarınlarımda
Halbuki demincek can vermişti dün

İsmail Uysal

Düne Ait Sancılar

Şehri talan edilmiş bir liman yalnızlığı
Avucumuzdaki kan tevbe arifesinde
Sokaklar hiç bu kadar sevmedi ıssızlığı
Düne ait sancılar gece tarifesinde.

Boğulur çığlığında sessizliğimin dili
Gölgemiz güneşine küfrediyor sevgili

Gömdüm uykularımı, geceler mahpus bende.
Kuyularıma çizdim karanlığın resmini
Artık kalbime dair ne varsa sus-pus bende
Dilimin ta ucuna mühürledim ismini.

Gün gün ve gece gece aştım da her engeli
Kurşunlarken gözlerin unutmak zor sevgili!

Hayır, yanlış bilinir, Yusuf bilmez zindanı
Zindanını içinde taşıyan Züleyha'dır.
Leyla düşünsün artık vuslat için zamanı
Mecnunun Leylasız da gördüğü şey vahadır.

Hayır! Düştüğü çölü cennet kılan mı deli?
Şimdi yüreğine sor, bak ne diyor sevgili!

Gönlümü hep aklıma şikayet edip durdum
Aklım gönlüme küstü, gönlüm akılsız kaldı.
Şehriyar olup şaha ne masallar uydurdum
Gerçeğe yol gösteren her sav asılsız kaldı.

Biat edip şeytana yakar tuttuğu eli
Aklımızda hinlik var, gönlümüz hor sevgili!

Bütün sevdiklerine ihanet etti genim
Birleşti aşk ve nefret, doğurdu bir yaratık.
Babam bile saçımı okşamamışken benim
Kimin merhametine sığınayım ben artık.

Bilsem kimden çıkacak yetimlerin vebali
Bilmediğin ne varsa çekinme, sor sevgili.

Sor ki Güneşe meydan okuyan mum olayım
Şakağına dayanmış namlu bana çevrilsin.
Aşkına savrulduğum son uçurum olayım
Ne varsa yerde gökte benden sana devrilsin

Bıraktım gözyaşına sen kokan her hayali
Bıraktığın her nazar kalbimde sır sevgili!

İsmail Uysal

Düne Ait Sancılar II

Gözleri biraz zeytin, biraz bulut, biraz gam...
Bazen merhem olurdu, bazen silah olurdu.
Göz kırpışı bir gündü; kapandığında akşam,
Gözlerini açtığı her dem sabah olurdu.
Gülüşleri, tarifsiz keşfe açık tatlardı.
Öyle ki gülümserdi, hasetten ay çatlardı!

Bazen ağladığını görürdüm, üzülürdüm
Öksüzlüğüm aklıma gelirdi, ah ederdim.
Bir gün yine ağlarken gözyaşlarını gördüm
Kalbimi mendil diye avuçlarına verdim
Bir süre gözlerimin içine bakakaldı
O günden gözlerimde aşktan bir leke kaldı.

Cam fincanda birer çay içmiştik karşılıklı
Elleri uzuncaydı, güvercin gibi ürkek
Biraz şaşkın, biraz toy, biraz sevda kılıklı
Sustuk birbirimize; iki mustarip yürek...
Biz susunca, kuşlar da börtü böcek de sustu
Yaşanılasi her şey o sükuta mahpustu.

Konuşmaya başladı, ortalık miski amber
Serpildi orta yere dilindeki rayiha
Ferahlıyordu sanki o konuştuğça her yer
Huzura kavuşmada merhem olmuştu ruha
O günden hatırımda o bir kaç dakika kaldı
Zaman gençliği değil anıları da aldı.

Bu hicran o an sanki bir tek bize mahsustu
Çöl sandım ben vahayı, o çölü vaha sandı.
Kurt sesleri duyuldu, üstelik hava pustu
Sığındığı çobanı koyunlar dostu sandı.
Soğudu çaylarımız, almadan iki yudum
On dakika içinde birkaç sene büyüdüm

Kör kuyular içinde açlıkla imtihanım
Yokluğuyla başladı, her güne çentik attım
Bir Leyla, bir Rosa'ydı, bazen de mihribanım
Varda yokluğu tattım, yokta varlığı tattım.
Aynada suretim yok, ben kendimle tezattım
Kah aklımı yitirdim, kah gönlümü kanattım.

Oysa gözleri hala, tam karşımda duruyor
Narin parmaklarının şu bardakta izi var
Azarlıyor, susuyor, konuşuyor, yürüyor...
Kaldırımda, yollarda her durakta izi var.
Ben sussam, kalp susmuyor, taaa şuramda sızı var.
Her şiirde bir oğlu bir de ergen kızı var.

İsmail Uysal

Düş Şiirleri II

Bir şey var adını koyamadığım
Sıcacık, yumuşak bir öpüş gibi
Bir serap bir hayal yahut düş gibi
Bir şey var dilimin ucunda saklı
Dokunmaya bile kıyamadığım
Bir şey var görenin gidiyor aklı.

Bir şey var, birazcık mavi kokuyor
Birazcık gökyüzü birazcık deniz
İçini bir huzur kaplar sebepsiz
Bir şey var okşarken kelebekleri
İncitirim belki diye korkuyor
Bir şey var özgürlük kadar serseri

İsmail Uysal

Düş Şiirleri III

Bir cuma gününün akşam üzeri
Elim cebimdeydi, kış olsa gerek
Nasıl özlemiştim bir bardak çayı
Bir sobanın başucunda durmayı...
O an özlediğim ne varsa tek tek
Ardımda bırakıp düşünceleri
Koşar adımlarla ben yürüyerek
Hiç unutmuyorum gittiğim yeri

Her ikimize de birer çay aldım
Kaç şekerli olsun diye de sordum
Ne olduysa işte göz göze geldik
Ve işte biz o an çok göze geldik
Çocuksu ne varsa sırtıma vurdum
Büyüdüm, ömrüme çokça ay aldım
Artık ne düş gördüm ne hayal kurdum
On sekiz yaşına çakılı kaldım.

İsmail Uysal

Düş Şiirleri I

Bir gemi yanaşır kıyılarıma
Güneşin son rengi kaybolur gözden
İskele üstünde eski bir masa
Yarım ekmek arasında hasretin
Yanında da çay ve üç beş zeytin
Birkaç dilim peynir, hoş muhabbetin
Ah bir de gözlerin, hele gözlerin...
Ne hüzün bırakır aşkın ne tasa
Mavinin her tonu kopar denizden
Doldurur kokunu kuyularıma

İsmail Uysal

Düşkırığı Kelebeğı

Yüreğıme dokunan küçük bir kelebekt
Hayalleri vardı
Bir kanat çırpacaktı
dünya değışecekti
Savaşlar bitecekti
Açlıktan tek bir çocuk dahi ölmeyecekti.

İncinmesin diye açtım avuçlarımı,
Uçtu
Söz vermişti, dönecekti...

Ne o döndü ne de savaşlar sona erdi
Üstelik onca çocuk denizlerde can verdi.

İsmail Uysal

Düşler Gitti

Yıllar, yörüngesini kaybedeli çok oldu
Bir efsuna ilişen muzdarip bakışları
Gönlüme taşıyan nur, bir gecede yok oldu
Sen gittin, gökyüzünü süsleyen kuşlar gitti
Gergefe işli gibi o garip bakışları
Saklayan geceleri süsleyen düşler gitti

Ruhum, dizginlerini kaptırdı yüreğime
O günlerden susamış gözlerine gözlerim
O günlerden yapıştı özlemin üzerime
Sen gittin, kaf dağını yoran bakışlar gitti
Karanlığı özledi, sensizken gündüzlerim
Yağmurlu baharları doğuran kışlar gitti

Hayal, dönülmez denen bir yola revan oldu
Umut, adı konmamış yetim, öksüz bir çocuk
Uğruna kan dökülen gerçekler yalan oldu
Sen gittin, hak adına verilen başlar gitti
Timsahın gözlerinden akıyor boncuk boncuk
Merhametin bağrından yeşeren yaşlar gitti

Temmuzun ortasında üşüyorum, oysa ki
Sönmüş yanardağları tutuşturan kor benim
Kursağımdan su değil, hasret geçiyor saki!
Sen gittin, kalbimizi saran ateşler gitti
Yurdumda mülteciyim, iflah olmam zor benim
Bize aynı sabahta gülen güneşler gitti

Ben aşkın kör cahili elifi mertek sandım
Güpegündüz Güneş'i balçıkla sıvadılar
Öyle ki arzın dümdüz olduğuna inandım
Sen gittin, umut kokan sözler, deyişler gitti
Avcumda ülküsünü kaybetmiş bir tohum var
Bir ömür bir yastığa baş koyan eşler gitti.

İsmail Uysal

Düştük!

Kimi zemheride buldu baharı
Biz ise hazanın ardına düştük.
Cüzdanda para yok, ambarda darı
Topyekûn bir ekmek derdine düştük.

Koşturduk ucuzluk nerede ise
Değiştik kırk yıllık gülü nergise
Yittiğimiz yoldan dalınca sise
Yem diye dağların kurduna düştük

Kayboldu sineden ruha giden yol
Sola göç başladı, sağa kaydı sol
Yumurta arıyor uluorta döl
Veledüzzinalar yurduna düştük.

İsmail Uysal

Ekber ve Hiç

Ben bir hiçim sen ekbersin
Allah'ım affet!
Sen affetmeyi seversin
Allah'ım affet!

Aldığım nefes zararım
Nimetini yer azarım
İflah olmaz günahkârım
Allah'ım affet!

Leş kargası gibiyim ya
Tövbe, tövbe... Yine dünya
Ne ar kalmış ne de hayâ
Allah'ım affet!

Unuturum ölenleri
Dolaşırım kör, serseri
Bir ileri, iki geri...
Allah'ım affet!

Sen yap dersin, olmaz derim
Harama kayar gözlerim
Gitme dersin ben giderim
Allah'ım affet!

Göz verdin harama kaydı
Aklımsa yerinde saydı
Ruh verdin ahdinden caydı
Allah'ım affet!

Ölüm sarmadan kolunu
Ya Rabbim yeşert dalını
İbret almaz bu kulunu
Allah'ım affet!

İsmail Uysal

Elin Ağız

Elin ağız torba değil bñzesin
Bñzsen ne yñzsñzce torba ağır der
Gıybet ortamında çıkılmaz ya sesin
Duymak istemezsin, onlar sağır der.

Sen gñzel seversin, onlar gñzeli
Sen bahar seversin onlar gazeli
Sana akıl olan onlara deli
Kargaya kuş dersin onlar sığır der.

Ağız olan bırak konuşsun desem
Benden hesap sorar ettiğim kasem
Aa suyla unun birleştiiği dem
Maya bozuk desem, boş ver, yoğur der!

Cahil, ne ar bilir ne de utanır
Abdallık postunu aptallık sanır
Kurandan bihaber fala aldanır
Rabbinin açtığı yola uğur der!

Fitnenin gezdiği yerden uzak dur!
Herkesin bildiiği sırdan uzak dur!
Gözñ değil gönlnñ körden uzak dur!
Dinsizin yaydığı dine çığır der.

İsmail Uysal

Emanet

Kalbin emanettir sana verme paye muhannete
Bakışında bahar gizli, kokun gülistan gibidir
Bir gülersin bahar gelir kış kokulu memlekete
Duruşunda asalet var gülüşün destan gibidir

Gülüşün diyorum ya ben kuşlar geliyor aklıma
Mavi mavi bakışlarla bir çocukluk sadeliği
Bu hayatta annesiz de yaşanıyor bir bakıma
Öğrenecek fırtınalar bulutlardan anneliği

Bulutlardan yere düşen rahmet bize ıstırapsa
Neyi yanlış yaptık yine, nerede günah işledik
Başladığımız her işin sonu hüsrana ve harapsa
Adına yasak konulmuş hangi meyvayı dişledik

Ey sevgili gülüşünden bulutların haberi yok
Yoksa yağmur yağmaz mıydı onca kurak iken toprak
Sen ağladın yıldızların keyfi o günden beri yok
Uğultusu yayılıyor inleyerek, ağlayarak...

Verme paye muhannete kalbin emanettir sana
Gülüşün bin derde deva, gözlerinde ilkbahar var
Güneşi sana benzetmek, zinhar, ihanettir sana
Annemin bakışlarını nasıl saklıyorsun ey yar ?

İsmail Uysal

Emmi'me Mektup

Bir düzen ki içinde düzenbazlar kol gezer
İpi kaptıran cambaz kuyu kazıyor emmi!
Kurt sandığım bir köpek, sırtlana destan dizer
Güvercin fermanını kanla yazıyor emmi!
Ne muhabbet erbabı ne de çayımın demi.
Ağzımızda eskinin tadı kalmadı emmi!

Yalan içinde yalan, entrikalar diz boyu
Merhamet hakgetire, vicdan karadan koyu
Haramzade besleme bin yıllık asil soyu
Maddedeki şehvete katıp bozuyor emmi!
Yemeğe meyilliyiz tuzak içinde yemi
Halkım onca acıdan ibret almadı emmi!

Zaman ve mekan seçer adalet; keyfekeder
Riyakarın tek derdi, "Duyulursa el ne der!"
Zulmetsek de mağduruz, nasılsa suçlu kader
İçimizdeki şeytan durmaz azıyor emmi!
Kadeh tokuşturarak içti adam zezemi
Kabeyi tavaf etti, namaz kılmadı emmi!

Günah kiri taşıyor kılcal damarlarımız
Kederimizden değil kibirden efkarımız
Bala şeker katıyor kovandaki arımız
Kim bilir bağımızda kimler geziyor emmi!
Hangisine küseyim laleye mi güle mi?
Bugün de bahçivanın yüzü gülmedi emmi!

Ölüyoruz, ölmeye kalbimizden başladık
Kötülükte yarıştık, mertlikte yavaşladık
İblisi alkışlayıp garibanı taşladık
Yetimlerin başını yılan eziyor emmi!
Ölüme mi yanayım, ölemediğime mi?
Öldük bir bir... Zalimler yine ölmedi emmi!

Bir hayalimiz vardı, yolcuyuz demedik mi?
Maviliklere doğru döndük, gidemedik mi?
Boğazımdaki düğüm, bu sükut, mavilik mi?
Bir bulut denizinde umut yüzüyor emmi!
Yarın doğacak Güneş büyütüyor gölgemi
Her renk solsa da mavi zinhar solmadı emmi!

İsmail Uysal

Emmi'me Mektup 2

Ah emmim ah, yanıyor nicedir her yanımız
Yüreğimiz kebaptır, ciğer büryandır Emmi!
Kanadıkça kanıyor her bir yanda canımız
Nasıl bir devirdeyiz, bu ne zamandır Emmi?

Çeşit çeşit ölümler belirliyor gündemi
Güneş üzerimize ölü doğuyor Emmi!

Aslan bile sinekten çıkarırken yağını
Tırtıl nereden bilsin örümceğin ağını
İnsanlık kaybediyor artık insanlığını
Bu devir olsa olsa ahir zamandır Emmi!

Namertlik moda şimdi, geçti mertliğin demi
Vicdanlı taşıdığı kalpten soğuyor Emmi!

Tebessümü yel aldı, hüsnü nazar bozuldu
Hırs kapıdan girince çarşı pazar bozuldu
Nasıl olduysa her şey, azar azar bozuldu
Sakladığımız yalnız sapla samandır Emmi!

Ne örf kaldı ne töre, ne toplumun mahremi
Anayı kız, babayı oğlu boğuyor Emmi!

Seherde öten horoz, kuşluk vakti ötüyor
Bacalarda duman yok ama gıybet tütüyor
Duvar köşelerini haset ağı tutuyor
Merhametin gölü yok, zulüm ummandır Emmi!

Musibetler aratır oldu cüzzam, veremi
Günah bulutlarından zifir yağıyor Emmi!

Beş paraya değiştik alnımızdaki teri
Vicdanı mahpus ettik, akıl zaten serseri
Bahçıvan zehirledi bağdaki çiçekleri
Yanan ne birkaç ağaç ne de ormandır Emmi!

Yaktılar güneşimi, bulutumu, gölgemi
Dünyaya sığmayan kin, kalbe sığıyor Emmi!

İsmail Uysal

En Çok Papatyalar Ölü

Belki de sadece bakışırız;
Sonra kuşlar ölür,
Ardından papatyalar...

Yağmur yağar ölü toprağının üstüne;
Adını duymadığımız bir kasabanın,
Adını bilmediğimiz bir parkında,
Adı konulmamış bir çocuk bulunur
Ve polis amcalar, adını 'umut' koydukları çocuğu
Terk ederler bir çocuk yuvasında...

Derken bakışlarımız ölür,
Ardından kuşlar,
Sonra papatyalar...
Ama en çok papatyalar...

İsmail Uysal

En Çok Sustuğunda Yorulur İnsan

Anlar, anlatamaz sustuğu zaman
Kim bilir nasıl bir günah gizliyor
Gözlerin, tekinsiz bir ah gizliyor

Göz kapaklarını kısıtğı zaman
Ak içinde bin bir siyah gizliyor
Tebessümü bile silah gizliyor

Anlar, anlatamaz yükü ağırdır
En çok sustuğunda yorulur insan
En çok sustuğunda kırılır insan

Dilsiz oysa filhakika sağırdır
Ve en çok söz ile vurulur insan
Ve en çok sözünden sorulur insan

Sönmeye yüz tutsa göklerin süsü
Gece susar, söz sabaha sığınır
Mazlum sessiz kalır aha sığınır

Anlar, anlatamaz daralır göğsü
Düşer, kalkar inşiraha sığınır
Boyun büker ve Allah'a sığınır

İsmail Uysal

Eski Bir Rüzgar

Tanıyamıyorum bakışlarını
Sanki gözlerine başka göz değmiş
Sanki dudağına dokunmuş rüzgar
Aparmış dağlara gözyaşlarını
Sanki gözlerinle ağlamış dağlar
Tanıyamıyorum bakışlarını
Sevdaya yel vurmuş, aşka göz değmiş

Ellerin, o eski ellerin midir
Gülü kıskandıran dokunduğunda
Yağmuru durduran avuçlarıyla
Bu ateş, ellerin değilse nedir?
Doğuran güneşi gözyaşlarıyla
Ellerin, o eski ellerin midir ?
Efsunu andıran dokunduğunda

Sinende kaç yara izi kimbilir
Kaç yerde geziyor parmak uçların
Ahh eski aşkların tadı mı kaldı
Ne eski şarkılar ne eski şiir
Mecnun'un, Ferhat'ın adı mı kaldı
Sinende kaç yara izi kimbilir
Kaç şiir yazıyor parmak uçların

Yüzünde eski bir yaranın izi
Susuz toprakları andırır gibi
Maviyi özlemek ayıp mı dersin
Hala hüznü baza çare gökyüzü
Kalplerde denizler kayıp mı dersin
Yüzünde eski bir yaranın izi
Umudu maviyle kandırır gibi

Değiştik, zamanla bir şeyler öldü
İçerde merhamet dışarda bahar
Gülüşsüz, nefessiz, kefensiz kaldık
Tanıdık gelmiyor o eski rüzgar
Soldu gökyüzümüz, nedensiz kaldık
Değiştik zamanla, bir şeyler öldü
Kayboldu deli bir rüzgarda bahar

Tanıyamıyorum, bu dünyayı ben
Yaşadığımız yer ne de zamanı
İnsanlar göğe mi meydan okuyor
Tanıyamıyorum ne gelir elden
Fani olan ölmekten mi korkuyor
Tanıyamıyorum bu dünyayı ben
Nasıl geçeceğiz bu imtihanı

İsmail Uysal

Eskiden mi Güzeldik, Eskiler mi Güzeldi?

Masmavi parlıyordu bir zamanlar gökyüzü
Daha bir gülümserdi böyle değildi insan
En utanmazı pişman, mahcup en görgüsüzü
Bükülmezdi büküldü hatta eğildi insan
Ne güzeldi ilkbahar, nasıl yeşildi nisan.

Kuşlar cıvı cıvıldı, yıldızlar daha berrak
Komşunun bahçesine açıyordu kapımız
Ne güzel çocuklardık, bilmezdik ki dur durak
Sokaklar genişlesin diye dardı kapımız
Aynı çorbaya kaşık sallıyorduk hepimiz

Yağmurlar bereketti, dağların karı süstü
Elleri üşüyordu insanın ruhu değil
Kaynaktan su kesildi, yağmur buluta küstü
Zübde-i alem idik, adem güruhu değil
Artık sahafa değil kelepiredir meyil

Gökkuşağı yedi renk değildi, rengarenkti
Evlerde huzur vardı, huzurevleri yoktu
Çocuk cıvıltıları yedi cihana denkti
Evin mutfak dolabı belki mermeri yoktu
Karınlar açtı belki lakin gözler hep toktu

Büyüyünce kirlendik, büyüdükçe kirlendik
Kanayan vicdanımız artık dizimiz değil
Bedenler sayesinde kayboldu, zifirlendik
Kalbimiz de kör şimdi bir tek gözümüz değil
Yalancı mı, bed-asla, kendi yalan olmuş dil!

Eskiden mi güzeldik, eskiler mi güzeldi?
Neden beyaz görünmez kar bile gözlerime?
Korktuğumuz, üşüten tek soğuk karayeldi
Neden/ vefasız gelir yar bile gözlerime,
Bir şefkat eli değmez kanayan dizlerime?

İsmail Uysal

Esrar ı Aşk

Kalbini avcuma aldığında bir
İncir ağacının kokusu sindi
Bakışların sustu, düşlerin sustu
Ellerin, şefkatten özge serindi
Acziyle hükmünü yitirdi tabir
Lafız manasızdı, mana kin kustu
Üstüne rüzgarın telaşı dindi
Kafir büyücünün yaptığı sihir
Şeytani bir hazla çöken kabustu
Lanet/Şakağında ter olur akar
Tütsü/kokusuyla ruhumu yakar
Çiğliğin kuyumda, kuyu derindi,
Esrarını çözen dil gözlerindi.

İsmail Uysal

Eşek Meydanı

Ne yana baksam ölüm
Ne yana dönsem ağrı
Babama çatar dölüm
Ceddimin yanmış bağı.

Ƙocaman bir hiç olmuş
Övündüğüm değerler
Baharın rengi solmuş
Yaz için 'ölmüş' derler.

Yollar bu kadar darken
Yol almaz erken kalkan
Bu kadar eşek varken
At ölür, kalmaz meydan!

İsmail Uysal

Etme!

Üzerinden kara tren geçmiş çocukluğumu Doğu Ekspresi'ne kurban vermişlerden soracağım gözyaşımın hangi renk, susmuşluğumun hangi dile denk geldiğini...

Uçurumun kenarına itenlerle yükseklik korkusu oluşturanların aynı kaptan yaladıklarına şahit olacak kadar okudum karanlığın kara kaplı kitabını...

Çaresizlik ile çaresenliğimi aynı şiirde tüketecek kadar ye'se kapıldığım demlerin sözcükleri ile karşında olmak vardı şimdi rüzgarın en kesif, çayın en demli, denizin en gılgın zamanında şehrinin...

Görüyorum, yorulmuş bir ıslık havası sinmiş gözlerinin nemine ki hala on sekiz yaşının hırçın güzelliği ile bakıyorsun kalbime hüznü cevher diye yerleştiren sarraf suretinde...

Ne kurumuş bir dudağa, ne çatlamış bir sabra tahammülüm yokken susuzluğun ağız kuruluşuna emanet bıraktığın yüreğe sahip çıkmaya gelmiş gibisin...

Etme!

İçilmez deniz suyu bilirim, her kuyunun saraya sultan etmeye yetmediği zamanlardan geçtim...

Etme!

Güneşe açılmaz her pencere, her kuşatma fethetmez Şehr-i Konstantiniyye'yi...

Etme!

Toprağa kan damladı... Dört yanı puşt zulası bir yiğit pişmanlığı yok etmez çaresizliğimi...

Gözyaşımın hangi renk, susmuşluğumun hangi dile denk geldiğini soracaksan çocuk katillerinden...

Kalbimde uçurumlar oluşturan her katre gözyaşının hesabını da sor her güneş batımında...

Sensizliği çare diye sunanlar ile çaresiz bırakıp susanların aynı çanaktan hak yedikleri günlerden umut devşir varsa gücün....

Ama sen karıncayı incitmeye kıyamazdın oysa kurtla kuzuyu aynı ocakta yakmaya yeminli gibisin...

Etme!

Çatlak testi su tutmaz, kalpte soğan çürütür taşı çatlatan tohum, güneşi olmayana toprak, su çare değil....

Etme!

Lalezar, güle mezar.... Kimi gülüşüyle öldürür yarınlara dair umutlarını...

Etme!

Deniz dalgalı yine... Kumdan kaleler yaptım sığındığım kıyılarında...

Etme!

Dilin kemiği yok.... Kalbimin direği sızlıyor gözlerinin manasız derinliğinde... Onca karanlığa bir ışık ol da demiyorum ama

Etme!

Ateşin şakası yok... Yakarsan sen yakarsın masumiyetini çocukluğumun...

İsmail Uysal

Fakirin Ekmeği Umut

Ey ceylan sekişli gönül mehtabım
Koşmaktan yorulduğ, durur musunuz?
Zati âlinize olmazsa aybım
Birazcık benimle yürür müsünüz?

Durur evren muhabbete dalınca
Coşar şair sizden ilham alınca
Yanınızda ben ufacık kalınca
Aybımı yüzüme vurur musunuz?

Ölene dek susmanızı beklesem
Seni, beni, 'biz' diyerek teklemem
Sizi, sevmek fiiline eklemem
Densizliğimi hoş görür müsünüz?

Fakirin ekmeği; umut denizi
Pazara sürmeyin siz bendenizi
Aktan ak, ipeksi ellerinizi
Katransı avcuma verir misiniz?

Hani bir cesaret gelse dilime
İrkilsem de sazı alsam elime
Çözülse bağlanmış onca kelime
Şahi bu densize varır mısınız?

İsmail Uysal

Filistinli Çocuklar... Sus...

Filistinli Çocuklar
Ellerinde sapan, taş
Cenge başlayacaklar...

Filistinli çocuklar
Ebable özenip
Fili taşılayacaklar...

Filistinli çocuklar
Evsiz barsız yorgansız
Nasıl kışlayacaklar...

Filistinli çocuklar
Zulmü seyredenleri
Sus... Alkışlayacaklar.

İsmail Uysal

Gecenin Ahı

Yar bu gece hasretin zemheriydi
Gözlerimden yüreğime çığ düştü.
Her bir hücrem başka yangın yeri
Derdim, gamım yüreğime üşüştü.

Lanet olsun, geçmedi yar bu gece
Her dakika, her saniye işkence
Aklıma bir kuşku girdi sinşice
Beynim nice şüphe ile boğuştu.

Yar bu gece her ahım bir cinayet
Ver hükmünü müebbetse müebbet
Yar bu gece gardiyanımdır hasret
Koca evim tek kişilik koğuştu.

Yar bu gece kırpmadım gözlerimi
Barut yaptım kurşuna sözlerimi
Senin gibi topladım dizlerimi
Korkuyordum yârim bu nasıl düştü.

İsmail Uysal

Geçti Bahar, Gülüm

Onca yıl nasılsa yaşadın bensiz
Artık gelsen de bir gelmesen de bir
Her günü bir kurşun saydım ya sensiz
Artık gelsen de bir gelmesen de bir...

Önceleri sabır taşına yattım
Bengisuya umut zehrini kattım
Ölmeyesin diye önce ben tattım
Artık gelsen de bir gelmesen de bir

Gün geldi kalbimle uçan bir kuştum
Aklımla günbegün harbe tutuştum
Yükseldim, yükseldim ve sonra düştüm
Artık gelsen de bir gelmesen de bir...

Bilsen, ilk zamanlar nasıl ağlardım
Açtığın yarayı derdinle sardım
Geçti bahar gülüm, kırkıma vardım
Artık gelsen de bir, gelmesen de bir...

İsmail Uysal

Gidecek miydin Yine?

Oradaydım, bırakıp gittiğinde ben orda
Yalnızdım, yapayalnız, kimsesizdim, sensizdim.
Güneş erken batmıştı, sanki herkes uykuda
Ölüm kapı önümde, çaresizdim, sessizdim.
Oradaydım, bırakıp gittiğinde ben orda.

Gidecek miydin yine uzatsaydım elimi?
Yalan mıydı akışı gözlerinden yaşların
Kahretsin sustum işte, lal ettiler dilimi
Uzaklaşırken bile gel dedi bakışların
Gidecek miydin yine uzatsaydım elimi?

Gitmeseydin gitmezdi belki kaybettiklerim
Gözlerinde toplardım belki de yıldızları
Aıştım ben, sanma ki dönüşünü beklerim
Yokluğunla yıllardır oynadım yalnızları
Gitmeseydin gitmezdi belki kaybettiklerim.

Taşdım hasretini bağrımda bir ah gibi
Nefesimi hisseden yaşadığımı sandı
Yokluğun kursağıma takılı günah gibi
İsmini her anışta yüreğim nara yandı
Taşdım hasretini bağrımda bir ah gibi

Gidecek miydin yine uzatsaydım elimi?
Uzaklaşırken bile gel dedi bakışların
Kahretsin sustum işte, lal ettiler dilimi
Yalan mıydı akışı gözlerinden yaşların
Gidecek miydin yine uzatsaydım elimi?

İsmail Uysal

Gidiyordun Şehrimden

Gidiyordun
Kuşlar da geliyordu ardından
En çok da serçeler...
Bulutlar, rüzgar, yediverenler,
Umudum, huzurum kokunla gidiyordu
Geriye gözlerin kaldı
Bıraktığın izin
Bir de denizin
Ey sevgili
Bil ki
Beni en çok gözlerin yordu.

Gidiyordun
Yaylama göç başlıyordu
Göçmen kuşları gibi çocuklar
Sevgili;
Çocuklar bir ağızdan yarını düşünüyordu
Ayaklarında cizlavet
Gözlerinde mavi renkli umutlar
Avuçlarında nasır
Çocuk bedeninin nasırı mı olurmuş
Oluyormuş işte
Papatyalar arasına sıkışmış yusufçuk ağlıyordu.
Gözyaşının ne işi varsa düşte

Gidiyordun
Şehrimi mahrum bırakıp kokundan
Ayırdın gülden dikenini
Sevgili
Geceler uzadı yokluğundaki korkundan
Ağlatırcasına Palandöken'i
Gidiyordun.
Gidiyordu seninle Havuzbaşı
Mecburiyet Caddesi
Çifte Minareli Medrese
Tebrizkapı, Gürcükapı, Karskapı...
Abdurrahmangazi'den yükselen rahmetle bulutlar gidiyordu
Sensiz attığım her adım uçurum...
Sen gidiyordun ya ağlıyordu Mahallebaşı, Ayrıldı kırk yıllık karıkocalar,
Bıraktı kardaş kardaşı.
Seninle birlikte bilinmeyen bir adrese
Gidiyordu Erzurum.

Gidiyordun işte
Ne varsa güzel olan seninle gidiyordu
Kuşlar da geliyordu ardından
En çok da serçeler...
Bulutlar, rüzgar, yediverenler
Umudum, huzurum kokunla gidiyordu...

İsmail Uysal

Gidiyordun Şehrimden 2

Erzurum'un yazıydı, aylardan hazirandı
Taze toprak kokardı her yanı memleketin
Yer yeşil, gök maviydi, tüm renkler olağandı
Bir tek çam ağaçları kokuyordu hasretin
Bir de göğsümde ağrı, bir de yüreğim yandı
Bağrımdaki boşluğa sıkıştı esaretin.

İlk adımla başladı aşkına ihanetin
Kırmızı bir araba, gitti, gözden kayboldu
O gün anladım işte, geri dönmeyecektin
Anlıktı, karanlıktı... Ne oldu? Nasıl oldu?
Bilmiyorum... Sorsaydım acep ne diyecektin?
Visali yar beklerken, gurbetin hasıl oldu.

Gözlerinde kırılğan mısralar sıralıydı
Gözyaşların eylüle adanmış şiirlerdi
Dilin lal, bakışların kırgındı, yaralıydı
Her yaşın bir ummana erişen nehirlerdi
Her biri diğerine dargındı, yaralıydı
Her birinin aktığı ummana yetti derdi

Birleşti Elif'le Vav, iki kalbi örttü Nun
Sonra gittin şehrimden, başladı kırkikindi
Leyla'dan zuhur etti, çöle düşmedi Mecnun
Uçsuz bucaksız derya, küçücük kalbe sindi
Gök ağlarmış dolunca, doğada budur kanun
Şimdi yoksun, gök suskun, karayel bile dindi

Ben kuyuda değilim, gömlekteki kan benim
Beni boğazlayan kurt, elimde büyümüşü
Üstelik seni benden götüren kervan benim
Kaç harami yüküme göz dikip yola düştü
Bilmezler ki saraya açılan zindan benim
Haziran ortasında ellerim üşümüşü

İsmail Uysal

Gizlidir

Nasıl baksam, ne ile tarif etsem ben seni
Gözlerinde deruni bir hikaye gizlidir.
Bakışlarındaki haz kıskandırır gülşeni
Her nazarda efsuni binbir gaye gizlidir.

Seni görmek, soluksuz nefes almak gibidir
Jüpiterden Satürnü seyre dalmak gibidir
Günöteden zülfüne aşık olmak gibidir
Kimbilir yüreğinde ne sermaye gizlidir.

Gülüştündeki mana ısıtıyor koynumu
Saçların cellât olmuş baltalıyor boynumu
Gözlerin adım adım getiriyor sonumu
Her gerçeğin bağrında nice saye gizlidir.

Bir efsuna kapıldım, gecemde can doğrandı
Zehirlendi bengisu, aşıma kan doğrandı
Yüreğime çığ düştü, yaşıma kan doğrandı
Yine de sana candan sonsuz paye gizlidir.

İsmail Uysal

Göç

Bir hayli yorgunum, bitkinim ey yar
Bir yardan denize uçmuşum gibi
Yüzüme bakmıyor artık aynalar
Yüz kızartıcı bir suçmuşum gibi.

Benim de bozulur ayarım bazen
Geceye misafir kalırım bazen
Kalbimi avcuma alırım bazen
İçimden dışıma göçmüşüm gibi.

Kalpteki nefreti saklıyorsa dil
Zor olan susmaktır, affetmek değil
İntikam narası atıyor katil
Kafatasından kan içmişim gibi

Çıkmaz bir sokağa daldı yollarım
Ne çabuk karaya çaldı allarım
Bu yaz da meyvesiz kaldı dallarım
Zemheride çiçek açmışım gibi

Böldü gözyaşların uykumu yine
Adını anarak başladım güne
Mazinin ahıyla yanıyor sine
Yirmi yıl öteye kaçmışım gibi

İsmail Uysal

Göç 2

Göç zamanı değil, gitmeyin kuşlar!
Kalın biraz daha hatırım için.
Başka bir bahara kalsın uçuşlar
Ne aceleniz var etmeyin kuşlar
Göç zamanı değil gitmeyin kuşlar!

Gitmek, ne salt eylem ne sade istek
Gitmek , sualdir de nasıl ve niçin?
Bir isyan, bir çile bir sükun; gitmek
En müşkül kaldığın yerde bir istek
Gitmek, ne salt eylem ne sade istek

Sizi oralarda bekleyen mi var?
Sebebi aşk mıdır bu hazin göçün
Merhametli kalbin her hali bahar
Yoksa yol gözleyen başka ben mi var
Sizi oralarda bekleyen mi var?

Gitmek, kalbe karşı mücadeledir
Yola düşmüşlere vurulmaz perçin
Korku, düne değil, istikbaledir
Sırrın mihenk taşı, mücadeledir
Gitmek, kalbe karşı mücadeledir

Kalanlara sorun, giden anlamaz
Sancısı sonradan çıkar gidişin
Gitmeyi kalbine koyan kalamaz
Gururuna rağbet eden anlamaz
Kalanlara sorun, giden anlamaz

Gitmek, yaşıyorken ölmektir bazen
Gülümseyebilmek, yanarken için
Kaç ruhu sarmalar bir kuru beden
Gitmek, kılı kırka bölmektir bazen
Gitmek, yaşıyorken ölmektir bazen.

İsmail Uysal

Göçük

Nasılsın deme bana
Hiç halim yok bu ara
İçim yığın yığın gam
İçim bölük bölük,
İçim bölük pörçük
İçim beton beton çökük..
Nasılsın deme bana
Yüreğime çöktü dam
Her hücremde onulmaz onca yara

Bir babanın avucunda
Bir babanın gözlerinde
Bir babanın çaresizliğinde kaldı sevincim

Nasılsın deme bana
Hayatım nefesimin ucunda
Boğazımı sıkıyor
Sıkım sıkım, sıkım sıkım
Kaç çocuk
Kaç kadın
Bilmem kaç adam
Nasılsın deme bana
Bedenim vurgun yedi
Ruhum göçük.

Nasılsın deme bana
Nasılsa Mescidi Aksa
Nasılsa Kudüs
Öyleyim işte
Mahzun...
Parçalanmış hayaller ülkesinde
Suspus
Bulamadım naşıma kefen
Ayaklarım koşar adımdı dün
Kollarım upuzun
Dilimde türküler
Dilimde yarının umudu vardı
Dilimde dağlardan savrulan küller

Nasılsın deme bana
Of demem içimden
Biri şu dakika kalbimi sıksa
Yer yarıldı birden
Göğü melekler sardı
Bir annenin umuduna sıkılan kurşun
Bir annenin yavrusuyla uçuşun
Bir annenin , bir kuşun...
Yasını tutuyorlardı

Nasılsın deme bana
Kudüs gibiyim işte

Gözlerim arşa uzanır
Yüreğim ateşte

İsmail Uysal

Gölgeler

Yalnızlığın karanlık tarafında ben varım
Karanlığın yalnızlık tarafında daim sen
Ben karanlık yanımı yalnızlıkta anlarım
Senin yalnızlığını karanlık yapan gölgen

Konuşsan, Güneş bile darağacı kokuyor
Sussan, tüm güzelliği kayboluyor mehtabın
Istırabın gölgesiz güne meydan okuyor
Gülüştün nispetinde günahın ve sevabın

Sen yalanla beslenen bir yılanısın içimde
Ben yılanın zehriyle gezdirdiği yalanım
Taşı çatlatan tohum bırak yansın içimde
Bırak yansın yılanın zehrine kanan canım

Bizi en çok umudun ateşiyle yordular
Ketumdular, sustular, güzel olandan yana
Güya kol kanattılar, güya seviyordular
Ne ocakta aştılar ne kucak açan ana...

Yeryüzünde cehennem yaşanıyor anbean
Gök desen tüm yüzeyi ölü kuşlarla dolu
Kan damlıyor yağmurla ölü kanatlarından
Hunharca kapıyoruz göğe açılan yolu

Gözler kamaştığında gölgeler büyük olur
Ya doğumdan sonradır ya ölümden öncedir
Gerçeğin gölgesinde vicdan kalbe yük olur
Düşünce kelepçeli duygular derinedir

Sen vicdanın karanlık yüzeyine düşen ak
Sen karanlık duygular içinde büyüyen dev
Seni paklamaz yağmur seni aklamaz toprak
Sen ocaklar sönerken ocağı tüten tek ev

Seni sevmek ateşi avuçlamak haz ile
Bir çocuk suretinde gülümsemek ölüme
Bir sela sonrasında kılınan namaz ile
"Sevgili, ey sevgili geldim!" demek ölüme.

İsmail Uysal

Gölgesiz

Gölgesizim ben anne, zifiri karanlığım
Ne ay ışık saçıyor ne gün doğuyor anne!
Nefes almaktan yana artıyor pişmanlığım
İp değil, sırtımdaki hançer boğuyor anne!

Beynim daracık hücre, her şafakta sayım var
Zindan içinde zindan, mahpus mahpus içinde
Ne vefadan umudum ne yarından payım var
Çiğlikler dünyasında herkes sus pus içinde

Anne yoruluyorum, nefesim kesiliyor
Toprağın kokusu var burnumda, duyuyorum
Eski bir hatıradan yağmur sesi, geliyor
Ölü gibi, çaresiz, sessizce uyuyorum.

Gölgesizim ben anne, kuytulardayım yine
Toprağıma kan düştü, tenim soğuyor anne!
Ölümünle girdiğim o mezardayım yine
Can veren su ve toprak neden boğuyor anne?

İsmail Uysal

Gönlüme

Yarının sahibi var, kapılma gönül ye'se
Her zemheri içinde birkaç bahar gizlenir.
Kalbin mana katıyor aldığın her nefese
Kimbilir her niyetin kaç mercekle gözlenir.
Zira, dilin mahsulü yürekte filizlenir.

Gözleri yere bakar, gök kartalın olsa ne
Öyle ki gururlanır dünya benim sanırsın
Binlerce emir erin, köşkün, yalın olsa ne?
Gücünle, kudretinle, malınla sınanırsın
Müflis olma, hor görme insanı; aldanırsın!

Ey gönül! Sen aczinle kusur mu arıyorsun?
Günahkara "İlk taşı günahsız olan atsin."
Neyine güveniyor, yıkıyor, kırıyorsun?
Ki sen ahseni takvim sıfatıyla, sanatsın!
O halde dilin neden beytullahı kanatsın!

Özün toprak ve sudur, hala böbürlenirsin
Söyle nedir bu tavrın, İblise mi özendin?
Amelinde miskinlik, merhametçe fakirsin
Heybende ne bıraktın, tükendikçe tükendin
Esfeldeki de sendin, Cennetteki de sendin.

Yarının sahibi var, inşirah müjdeliyor
Her gecenin sabahı taze umuttur gönül!
Bak tohuma, azmiyle kayaları deliyor
Tövbe et, işlediğin cürmü unuttur gönül!
Yitmişse aşıyanı gülü mü arar bülbül!

İsmail Uysal

Gönül Muhabbetleri

Karanlığa seni sordum ay dedi
Sığındım bu yüzden yar gecelere.
Aklım, gönle bu sevdadan cay dedi
Gönül, aklın postunu serdi yere.

Yalnızlığa seni sordum say dedi
Günü, güne; yılı, yıla ekledim.
Eller harcadığım ömre zay dedi
Yar uğruna zayi olmak hak dedim.

Yar gönlüme seni sordum "Vayyy! " dedi
Sustu... Sonra, aktı gözpınarları.
Gözü ceylan, kirpikleri yay dedi.
Yumrukladı hırsından duvarları...

İsmail Uysal

Görünmez Adam

Bir pazar sabahına düştü kıvılcımların
Gögümü işgal eden yıldırım sancıları
Son cemreyle birleşip toprağa düştüğünde
Şehrindeki tüm yabancıları
Toplayıp karşına gülüştüğünde
Gözlerimde beliren kıvılcımı görmedin
İnsanlar nazarını bölüştüğünde
Güneş de çekip gitti,
Göğe kan ekte gitti
Bir pazar sabahında sonu geldi baharın
Kırağı çökmüş gibi yandıgımı görmedin

Suskun bir çağdı, geçti
Yağmurlar yağdı geçti
Bekledim yavrusunu bekleyen ana gibi
Bulutların sanırım öfkesi bana gibi
Nazlı bir kısrak gibi süzüldün yol boyunca
İslandığımı görmedin
Güneş göğün koynuna saklanıp uyuyunca
Uyandıgımı görmedin
Ey mah-ı tabanım,
Canım
Arzı endamın ile yakarken afakını
Mest ettin uşşakını
Kıskandıgımı görmedin

Bir pazar sabahına düştü kıvılcımların
Şafağın doğuşunu muştulayan karanlık
Yedi renkli bir güne gebeydi anlaşılan
Kalbime pençe attı yedi başlı yaratık
Gömleğimden süzülen ılık, biraz taze kan
Göğsümden aktı geçti
Bir iz bıraktı, geçti
Canım seninken hala kanıma mı susadın
Canımla mı sınıydın
Gülümsüyordun , acımı görmedin
O kadar aşıkardı, o kadar ayan beyan
İsyanımı görmedin, İncancımı görmedin

Gözlerim doluyordu
Yüzün kayboluyordu
Anlamsızca şekiller çiziyordu ellerim
Hayal meyal hatrımnda boynu bükük hallerim
Bir meşe ağacına sırtımı dayayışım
Bir pazar sabahının acı korna sesiyle
İçerden ağlayışım
Anlamsızca duygular içinde yapayalnız
Korunaksız bir çocuk
Zifiri karanlık kismada ufuk
Göğün avlusu ıssız
Odalar penceresiz

Ardından bakakaldım, öylesine, çaresiz...
Son bir gayret adını andığımı görmedin
Adını andığımda yandığımı görmedin.

İsmail Uysal

Gözlerin Demi

Gayrı acıları kant içer olduk,
Oturmaz yüreğe gözlerin demi.
Hangi kaf dağında zirve, mutluluk?
Cennette mi acep, gözlerinde mi?

Yokluğun ölümse bana güzelim
Unutulmak var ya yüz bin kat elim
Hani sen unuttun beni diyelim,
Hani sen unuttun... gözlerin de mi..?

İsmail Uysal

Gözükara

Dudaklarından buse
Ölüm olsa öp derim.
Şana gelmek ölümse
Ölümü de severim.

İsmail Uysal

Gülün Ağıtı

Gözlerinin içinde nice âlem gördüm ben
Her âlem yüreğime başka bir yük taşıdı
Seninle kâbusumu bile hayra yordum ben
Yarama bastığın tuz, kederimi kaşdı.

Gözlerim gözlerinden çalsa ıstırabını
Mil çekilmiş bir ama gibi çöllere düşse
Her kum tanesi birden yansıtısa serabını
Sana özenmek işi yine güllere düşse.

Güller kıskansa seni, bülbüllere ah edip
Hasetlerinden, bağa koymasa bahçivani
Sen yoksun diye yansa bülbüller, eyvah edip
Zaman dursa ve akrep unutsa yelkovanı...

İsmail Uysal

GülüŖteki Ah

AteŖten bir buse her bir bakıŖı
GülüŖü celladın olur habersiz
Dili ilkbahara çevirir kıŖı
Aklını baŖından alır habersiz

Yolculuk baŖlatır yerden yukarı
Ve gökten aŖađı bırakır seni
Bakarsın gözler mat, rengin sapsarı
Bir hiçlik kaplamıŖ sanki bedeni

Gölgesiz kalırsın gün ortasında
GüneŖin gölgede kalır habersiz
Hayal ölümsüzlük safsatasında
Hayatlar aniden ölür habersiz

Ey göklere meydan okuyan yiğit !
Sıkıysa güneŖten sıyrır gölgeni
Dolunaya meydan okuyan gel-git
Geceyi korkutan Ŗöhretin hani?

Ŗükutun nabzında yeŖeren sırdan
İnsanı yalnızlık bulur habersiz
Kalbimde bir tümsek büyür nasırdan
Ciğerler derinden solur habersiz

Her gülüşünde bir devlet kurulur
Bin devlet yıkılır ağlayıversin
İnsan yaŖ aldıkça çabuk yorulur
Ne çabuk geçiyor bu günler dersin

Ağlarsın, bin çocuk ihtiyar olur
Ahında bin afet gelir habersiz
Gün gelir gözyaŖın sana yar olur
Ağlarsın, ağlar bir Ŗehir habersiz

İsmail Uysal

Günah mı?

Üstüme gelmeyin benim bu kadar
N'olur, kalbinizi kırmak istemem
Ta derinlerimde bir volkan yanar
Vurduğum zinciri kırmak istemem

Gönül meydanında at oynatmayın
Her karış toprağa gömülü mayın
O ahu gözlüyü hatırlatmayın
Gamlı maziye dem vurmak istemem

Kalpten aşk silinmez, vicdandan ayıp
Akla da bir çare bulamadı tıp
Üç beş tahta vardı, ikisi kayıp
Dam yokken çatıyı örmek istemem

Ben deli gönlüme yol verdim diye
Ne güzeller sevdim gitti kötüye
Kolumu kaptırdım el verdim diye
Gerisi lazımdır vermek istemem

Ben ona bakardım, o da bakardı
Ben şiir yazardım o hep ağlardı
Dil ucunda saklı sözleri vardı
Suç muydu derdini sormak istemem...

İki kez konuştuk dört yıl boyunca
Haa bir de zamana nokta koyunca...
Üstüne çiy düştü açmadı gonca
Başka bir gül de ben dermek istemem

Ağlarım üstüme gelmeyin, yeter!
Anlatmak, içime gömmekten beter
Söyleyin ağalar, söyleyin beyler
Günah mı düşümde görmek istemem?

İsmail Uysal

Güzelleme

Durgun bir damlayı titreten rüzgar
Suskun gözlerine sinmiş nicedir
Dudakların taze bir hayal gibi
Merakı ve hazzı resmediyorlar
Her bakış şiirden kopmuş hecedir
Hüznünde maziden kalma huzur var
Sükut, gözlerine sinmiş gecedir
Güzelliğin desen, ölüm sebebi

Güzelliğin mi ahh, müthiş yanıldım
Tarifine nispet bulamam ki ben
Ay desem yüzünün hatrı ödenmez
Gül desem, gözlerin davacım olur
Ne deniz anlatır seni ne gülşen
Yüzüme renk oldun gönlüme huzur
Güneşten yüz bin kat sıcaktır gölgen
Uğrunda ölene yazıktır denmez

Uğrunda kaç savaş kaç isyan çıktı
Kaç kelle alındı kim bilir, müphem
Elinde kaç kardeş kanı var bilsen
İçimde uğruna nice can çıktı
Kalbim kaç parçadır, aklım kaç dirhem
Gebe umutlardan hezeyan çıktı
Gözüme yaş dolar hunharca gülsem
Gözden kan çekilir bir kere gülşen

Can dudaktan çıkar, alnından öpsem
İsli düşünceler içinde seni
Toplayın meydana tüm yargıçları
Ben vurdum kuşları, yok artık şüphem
Müebbet boşluğa hapsedin beni
Toprağa düşürdüm kırlangıçları
Başıyla sonuyla aynıydı adem
kabristan eyledi güle, gülşeni

Karanlık üstüne düştü kehribar
Kaç kuru umut yar, kaç ölü doğum
Zindandan zindana düşüyorum ben
Kaç gece, iştahsız, güne döndü, yar!
Tırnakla çözülmez kalpteki düğüm
Bakışlar uğursuz, masum aynalar
Varsan, kuyu sıcak, uzakta ölüm
Yoksan, zindanında üşüyorum ben

Ben seninle şair diye anıldım
Yoksa dil ucunda küfürdü sözler
Belki cehaletin dibinde çöptüm
Şimdi üç beş sözle şair sanıldım
Halbuki kaç kere hiçliği öptüm

Geçti önüm sıra maskeli yüzler
Mezraya muhtaçken şehir sanıldım
İsimsizdim, şair diye anıldım

İsmail Uysal

Güzelleme 2

Gözlerinde kocaman bir umuda yol gider
Gülüşünde kırılğan bir kederin izi var
Susuşu adeta, "Ben, yaralı ceylanım!" der
Dilinde bir asırdır biriken gam sözü var
Gözlerinde yurdumun baharı var, yazı var

Üşüyor gibi sanki titriyor, bakışları
Sanki kalbine giden damarlarda sızı var
Birikmiş narin tende memleketin kışları
Kartopundan hayali oğlanı var kızı var
Gözlerinde yurdumun baharı var yazı var

Yürürken, rüzgarını savurur dağa taş
Kırdığı gerdanının işvesi var nazı var
Sanki başında taç var sanki elinde maşa
Kırılmış gönüllerden binlerce enkazı var
Gözlerinde yurdumun baharı var yazı var

Ah bir muhabbeti var, nazenin, bal mübarek
Gül den rayıhası var, bülbül den avazı var
Kelebek kanadını andırır yufka yürek
Kim der ki cellat olmuş sayısız infazı var
Gözlerinde yurdumun baharı var yazı var

İçindeki ateşle hele bir sussun da gör
Desen ya la! olmuştu ya dilde marazı var
Harami fikirleri beyninden kussun da gör
Hal dilinde isyana teşvike arazı var
Gözlerinde yurdumun baharı var yazı var

Zerafetiyle Cahit, küsünce Nazım olur
Buz estirir, sanırsın, zemheri ayazı var
Kin de tutmaz, barışır, gülüşü yazım olur
İki kaş arasında İstanbul Boğazı var
Gözlerinde yurdumun baharı var yazı var

İsmail Uysal

Habil'in Kanı

Kuyudan çıkarır vakti gelince
Boğar da insanı ince bir sicim
Ne ölüm belirir vaktinden önce
Ne kışı görmeden yaz olur mevsim

Ne yağmur bahara muhtaçtır oysa
Ne insan insana yardıır hülasa

Gün gelir dünyayı avcunda taşır
Gün gelir dünyaya sığmaz bir insan
Nefsine yenilir, Hakk'a sataşır
Dile meydan okur kalpteki isyan

Gün gelir şafaklar isyan doğurur
Gün gelir geceden şafaklar kurur

Kaç yılı virane geçirdin ey can
Hangi defineye uğradı yolun
Hangi zevk kalıcı hangi heyecan
Hangi yen içinde çıkmazda kolun

Her güneş sabahın aydınlığıdır
Her günah zamanın gün artığıdır

Yine sen gölgesi cirminden büyük
Cürmü şefkatine ağır gelen sen
Yine sen vicdanın ensesinde yük
Bir nefes içine gizlenmiş desen

Gün olur eski bir hayal olursun
Gün olur hafifler, sonra ölürsün

Habil güçsüz müydü, sahipsiz miydi
Herkes Kabil olma derdine düştü
Katil akletmekten de aciz miydi
Yaşlı bir karganın ardına düştü

Kabil'in hırsı var şimdi her gözde
Habil'in kanı var üzerimizde

İsmail Uysal

Hacamat

Üstünden yıllar da geçse unutmam
Nisandı, kalbimle eriyen kardı.
Turna zemheride göçse unutmam
O gün bana b/akan bir çift pınardı.

Yol aldı içimde tüm derelerden
Kesti ayağımı bastığım yerden
Yol verdiğim çile döndü seferden
Tepeden tırnağa ruhumu sardı.

Yol almış volkanı nasıl uyutsak
O ukala akıl gönüle tutsak
Biz çile hapını ne ile yutsak
Pınardan akan su bile kaynardı.

Yoruldu be gülüm bırak yakamı
Duruldum; üstümde hicaz makamı...
Bilsem hakikat mi yoksa şaka mı?
Bu aşkın içinde ne haslet vardı?

İşyanım dorukta, kazan kaldırdım,
Öfkeden aklıma bile saldırdım.
Aşkını hacamat ile aldurdım;
Kalbimden süzülen kan, günahkârdı.

İsmail Uysal

Hakikat

Heybem sözcük dolu amma
Şiir yazacak yüzüm yok
Şurda ne kaldı akşama
Sonrasında gökyüzüm yok

Dün oyunlar oynuyordum
Cıvıl cıvıl kaynıyordum
Bugün yere bağdaş kurdum
Yarın bakmışsın izim yok

Bu dükkanda yürek kaça
Tırnaklı bu kellepaça
Bulgur velinimet hoca
Vallah pirinçte gözüm yok

Mertlik uğramış talana
Dil boyanmış bin yalana
Kelamım insan olana
Gayrıya bir çift sözüm yok

Derdi var ki döner dünya
Bir dem gerçek bir dem rüya
Ademoğlu idik güya
Toprağım, suyum, özüm yok

Gelir ölüm, bir damla ter
Bir tabut, iki metre yer
Üç beş dostum olsun yeter
Kalabalığa lüzum yok

İsmail Uysal

Hakikat 2

Ergen bir tay misali gezdim de yilkı yilkı
Dağlar benim olsa da anladım ki iş değil
Yüreğimde kızıl köz, dudakta hüzzam şarkı
Hakikate yol aldım; hayal değil, düş değil!

Ne hakikatler gördüm; yalan yalan içinde
Kıskacını biliyor, akrep yılan içinde
Kundaklanmış vicdanlar, yürek talan içinde
Gövde ayağı taşır, başlar eski baş değil!

Başlar eğik, el pençe divan durur tirana
Kem gözlerle bakılır hak yolunda durana
Alev sarmış âlemi, gönül bağı virane
Canı yakan kül oldu, kor değil, ateş değil!

Ateş, ateşe düşmüş, kıvrır can havliyle
Evli bekâr evinde, bekârlarsa evliyle
"Allah'ın emri ile peygamberin kavliyle"
Yaren aramalı can, yatağına eş değil!

Yatağa düşmüş âdem, ecel teri döküyor
Artık terziler kendi söküğünü dikiyor
Gözler farklı bakıyor, gözler başka akıyor
Yanağına damlayan pişmanlıktır, yaş değil!

Pişmanlıklar, Firavun tarzı, imanı yeis
Mana yitmiş manada, maddede yoktur beis
At diye yutturuyor karakaçanı seyis
İzler karmakarışık, bu gidiş gidiş değil!

Akıl karmakarışık, yüreği sarmış illet
Bozulmuş insanlığın nabzını ölçen alet.
Sarayda açlık ile imtihanında adalet
Sofralarda hak yenir, ekmek değil, aş değil!

Ekmek, aslanağzında, aslan çakala esir
Yüreksize, yürekten tek katre etmez tesir
Avuçlar göğe açık, dillerde "Rabbi Yessir"
"Kun feye kun" u bilen için umut boş değil!

İsmail Uysal

Hakim Bey II

Daha dün şurada bir adım vardı
Gömdüm ta şuraya, döndüm Hakim Bey
Saçıma ak düştü, gönlüm ağardı
Ateştim, köz oldum, söndüm Hakim Bey
Kül oldum, yeniden yandım Hakim Bey

Yanmanın tadı var, dil bilmez heyhat!
Kalp feryat eder de gül bilmez heyhat!
Ev ocaksız kalır, el bilmez heyhat!
Nasıl bir olmaza kandım Hakim Bey!
Herkeste vicdan var sandım Hakim Bey!

At izi, it izi; karmakarışık
Ve dahi Güneş'in cildi kırışık
Karanlık payitaht, sürgünde ışık
Üşüyorum hatta dondum Hakim Bey!
Büzüldüm, içime sindim Hakim Bey!

Dilek tut dediler, tutuldu dilek
Düştü sırtım yere, yıkıldı bilek
Hayata son bir kez gülümseyerek
Toprağa, özüme indim Hakim Bey
Yoruldu, büzüldüm, sindim Hakim Bey!

Susku, ciğerimde bir bıçak gibi
Nefes alıp vermek, yaşamak gibi
Hasletler kursakta bir yumak gibi
Ölüsüyle gezen bendim Hakim Bey
Ölümü, ölümlle yendim Hakim Bey!

Her yüzde perde var, gülüşler sahte
Sarılmalar sahte, dövüşler sahte
Dilin kemiği yok övüşler sahte
Aldandım, yılanı kandım Hakim Bey
Ekmeği zehrine bandım Hakim Bey

İsmail Uysal

Hakim Bey!

Ben dağı tırmanırken düz ovada eğlenen
Zirveden üzerime taş atıyor, Hakim Bey!
Ben nefessiz kalmışım; her dakika dinlenen
Uçmuş... Bir de gülücük fırlatıyor Hakim Bey!

Dedem demişti bana, "Helalinden ye oğul!
Gün gelir, devran döner, bir tekil etmez, çoğul!
Yolun itidal olsun, ne aç kal ne de boğul!
Dedem haklı da haksız güç batıyor, Hakim Bey!

Topraktan gelmiş idik, fitren mütevazıydık
Tufan görmüş dağlarda bir gemi enkazıydık
Gülü bulsak yalnızca dikenine razıydık
Isırganlar kalpleri kanatıyor Hakim Bey!

Adaletin, sırtlanlar kuşatmış kalesini
Çakal taşıyor artık aslanın yelesini
Menfaat belirliyor kiminin kiblesini
Birileri namazla aldatıyor Hakim Bey!

İnsanın yeni putu, dini, imanı; para
Zalimin tabağını dolduruyor fakara
Rüyalarla aramız iyi değil bu ara
Kabuslar gecemize renk katıyor Hakim Bey!

Tekke sahibi oldu yolunu bulan derviş
Hani para kıl u kal diyordun ulan derviş
Bıyığı boyattırıp sakalsız kalan derviş
Abdal, postu çıkarmış dost satıyor Hakim Bey!

İsmail Uysal

Haramidere

İçimde bir can atıyor
Kıpır kıpır, kıpır kıpır
Kalbim kurmalı bir saat
Tıkır tıkır, tıkır tıkır
İçinde bir yol, uzuyor
Çakır çukur, çakır çukur
Kervanlar yol almış çoktan
Takır tukur, takır tukur.
İnsan ve hayvan sesleri
Şakır şukur, şakır şukur...

...
Her şey yerli yerindeyken
Takır takır, takır takır
Bastı harami sürüsü
Katır kutur, katır kutur
Tükürük saçır her biri
Şapır şupur, şapır şupur
Saçıldı çil çil altınlar
Şıkır şıkır, şıkır şıkır
Kılıçlar boyunda gezer
Kıtır kıtır, kıtır kıtır
Kanla beslenir haydutlar
Lıkır lıkır, lıkır lıkır
Bu ne iştah bre yamyam!
Çatır çatır, çatır çatır...

...
Yayınlandı mecmuada
Satır satır, satır satır
Haber koleksiyonlarda
Kupür kupür, kupür kupür.
Lakin akıllarda kalan
İvir zıvır, ıvir zıvır
Sulanmış beyinde hüküm
Kıvır kıvır, kıvır kıvır...

...
Yanarken cız eder kalbim
Çıtır çıtır, çıtır çıtır
Ovalar tepe doğurmuş
Ketir kütür, ketir kütür
Yalıyor zirveyi rüzgar
Püfür püfür, püfür püfür
Gönülden geçerken inler
Efir efir, efir efir...

...
Şimdi dost görünen yüzler
Bölük bölük, tabur tabur,
Teşrif ederler haneme
Yükleri söz... Getir götür.
Bense la havle çekerim
Sabır, sabır, sabır, sabır!

İsmail UYSAL

İsmail Uysal

Hararamiler

Testisi kırılmış suya dönmüşüm
Anbean bir yanım azalır gibi
Bir yangınmışım da sanki dinmişim
Susmuşum kelimadan can alır gibi

Eski bir kal'anın burcunda nergis
Çocuk düşlerimin ocağında is
Yaylamı bulutla tanıştıran sis
Kalbi dağ olana münhasır gibi

Şiirim, mevzuu derin sır gibi
Kalbimi zorlayan bir nasır gibi
Şiirim, dağların dilinde bozkır
Dağlardan yükselen efkara nazır

Nazenin, beynimin içinde menfur
Bir şüphe destursuz, hadsiz, konuşur
Nazenin, dalımı kırma ne olur !
Beni can evimden vurma ne olur!

Nazenin, söz lafa döndüğü zaman
Küs gibi kendiyle konuşur insan
Kalbim de beynime küstü duydun mu ?
Zamanla taş a mı dönüşür insan

Şiirim, dertsiz sataşır gibi
Geçmişten bu güne dert taşır gibi
Ana denk gelirken şiirsiz asır
Şiirim, bin asır boyunca kısır

Nazenin acının edebiyatı
Arsızın, nursuzun diline düşmüş
Bu kahpe dünyanın da saltanatı
Üç beş soytarının eline düşmüş

Harami yolumu kesti duydun mu ?
Hırsızlar elimi kesti duydun mu ?
Hepsine dayandım, eyvallah da can
Cühela dilimi kesti duydun mu ?

Hani çocukluğum, o sessiz huzur
Mutluluk maddenin kalbinde mahsur
Nazenin bir ses var içimde, sustur!
Nazenin sen konuş, susma ne olur !

İsmail Uysal

Hayat/memat

Hayat, kalpte idi daha demincek
Tükenince derdi yüzde bırakır
Ölümdür dünyayı kuşatan gerçek
Gülüştteki hüznü gözde bırakır

Her şeyin yarımıdır, tamı ötede
Gayreti burada namı ötede
Bir dönem zevk ile gelip geçse de
Sözü dilde, eti közde bırakır

Kimini çoklukta kimini azda
Kimini çilede kimini hazda
Kimini baharda kimini yazda
Kimi umutları güzde bırakır

Hayat tebessümle hüznü dem eder
Gamı sefasıyla yüzde cem eder
Birini dağlarda kurda yem eder
Birinın naşını düzde bırakır

Kimi tarlasına ekin ekecek
Kimi evladına gelin bakacak
Kimisinin derdi kışlık yakacak
Cümle hayalleri sözde bırakır

Topraktır mayası çeker insanı
İnsandır toprakta çekilir kanı
Gün olur bağına bastığı canı
İki üç metrelik bezde bırakır

İsmail Uysal

Hercümerç

Gidebilsem, gideceğim, yolum var
Ayaklarım hala zinde, gözüm dinç
Kalbim yorgun, her durakta zulüm var
Dudaklarda yarım kalmış bir sevinç

Kaldım öyle, dayandı sabır taşı
İçimden heybetli bir ses : 'Kır taşı!'

Yakabilsem, ateş ne ki külüm var
Bir kelime bazen kurşun oluyor
Her beşeri hikayede ölüm var
Kunfeyekun, son söz O'nun oluyor

Ben acizim tek hünerim gözyaşı
Oysa mazlumun her ahı göktaşı

Görebilsem, ufkun öte yanını
Kuşlar nasıl şarkı söylüyor, bilsem
Duyabilsem kuşların isyanını
Kuru daldan yaprak yaprak dökülsem

Bilsem nedir bu gönlümün telaşı
Nasıl kutsal saydım onca savaşı

Kaçabilsem ilk kendimden kaçardım
Gölge cürüm işlemekten korkarken
Ben tenhada gölge için ağlardım
Gölge işlediği cürme ağlarken

Şaşırdım, aklım hep kalbime karşı
Hercümerç havsalam, karıştı çarşı

Susabilsem, içim susmaz bilirim
Kaç itin köpeğin hakkından geldim
Yumruk sıksam nedense irkilirim
Şimdi sanki en çok kendime eldim

Beyhude kırk beşe dayadım yaşı
Hangi dert uğruna ağarttım başı

İsmail Uysal

Hiç

İçimde yılların kırgınlığını
Anlatacak birkaç söz bulamadım
Kalbimin üstüne çökmüş yığını
Gösterecek bir çift göz bulamadım

Götürdü ırağa bir sessiz gemi
Annemi, amcamı sonra ninemi
Süzüldü yanağa gözlerin nemi
Yaramı saracak tuz bulamadım

Haydar ayrılmadan zülfikarından
Ehli aşk koparmaz gülü harından
Kulun seher vakti intizarından
Yaradandan gayrı iz bulamadım.

Derdime yar dedim derman istemem
Beraat namına ferman istemem
Talan olsun tarlam harman istemem
Yok benimdir, vardan haz bulamadım.

İsmail Uysal

Hiçbir Şekil Hiçbir Suret

Bakma bana öyle derin
Yönüm yolum döner sana
Şefil etti gel-gitlerin
Öyle mavi bakma bana
Anafor gibi gözlerin

Bakma bana öyle sıcak
Kanım kaynar sonra sana
Annemden kalma bir kucak
Seni hatırlatır bana
Bilenmiş her keskin bıçak.

Bakma bana öyle nazlı
Öyle tatlı bakma bana
Korkuyorum dön arkana
Giyinmişsin al beyazlı
Beyaz kefen gelir cana.

Bakma bana öyle kırgın
Öyle acı bakma bana
Korkuyorum anlasana
Mazim dargın, atım yorgun
İki kolum düşmüş yana

Bakma bana öyle tuhaf
Öyle garip bakma bana
Ben garip, ben âşık, ben saf
Gelirim hemen oyuna
Kalırım hayattan muaf.

Bakma bana hiçbir şekil
Hiçbir surat bakma bana
Yolum, yönüm döner sana
Ne güçlüyüm ne de akil
Korkuyorum anlasana!

İsmail Uysal

Hiç-lik

Kul, hayatı fani gördüğü zaman
Makamı ne yapsın, malı ne yapsın?
Kayın, meşe, çamı olan bir orman
Kavaktaki kuru dalı ne yapsın?

Dile meydan okur gönüldeki sır
Gözleri görmeyen hükümdar mıdır?
Gezdiği toprağı yeşerten Hızır,
Beyazı ne yapsın, alı ne yapsın.

Tatmışsa bir gönül abıhayatı
Hiçlikte bulmuştur her saltanatı
Arının içinde varsa sanatı
Peteği ne yapsın, balı ne yapsın?

Cahil, söze karşı kapı duvar ya
Gönül akılsızın elinde parya
Denizi buz tutmuş Kaptan-ı Derya
Sandalı ne yapsın, salı ne yapsın

Yaş kemale ermiş hala elde zar
Yetinmeyen gözü doyurur mezar
Gözleri toprağa bakan ihtiyar
Yıldızı ne yapsın, falı ne yapsın

Değişmez sanırdım asalet kanda
Değişmez bir şey yok, gördüm bu handa
Eşegi muteber olan meydanda
Küheylan çıplaktır, nalı ne yapsın

İsmail Uysal

Hüzn-ü Aşk

Hüzün gözlerinin buğusunda ter
Islak hayallerin meyvesi hüzn
Yarıdan bugünden ve dünden beter
Hüznün girdabında boğulan yüzün

Gözlerin sessizce büyüyen büyü
Hor gören bakışla küçümseyici
At nalı, nazarlık ve şeytan tüyü
Kuzgun benizli ve akıl yiyici

Bakışın gövdesi anka kuşunun
Çılgılığı dağların ve yalnızlığın
İçimin dışından kurtuluşunun
Yegane sebebi oldu çılgının

Bozdu ezberini aşkın, gülüşün
Tattım o güldüğün gün sarhoşluğu
Koştum ardı sıra mavi bir düşün
Yuttu denizleri uzay boşluğu

Yüzün nisan sonu ya mayıs başı
Hüzün dağlarımın zirvesinde kar
Yüzünden dökülen her hüzne karşı
Yaza erişmeye çalışır bahar

Gözlerin neminde boğuldu demin
Semadan denize aktı gözlerin
Ayaklar altında kayboldu zemin
Arzı ve semayı yaktı gözlerin

İsmail Uysal

İçimdeki Uzağa -filistin-

Hayallerimi kesen rüzgarın kokusu bu
Sıcaklığı bir anne gülüşü kadar güzel
Çayı henüz konmamış bardağın cam soğuğu
İsınırdı dem almış katresiyle gözlerin

Annesizlik gibi zor gözlerinin yokluğu
Ne önemi var şimdi rüzgarınsız seslerin
Bırak essin ruhunu taşıyorsa karayel
Ölümü hoş gösteren yaşama korkusu bu

Susuzluk bu, delice, renklerine susuzluk
Düşlerinde kahrıma gülümseyerek dokun
Öyle ki şafağın da gurubun da utansın
Yedi kat göğe çıksın yedi kat yerin dibi

Toprağını besleyen suda ateşin yansın
Yansın, gülüşlerine dokunan benim gibi
Yansın, hüneri suyun, yansın menzili okun
Yansın ki düşlerimde zerre kalsın sonsuzluk

İçimde nice yaban kökü besledi toprak
Kalbime indirdiler kursağımdaki taşı
Sindim gölgelerime, korkak bir köpekle eş
Kuyruğumu kıstırıp kaçıyorum meydandan

Yaşamak, nefes alıp vermekse ölmekle eş
Zor değil, tevekkeli teni ayırmak candan
Dokunsan kederime cana gelir gözyaşı
Filistin gibisin yar, hem içimde hem uzak...

Tarihin kanatları yanar mı? Yanıyor ya!
Dilimin ucundaki sözcüğe kıydı zaman
Ne sen geldin ne kuşlar çocukluğumdan kalan
Annemin kokusunu çektiğim demler de yok

Adım kaldı geriye bir tek doğumdan kalan
Sırtımda iz bıraktı yayımdan çıkan her ok
Dilimin sustuğunu kalbime yaydı zaman
Bir insan celladını anar mı? Anıyor ya!

Ah be Gazze! Bir parça toprağın olamadım
Kutsal bir perde sanki teri çocuklarının
Yenecek güç tanımam Meryemce bir gülüşü
Sevgili, Filistin'e gül düştü maveradan

Yakındır Firavunun denize gömülüğü
"La tahsen" Beytül Makdis, 'Sabret' diyor Yaradan
Bir taşın çatlağından filizlenecek yarın
Yeşerecek umutlar kalplerde adım adım

Dünyanın ağır yükü toplandı bir gülüşte!

Kırdı zulmün kırılmaz denen dirayetini
Dokun suya Sevgili, aşkın adı bu işte!
Tenindeki ıslağın kalbe sirayetini

Görecek yürek lazım, anlayacak marifet
Sen varken öksüzlükle dövünmek neyimize
Hoş gör hadsizliğimi, Ey Kudüs, bizi affet!
Her gün bir Kızılelma bıraktık Akdeniz'e

İsmail Uysal

İçinde Bir Can

Sen şimdi gittin ya benden sevgilim
Ardından mutluluk dileyeceğim!
Gözyaşı bekleme diye ey gülüm
Gözlerimi kana bulayacağım!

Geçer zaman geçer, bilmez dur durak.
Saatler işliyor, saatler; tik tak...
Yağmurlar sağanak, bahar geldi bak!
Bağımı derdinle sulayacağım!

Sen yoksun, her şeyim kalsa da yarım.
Ben aşkınla sensiz de bahtiyarım.
Sen bildiğin telden çal oyna yarım
Ben hüzzam şarkılar söyleyeceğim.

Ağla ey yar, ağla! Benim için de...
Yaşayan bir canım senin içinde.
Aşkının kalbinde öldüğü günde
Bil ki yar toprağı boylayacağım!

İsmail Uysal

İki Başlı Canavar

Söyletme beni güzel, dilim ekşi çalıyor
Bu aralar kalbimin dermanı yok bilesin!
Atım, doğarken ölmüş yavrusunu yalıyor
Gönlümün defnetmeye zamanı yok bilesin!

İçimde bir kelebek kanat çırpı fezaya
Kıpladı aşmanı küçücük kanatları
Ta ki bir zalim onu tıkayınca kozaya
Tepindi üzerinde zulmün yıkı atları...

İçimde iki duvar ve iki de merdiven
Biri arşa uzanır diğeri çeker Nar'a
Biri gülşene çıkar, diğeri sade geven
Birinde bülbül sesi, birinde korkunç nara

Varma gülüm üstüme açılır gönül kapım
Kusar dilimin ucu içimden ifrazatı
Temeli sağlam olsa yıkılır mıydı yapım
Malzemededen çalmışlar yaparken inşaatı!

İsmail Uysal

İki Çocuklu Bir Dul

Gözlerinde buhran
Gözleri kan çanağı
Gözleri melûl...

İçinde patlamış volkan,
Eritmiş dağı;
Etekleri zul...

Nasıl olmuşsa bir an
Kırmış yavrularının en sevdiği oyuncağı
İki çocuklu bir dul...

.....

İnsan, olduğu yere çakılır bazen,
Gitmez ayağı,
O an, durmaktır makbul...

Karışır sapla saman
Öğlen düşer kırağı,
Çürür mahsul...

Yürü Haydar!
Yürüsün zaman
Örsün, örümcek ağı
Usul usul...

Yüreğime dem vuran
Ömrümün deli çağı
Durul!

Kuruyorsa dalda gül,
Ölsün bahçıvan
Ateşe versin bağı
İki çocuklu bir dul!

İsmail Uysal

İksir Tadında Agu

Sen gittiğin günden beri, dallarım
Döker yaprağını, güz gelir bana.
Sarsa birkaç Güneş birden kollarım
Nafile, üşürüm; buz gelir bana.

Sensiz her anımın başı kördüğüm
Her günüm bayramdır seni gördüğüm
Fısıltın def çalar beynimde güm güm
Ardı, sivrisinek saz gelir bana.

Âlemin rengi tek, doğuştan köre
Dinlemez ne adet ne örf ne töre
Dokunsan kalbimin attığı yere
Her atımda bir çift göz gelir bana.

Sen yoksan anım, yıl; yılım çağ olur.
Sen varsan diken, gül; çöller bağ olur.
Sen yoksan metre, mil; ova dağ olur.
Sen varsan geçitler düz gelir bana.

Sensiz kalmadı ne tadım ne tuzum
Bir görsem on beş yıl gençleşir yüzüm
Yirmilik güzeli görmez de gözüm
Kırkbeşlik dulluğun kız gelir bana.

Ey canımın canı, ey mihribanım!
Anlık nazarınla yandı ormanım
Ne zaman tutuşmak istese canım
Yaktığın ormandan köz gelir bana.

Verseler dünyayı alamam ki tat
Uçmam asumana, taksalar kanat.
Ölüme götürür sensiz her saat
Seninle on ömür az gelir bana

Darılma hakkı yok bülbülün güle,
Çekinme ağzına geleni söyle.
Acıtır babamın sitemi bile
Senin küfürlerin naz gelir bana.

Gittin ya ölmedim, yaşadım ama
Bir sızı saplandı aha şurama
Yıllar önce mayalanmış yarama
Merhem bekler iken, tuz gelir bana.

Silinmiş hafızam, hatıralarım
Kaybolmuşum, ben kendimi ararım.
Haykırsam "Bul Beni! " diyerek yârim
Senden üç metrelik bez gelir bana.

Beynimin içinde kurulmuş halay
Şeytanlar ve cinler oynar... Şinanay

Bu berduşluğumu yokluğuna say
Davul sesi bile tiz gelir bana.

Sen yokken yaşamak bilmem ki nedir?
şatolar, saraylar, daracık kabir.
Cümle organlarım çürüsün bir bir
Veremmiş, kansermiş, vız gelir bana.

İsmail Uysal

İmtihan

Kanına girdiler kanına anne
Çanını yaktılar masumiyetin
Üstünü ipeklilerle örttüler
Her cinayetin

Her gün ot tıktılar canına anne
İçini deştiler güzelliklerin
Yüzümüz, gözümüz, dilimiz makyaj
Üstümüzde pelerin

Kimsenin kalmıyor yanına anne
Dilsiz şeytanları örtüyor toprak
Çözüldü sahte gülüşlerin ardındaki sır
Çöktü sığınak

Kılıç girmez artık kınına anne
Göze göz, dişe diş; çoktan çok,azdan az
Geçse de üzerinden bir asır
Kurulur darağacı, görülür infaz

Kanına girdiler kanına anne
Çocuk kanı, kadın kanı, kuş kanı
Vicdanların zirvelerinde mahşer
Kaybettik imtihanı

İsmail Uysal

İnkisar

Kuru yük taşıyordum kalbimin hangarında
Meydan okudu yıllar, saçlarıma ak düştü
Bir köle taciriydim aşıklar pazarında
Onca maharetime kaç tüccar çırak düştü

Kalbim bir parça etti, ruhuna göz bulaştı
Gözlerimin nemine bir damla söz bulaştı
Dilimin ucu yandı, şiire köz bulaştı
Gönlümün çukuruna taze bir ırmak düştü

Sonra bir rüzgar esti, baharınla tanıştım
Toprağa düştü kokun nisan yağmurlarıyla
Sanki bin yıl susuzdum, bin yıllık susamıştım
Rahmetin viraneme yerleşti baharıyla

Göğsündeki cevherin harabat ehli benim
Şiretteki mananın surete dahli benim
Ölüm değildir hiçlik aşıklar nazarında
Ruhun bedensizliği anlatan dili benim

Gözlerinsiz dünyamda daima karakıştım
Varlık ile yokluğun arasında sıkıştım
Görmüyor değilim de manasız bir bakıştım
Sanki topraklarıma asırlık kurak düştü

Mecnun öldü, Leyla'ya müthiş bir merak düştü
Aşkı reddeden kalbe çölü aramak düştü
Yarıldı gök harabat ehli inkisarıyla
Göz düştü, gönül düştü, el düştü, ayak düştü

İsmail Uysal

İnsana Dair

İmen HEMEDİ'ye ithafen

İnsan öğretti bana sükutu, yalnızlığı
Şah eliyle mat oldum, piyonda şahı gördüm
Hem pişkin arsızlığı, hem yavuz hırsızlığı
Yüzümüze gülenin kallbindeki kiri de
Şafağın, her zulmetten kırdığı zinciri de...
Gecesinden sıyrılmış onca sabahı gördüm
İsyan eden zengini, şükreden fakiri de...
Mazlumun duasına gizlenen ahı gördüm.

Küçük bir kız çocuğu inetti asumanı
Arzı yerle bir eden derin eyvahi gördüm
Kalbiyle puta tapan diliyle Müslümanı
Yemek için yaşayan insan müsveteleri
Ağzında salyasıyla, işgal etti her yeri
Fakirin haramında zengin mubahi gördüm
Zalimi sultan etti mazlumun alın teri
Kemikleri sızıyor ceddin, ervahi gördüm.

Hiç ölmeyecek gibi yaşıyoruz, doyumsuz
Gözyaşıyla beslenen nice timsahı gördüm
Maskelerin örttüğü yüzler kalple uyumsuz
Kibir karabüyüdür, gece ruhlara sinen
Dürüstlük pespayedir artık dilde gezinen
Beyaz zarla örtülü kalbi siyahı gördüm
Kalbi ölmüş olana ne yapsın kuru bir ten
Yalpa yürüyenlerden kara mizahı gördüm

Küçük bir kız çocuğu inetti asumanı
Ne duyan var ne hakka sığın izahı gördüm
Kimler temizleyecek toprağa düşmüş kanı
Herkes kulluk peşinde, herkes güçlüye bende
Temiz kan arıyoruz çürümüş bir bedende
Köpek temiz, çoğunda itlik tamahı gördüm
Yordu insanlar beni yoruldum kendimden de
Kalbime huzur veren bir namazgahı gördüm

İnsan öğretti bana sükutu, yalnızlığı
Hüzne demir attığım an inşirahı gördüm
Şikayet etti çocuk Rabb'ine haksızlığı
Öfkesini umuda sarıp gülümsüyordu
Mırıldanan dudaklar içinde gizli ordu,
Adına dua denen eşsiz silahı gördüm
Sanki Taif'ti her yer... Vicdanlar susuyordu
Sanki kanlar içinde Resulullah'ı gördüm.

İsmail Uysal

İnsanlık Telaşesi

Aynı yolun yolcusu değil miyiz acaba
Bu İnsanlar nereye gidiyor bir telaşla
Kimi naif yürüyor kimi oldukça kaba
Her birinin değeri biçildiği kumaşla
Ve her biri yüküyle çekiliyor hesaba

Dünyaya ağır gelir kiminin derinliği
Kiminin dünya yansa umurunda değildir
Kiminin yüzü güzel kiminin serinliği
Kiminin çıkmış canı tek yaşayanı dildir
Kiminin mahzeninde gizlidir çirkinliği

Kiminin rengi soluk kimi kara derili
Doğuştan kör kimisi kimi sağır ve dilsiz
Kiminin ayağına memleketler serili
Kimi akıldan noksan yaşıyorken emelsiz
Hoş bir sada uğruna kiminin kopmuş eli

Konuşuyor birisi sözden ve halden yoksun
Gülümsüyor öteki lanet okurken içi
Öbürü yerken bilmez aç mısın yahut toksun
Kursağında düğümlü berikinin sevinci
Hangisini devirsen bir yanı tutmuş yosun

Velhasıl ölüyoruz attığımız her adım
Kuyumuzu kazıyor verdiğimiz her nefes
Düşünmez oldu insan dolar diye miadım
Bizden bizi kopardı nice heva ve heves
Onca insan içinde yalnız başıma kaldım.

İsmail Uysal

İnşirah

Aleme şekil veren hal mimarında gizli
Kainat bir güneşe, sayesi insandadır
Onu alemleştiren hal şiarında gizli

Mahlukatın en büyük payesi insandadır
Onu ademleştiren hal imarında gizli.

Zerre hayrın ve şerrin hükmü yarında gizli
Günaha müsaitken beşerin tabiatı
Rahmet mührü mazlumun dualarında gizli

Tevekkül güçlendirir Hükümdar` a biatı
Mükafat Cennetinde, azap Narında gizli

Göğe açılan kapı avuçlarında gizli
Selametiyle, sabrın çatlattığı taşında
Gülü besleyen gıda kendi harında gizli

İnşirah, tevazuyla akan her gözyaşında
Yarın umutlarında, umut zarında gizli.

İsmail Uysal

Kadınım

Sen bir gülsün, güle bülbül yaraşır.
Baykuşlar iline girme Kadınım!
Lenetlidir, seni olmaza taşır;
Gonca iken dalın kırma, Kadınım!

Ağaç yaşsa kesilmez, su verilir.
At sakatsa postu yere serilir.
Yiğit, namert sofrasında yerilir.
Beni muhannete sorma, Kadınım!

İnsan, su ve balçıktan bir garabet,
Hep yaygara, sürekli bir hararet...
Hayat, ne senden ne benden ibaret
Âlemi üstüme serme Kadınım!

Âlem puştta öğren puştluğu, ama
Sakin ola garibana kullanma!
Her bacım diyeni kardeşin sanma,
Bozuk saat çalmaz, kurma, Kadınım!

Kalpsiz beyin zalim yapar adamı
Beyinsiz kalp çağırır derdi, gamı
İkisinin cem ettiği kelamı
Konuşmaktan geri durma, Kadınım!

Gözler, yürek deryasının akarı...
Arif olan görür dilde vakarı.
İlimsiz mahlenin sufi dindarı
Cahildir, yanında durma Kadınım!

Vurdu talan nergisleri, gülleri,
Yel, savurdu arta kalan külleri.
Vura vura aşk sazının telleri
Zayıfladı yeter, germe, Kadınım!

Unutma ki gülü gül eden diken
Kim ne yapsın yasemini gül varken
Her ağızdan onca ses yükselirken
Dil bilmezi hakir görme, Kadınım!

Söylediğim söz kalmasın kulakta.
Bir gerçeği hatırlatsın her nokta.
Kayboldum bak, ben bu çıkmaz sokakta
Anla artık, yorma beni, Kadınım!

İsmail Uysal

Kadınım II

Bir mum aydınlattığı her dakika eriyor
Güneş olmak, bi yerde, tükenmektir Kadınım!
Bulutlar, ağladıkça toprağa can veriyor
Her gözyaşı aslında bir çiçektir Kadınım!

Bazen bitti denilen noktada başlar hayat,
Yeni bir cümlenin ilk harfindedir saltanat
Yaşamak, geçinmektir aslında kıt kanaat
İşin özü yaşamak, direnmektir Kadınım!

Eskiden fukaraydı, şimdi zenginler çıplak
Mevsimler değişirdi, artık iklimler kaypak
Gece, şafakla güne dönüşürdü muhakkak
Guruptan gün devşirmek, kirlenmektir Kadınım!

Hakkı zikreder mi ki tespihi küfürbazın,
İşleri göz boyamak, sihirbazın, cambazın...
Hak adına değilse cümle namaz, niyazın
Tek yaptığın Cennete ilenmektir Kadınım!

İnci mi taşır kabuk, kırılmış kalp içinde
Ayrıtl edilmez mi kurt, yüzlerce kelp içinde
Gizli bir göz gerekir hakkı görmek için de
Görmek, kalpten bakmayı öğrenmektir Kadınım!

Gerçek üryandır gülüm, arama gölgelerde
Gölgelerin içinde iner gözüne perde
Herkesin doğrusu var, herkes doğru söyler de
Gerçeği arıyorsan, gerçek tektir Kadınım!

Sen vakur ol, bilirsin, taş yerinde ağırdır
Sabret ki sabredenler hem kördür hem sağırdır
Umut, kalplerde gizli mucizevî bir sırdır
Yarının özlemiyle dilenmektir Kadınım!

Öpmek, koklaşmaksa da ehli keyfin gördüğü
Kalpte narin bir nakış sevgilinin ördüğü
Ölmeden hissetmektir Sevda, ölümsüzlüğü
Sevda, yardan gayriye sırlanmaktır Kadınım!

Seni sevmek, ölmüşe nefes aldırmaq gibi
Seni sevmek, ovayı dağa kaldırmak gibi
Seni sevmek, dinsize namaz kıldırmak gibi
Seni sevmek, olmaza bilenmektir Kadınım!

Düşmanımıdır, saçının teline değen rüzgâr
Yangınlara karışsın kirpiğine düşen kar
Ben ki gözümünden bile sakınırken seni yar
Bensiz aldığın nefes, ne demektir Kadınım!

İsmail Uysal

Kadim Bir Türkü Hatırası

Bir gün kapı önüne tünemiş bir kedinin
Gözlerindeki hüznü bakışım bileceksin
Savaşıyla yüzleşip bir gün kendi kendinin
Hem galip geleceksin hem de yenileceksin
Bir gün minik bir serçe kanadındaki tüyün
Toprağa düşüşünü görüp üzüleceksin
Benim sanki o kuşun suretinde gördüğün
Kalbinde bir ürperti ile irkileceksin

Belki hissetmeyecek, belki bilmeyeceksin
Halbuki hal diliyle kuşa sorsan ordayım
Biraz daha eğilsen belki de göreceksin
Belki iki üç adım geri dursan, ordayım

Bir sokak köpeğinin sırnaşmasına kanıp
Gözlerinde biriken yaşa sarılacaksın
Peşinden koşacaksın bir adamı ben sanıp
Sonra sükutu hayal ile ayrılacaksın
Utanıp gözyaşından çekilip bir köşeye
An içinde yılları görüp yorulacaksın
Bin anlam yükleyerek dokunduğun her şeye
Yüreğinin yandığı yerde kırılacaksın

Olur ya bir uykunun en tatlı noktasında
Kabus ile uyanıp 'su' diyorsan, ordayım
Sessizliğin sesiyle, gecenin ortasında
Binlerce kelimeyle susuyorsan, ordayım

Ay parçası yüzünü sarmış hüznün karası
Alay ediyor sanki kirpiğinle kaşınla
Dudağında kadim bir türkünün hatırası
Yaşağında gül gibi kurumuş gözyaşınla
Sağanakta açmayı unutup şemsiyeni
Yağmurun miğferine girip ağlayacaksın
Ben zannedip uzaktan sana gülümseyeni
Ardında onca ahı görüp ağlayacaksın

Bir kış güneşi gibi bulutlara alışıp
Gözünü aynı tonda kısıyorsan, ordayım
İçindeki yangını kapatmaya çalışıp
Avucunu nereye basıyorsan ordayım

Bir gün her bir şiirim sende kurşun yarası
Okuyup her mısradada durup ağlayacaksın
Yaşanmamış her anın gönlünde manzarası
El değmemiş hayaller kurup ağlayacaksın
Seher vakti düşünce girdiğimde sen beni
Misafir edeceksin en yersiz telaşınla
Susacaksın, fark edip ömründen eksileni
Yine baş başa verip bitmeyen savaşınla

Sıcak bir nefes gibi bitip ense kökünde

Hangi yana yönelsen, nere varsan ordayım
Nerede söz söyleyen, hangi konu hakkında
Kimin elini tutsan, kimi sarsan ordayım

İsmail Uysal

Kalb-i Hüzün

Gerçeğini bilen kim, kalbine kim dokundu?
Her sızı, her ürperti bir cevap değil midir?
Seni değerli kılan ne rengin ne kokundu
Doğarken kulağına ezan, neden okundu?
Yarın için düşünmek inkılap değil midir?

Güneşten yansıyanı Mecnun Leyla'dan sandı
Çölde umudun adı bir serap değil midir?
Bir yara ki çaresiz bir sabaha uyandı
Bir çare ki bıçağı kaç kemiğe dayandı
Geceye hüznü salan göz mehtap değil midir?

Akarsuyun başında teyemmüme yakındı
Ateşe tapana su ıstırap değil midir?
Kalbini yemiş yamyam vicdanını takındı
Münafık mı gözünden mabedimi sakındı?
Doğru sözü unutmuş dil harap değil midir?

Vicdanın süzmediği her fikir perişandı
Aklını bulandıran mey, şarap değil midir?
Rengini mevkisi yoktu, asıl makam insandı
Kaç Ebu Cehil kibrin doruklarında yandı,
Alemin efendisi de Arap değil midir?

Hangi yürekten çaldı kızılığını ikindi
Zamanın şulesiyle yanan kalp değil midir?
Ne derdini unuttuk ne de sancısı dindi
Kerbeladan bu yana her mazlum Hüseyindi
Yandıkça sevdasını anan, kalp değil midir?

İsmail Uysal

Kalbi Lal

Güvercinler uçuyor sanırdım ben orada
Nazenin gökte hüzün bulutta kan mı kaldı?
Yoksa bir günahsızın günahını aldı da
Kalbine lal mı vurdu, dilde yalan mı kaldı?

Hani gecenin rengi değişir ya inceden
Hani karanlık ruhlar ayrılır düşünceden
Mavi bir çiçek açmış gibi geçtin geceden
Nazenin, sen gidince renklerde can mı kaldı?

Kuluçka döneminde sancılarım var benim
Geceye gam çökünce, kendime ağyar benim
Mekandan münezzehe kalp, gönlüme mezar benim
Herkes gönül kırıyor gönül alan mı kaldı?

Kulağımda çınlarken hala ilk günkü sesin
Sen kuşların aklıyla nerelere gidersin
Sen yokken, kuşlar yokken yine güzel mi dersin
Gökyüzünde maviye çalar bir yan mı kaldı?

Şimdi yoksun, mevsimler dönüşüyor, kime ne
Dağlar hasret yüküyle konuşuyor kime ne
Gökten yağmur yerine dert düşüyor, kime ne
Şimdi yürek perişan, ciğer büryan mı kaldı?

İsmail Uysal

Kalplere Sıymayan Sır

Mümin görünür göze hoşça bakılan kafir
Zakirin su-i zanla zikri küfür gibidir.
Beyindeki nasırdır düşüncemizdeki kir
Cahil için alimin fikri küfür gibidir.

Pervane biliyordu yanmadaki maksadı
Katre, yolculuğunu ateşte tamamladı
Cemreyi bekleyenin gönlüne çiğ damladı
Şakire gümüş sikke mavi safir gibidir.

Senle yanan ağacın içindedir çırası
İnsanda gözyaşıdır her budağın yarası
Yaraya tuz basıyor merhamet fukarası
Kibriyle yaşayanın kalbi zifir gibidir

Beni timsahtan akan sahte yaş korkutuyor
Düşman değil, dostumdan gelen taş korkutuyor
Beyaz taşla birlikte pişen aş korkutuyor
Münafıka peygamber, sorsan, kafir gibidir.

İnsandaki güzellik nazarında gizlidir.
Denizdeki ihtişam, rüzgarında gizlidir.
Bir evin tüm sırları duvarında gizlidir.
Kalplere sıymayan sır, bir misafir gibidir.

İsmail Uysal

Kaptan Bu Gemi Nereye Gider

Karanlık bir gecenin ardına düşen gölge
Ruhun biriktirdiği servete kangren olur.
Kamaşan gözlerinle düştüğünde çukura
El atılacak yerde çok akıl veren olur.

Şükrünü eksik etme varsa ekmeğin aşın
Kırarlar umudunu düşmeye görsün başın
Merhabayı çok görür dar günde arkadaşın
Bol günde en azılı düşmanın yaren olur.

Semer bağlı sırtına şimdi küheylanların
Meydan taklidi dolmuş eski kahramanların
Meleklerin maskesi, yüzünde şeytanların
Bin bir surat; şekilden şekile giren olur.

Evvel para âdemin nezdinde kıl-u kaldı
Akçenin geçmediği demler mazide kaldı
Şimdi madde adamın ruhunu esir aldı
Çıkarısız her işini yokuşa süren olur.

Havlamaya başladı, bizim süt dökmüş kedi
Beylere caka satar artık Mehmet Efendi
Musa da kimmiş diyen firavunlar türedi
Rüzgârı karşısına alıp tüküren olur.

Abi kardeşe bekçi, baba oğula yardı
Tırnağın acısını kafatası duyardı
Kötü yola düşende Allah korkusu vardı
Korkunun adı şimdi: "Hani bir gören olur."

Anlamları karışmış ötenin ve berinin
Bükülmüş boyunları iki yeniçerinin
Mezarı bilinmezken vatan şehitlerinin
Kan emici iblisin naşına tören olur.

Ta ezelden ebede süregelir bu gelgit
Hak bildiğin yolları terk etme, dosdoğru git.
Gönlünü de ferah tut, kesilmez Hak'tan ümit
Bu diken cümbüşünden belki gül deren olur!

İsmail Uysal

Karabasan

Yine bir gün, ansızın, seher serinliğinde
-Utangaç mı utangaç- Bir çocuk edasıyla
Ve harami uykumun tatlı derinliğinde
Pişmanlık dolu kalbin körelmiş sevdasıyla
Hangi sebebe mazhar olup karşıma çıktın?
Hani bir daha asla öyle bakmayacaktın!

Ecele dek uzattım sana susmuşluğumu
Hayat denen köhnemiş bir umuda sarılıp
Âleme ilan ettim aşka küsmüşlüğümü
Sen, ey ruh i mücerret, yıllar sonra dirilip
Bir karabasan gibi gelip ruhuma çöktün!
Ne güzel kaybolmuşsun, gitmiştin, yani yoktun!

Gözlerine en güzel şiirleri ben yazdım
En güzel şiirlerim senin için yazıldı
Şimdi her şiirine çocuk mezarı kazdım
O masumlar, toprağa sıra sıra dizildi
Sen ne yaptın, bir anne gibi ağıt mı yaktın,
Dua mı ettin yahut karanfil mi bıraktın!

Güneş her gün doğsa da aynı güneş değildir
Sancısı ağır geçti, aşkım hiçliğe gebe
Beni mahzun bırakan ne ahu göz ne dildir
Kolay mı sanıyorsun, sana gülüm dedim be!
Hani diğer çiçekler gibi olmayacaktın!
Zemheri ayazında bile solmayacaktın!

Şimdi her bir mevsimin adı kış oldu bende
Her çiçeğin yaprağı kanatır diye ürkek
Dokunmadan koklarken gözüm hala dikende
Gözlerim kısık bakar, dil desen zaten titrek...
Nerden geldin, ne hakla şimdi karşıma çıktın
Ya hiç batmayacaktın yahut doğmayacaktın!

İsmail Uysal

Karanlık Şiirler 1

Gecenin kusuru değil karanlık
Merhamet zaafı değil insanın
Zembereği işler zamanın
Göçer insanlık

Kuşlar ölür
Papatyalar kurur
Ve bir gün herkes evine döner

Ölünce annesi büyür her çocuk
Büyürse bir çocuk kirlenir hemen
Kaybolur mavilik gözlerinden
Uçar mutluluk

Kavgalar büyür
Büyükler dövüşür
Çocuklar ölür

İsmail Uysal

Karaya Vurdu Aylan

Geçmesin kursaklardan bir damla su ve lokma!
Dursun zaman, akrebe hasret kalsın yelkovan!
Ey asuman, karada tek kuru yer bırakma!
Ey yüreğim, sen artık soğumamak üzre yan!

Çocuklar, ah çocuklar kesildi nefesleri...
Pırıl pırıl gözlerle sokaklarda oynayan
Çocukların, denize hapsedildi sesleri
Ve can verdi insanlık, boğuldu en son insan!

İşte size kıyamet ve işte koştığı an!
Bak deniz manzaralı, yüreğin varsa dayan!
Ey mülteci çocuğa tekme savuran hayvan!
Kına yak bir yerine, Karaya vurdu Aylan!

İsmail Uysal

Karmaşa

Ya Rabbi, yardım eyle bir ahir zamandayız
At izi, it izine, gün geceye karışmış.
Doğrular, yalanlarla örülmüş, ziyandayız
Hakikat, sırlarıyla bilmeceye karışmış

Fikriyatın cezası konuşmaktan ağırdı
Savcı mübaşir olmuş, sanıkları çağırdı
Hakim darağacında, cellat kalemi kırdı
Kirli suçlar idamlık düşünceye karışmış.

Çakal, kuzu sesini taklit eder nicedir
Postal yalayıcıya etek şerden yücedir
İltifat marifete tabi değil, gücedir
Hayır hasenat işi eğlenceye karışmış

Eşek, attan asalet devşirir mi katıra
Bilemem de çok naat diziliyor hatıra
Köpek kasap, koyunlar baş uzatır satıra
Besmelesiz kurbanlar işkenceye karışmış

Yolumuzu ayırdık, selam, merhaba ile
Namaza gidilmiyor artık akraba ile
Leşi bölüşemiyor bülbül akbaba ile
Gül, baykuşun bağında, har goncaya karışmış

Bir yerde din adına cinayetler işlenir
Bir yerde Allah diyen, mahzenlerde fişlenir
Nifak kudurmuş yine hak, hakikat dişlenir
Doğrudan şaşmayan dil, söylenceye karışmış

Ya Rabbi yardım eyle, merhamet et bizlere
Yağmurumuz kesildi, kurudu onca dere
Irmaklar içimizden çöp taşır denizlere
Falancanın kirlisi filancaya karışmış.

İsmail Uysal

Kayıp

Dünyanın çivisi çıkmış azizim
Bahar belli değil, yaz belli değil
Tilki talan etmiş kümesi bizim
Tavuk belli değil, kaz belli değil.

Mesafeler kısa, gönüller ayrı
Kimsenin kimseye dokunmaz hayrı
Ağzımızın tadı bozuldu gayrı
Şeker belli değil, tuz belli değil.

Sırtımızı kime yaslayalım biz
Akraba nifakta, komşu geçimsiz
Ruhlar paramparça, beden biçimsiz
Ayak belli değil, yüz belli değil

Maskeli baloda aslı kaybettik
Hakikat içeren faslı kaybettik
Akif'in övdüğü nesli kaybettik
Oğlan belli değil, kız belli değil

Ayrı sofraya, ayrı tel, ayrı oda
Yalnızlaşmak; özgürlükte son moda
Müziklerinde ne söz ne hoş şada
Davul belli değil, saz belli değil

Güzelleşmek için dudak büzdüler
Burun deliğine küpe düzdüler
Yanağı allayıp kaşı çizdiler
Kırpık belli değil, göz belli değil

Öyle bir dert ki bu devası bitmiş
Ahalide güven havası bitmiş
Analık, babalık davası bitmiş
Üvey belli değil, öz belli değil

Üç günlük çıraktan mahir mi olur?
Batına sığınmış zahir mi olur?
Teşbihten bihaber şair mi olur?
Şiir belli değil, söz belli değil

İsmail Uysal

Kayıp 2

Nasıl bir dünyaya düştük azizim
Beyaz belli değil, al belli değil.
Kırkıma varmadan sızlıyor dizim
Omuzlar bükülmüş, bel belli değil!
Ayak belli değil, kol belli değil!

Çelenge koymuşlar güzelim gülü
Nefisler kırk canlı, vicdanlar ölü
Komşuyu kör eder komşunun külü
Savrulmuş, yönü yok, yel belli değil!
Tuzak belli değil, fel belli değil!

Gülistan çürümüş, mundar kokuyor
Kilimci tezgahta fitne dokuyor
Karındaş, kardaşa meydan okuyor
İstikamet sapa, yol belli değil
Kardaş belli değil, el belli değil!

Merhamet, kocamış maskara şimdi
İyilik, doğruluk fukara şimdi
Rezilliğin bini bir para şimdi
Gidişat çetrefil, hal belli değil!
Lisan belli değil, dil belli değil!

Silindi kalpten aşk, alnımızdan nur
Çocukta terbiye, gençlikte şuur
Kalmadı bereket, kalmadı huzur
Ağaç bizim ama dal belli değil!
Çiçek belli değil tal belli değil!

Hüsnüniyet nerde, tevazu nerde?
Hoşgörü, sadakat kalmadı serde
Çatlamış ar damar, yırtılmış perde
Işıksız pencere, tül belli değil
Diken belli değil, gül belli değil!

Maktulü toprakta, sokakta cani
Nasihat faydasız, söz malayani
Ortada aşk mı var, Mecnun mu? Hani?
Yakan var, yanan var, kül belli değil!
Leyla belli değil, çöl belli değil!

İsmail Uysal

Kayıp Gemiler

Göğsümdeki ummanda yüzen gemiler kayıp
Sen hala gözlerimde bir ışık arıyorsun
Son çıramı yaktığım kuyuma dalıp dalıp
Su beklenen yerden enkaz çıkarıyorsun

Saraya sultan etmez, atıldığın her kuyu
Uzaklaş, güzelleşsin hasretindeki büyü
Karanlığı kutsayan dayanılmaz uykuyu
Şiar edinenleri yetim bırakıyorsun

Ahh sevgili, gezdiğin toprak vebal taşıyor
Endamından savrulan rüzgara sataşılıyor
Seni bir kere gören kalpler ölü yaşıyor
Sen ölmeyenleri de kefene sarıyorsun

Ben bülbülüşeydayım, ben gönülden serseri
Sen, mekanın sahibi, işgal ettin her yeri
Ben gülistan serdim de geçtiğin yol üzeri
Sen bülbülün konuştuğu dalları kırıyorsun

Diyorum ki kiblede keşşileme esiyor
Yakıyor, kavuruyor, öfkesini kusuyor
Diyorum ki gözlerin nefesimi kesiyor
Sen boynumda urganı gerdikçe geriyorsun

Benim bahçelerimde senin rüzgarın eser
Nasıl huzur bulur ki sensiz akvam-ı beşer
Sen kalbimde kıvrılan nehirlerden bihaber
Işığınla kavrulan kırları görüyorsun

Solmaya yüz tutunca gözlerindeki şiir
Ahh sevgili içimde serçeler can çekişir
Ne zelzeleler olur sen ağlarken kimbilir
Sen ki kaç günahsızın kanına giriyorsun

İsmail Uysal

Kelebekler

Uçuşur ılgıt ılgıt başımda kelebekler,
Birişi yavrusunu arar, biri yarını.
Birinin gözü yolda, sanki birini bekler,
Biri, duvara çarpar, kanatır her yerini.

Kanat sesinden duydum; biri şiir okuyor
Gözlerinden bir dalga yol alıyor kalbine.
Her efkarlı şarkıyı yüreğine dokuyor,
Köpürüyor içinden aşka, aşk sahibine.

İsmail Uysal

Kendime

Sakin ha, kurma bina sönmüş ocak taşından
Ya çatlatır kirişi, ya duvarda iz kalır
Korkma itten çakaldan, kork mazlumun yaşından
Onun tahribatına atom yetersiz kalır.

Bu dünyanın malına, sefasına güvenme
Kalbi murdar olanın kafasına güvenme
Merhametten yoksunun, vefasına güvenme
Yüreğin bitap düşer, gözlerin fersiz kalır.

Köpeğe hoş demezsen hak sayar ihaneti
Öldürse de başına tac etme muhanneti
Cühela dergahında uzatırsan sohbeti
Sözün kıl u kal olur, şiirin yersiz kalır

Gece ayazı vurdu, hak, hatır düştü yere
Vicdani örtülerden kan damlar döküklere
Biz altından semeri vurdukça eşeklere
Yiğitler küheylansız, meydanlar ersiz kalır

Etrafında kırk yıllık çapulcusu, sarhoşu
Öyle ki amelinde ne ihlas ne de huşu
Selamlarsın uzaktan güvercin sanıp kuşu
Baykuş konar damına davan nefersiz kalır

Otuz olsan da birdir fark etmez yetmiş isen
Bir yetimin hakkına tecavüz etmiş isen
Değil bir kez kırk bir kez hacca da gitmiş isen
Heba olur emeğin, hayrın değersiz kalır

İsmail Uysal

Kervan

I

Hayat, doğduğun evde yanan ocakla başlar
Umut, nabza göredir, azaldıkça yavaşlar

Diptedir ilk basamak , varlık bazen yoktadır.
Ölüm, umutlarının tükendiği noktadır.

Keşke kaybettiğini aklım yerine koysa
Yokluk, penceresini bana açmıştı oysa

Kalbime yük olunca kursağımdaki boğum
Yokluğa yedisinde başladı yolculuğum.

Gamdan biçare gönül , bir tabut, dört cenaze
Tüm yetim çocukların derdi toplanmış göze

Cehalete söverek çattılar kaşlarını
Yürürken ben döverek kaldırım taşlarını

Öldün be anacığım, gözün arkada kaldı
Ölümlle aramızda mesafeler kısaldı

Gayri cahildi dünya hem kördü hem sağırdı
Üstüne aldığı yük alttakinden ağırdı.

II

Ömrümüz geçiyorken, yıllar eğreti durdu
Atılan her adımda yollar eğreti durdu

Yalnızlık, nefesinden çıkan sesteki korku
Özgürlük, kadere ram, son nefesteki korku

Şahmarana yem verdik gençliğin ilk demini
Unutmadık, yutkunduk, verdiğimiz yemini

Çare göründü bize, sarıldığımız yılan
Gözümüzden yol alıp ruhumuza kıvrılan

Ne kadar acıdır ki hoş görünür beyhude
Hoş bir sadası kaldı güzelliklerin dün

Şimdi zulmetin kiri okşuyor saçlarımı
Gizliyorum utançtan kirli avuçlarımı

Pazara sürdüm bilmem kalbimin pahası ne?
Annemin gözlerini unuttum, dahası ne?

III

Önce umudumuzu aldılar elimizden
Çaldılar yarın kokan türküyü dilimizden

Nefes almak, yaşamak değildi, öğretiler
Kalbim kötüyü bilmez; cahildi, öğretiler.

Kötülüğe iyiyi gösterip el ettiler
Aynı anadan doğma kardeşi el ettiler

Nerede, kervanların duraksasığı kuyu
Karanlıklar mı yuttu karıncadaki suyu

Zindan ve gül bahçesi, taht ve ateş bir gibi
Kuyu cennet bahçesi, saraylar kabir gibi

Rahmetin nispetinde zerre değil günahım
Kirlenen kalbimize, merhamet ver Allahım
Kirlenen kalbimize hidayet ver Allahım

İsmail Uysal

Kırk Ergen Kuş

Hakikat üzere çıktığım yolda
Varda yoku gördüm yokta var oldum
Sağımın hükmünü yitirdim solda
Ateşte gül açtım, gülde har oldum

Gün oldu çöllerde mecnuna eştim
Gün oldu dağların bağrını deştim
Kardeş eli ile kuyuya düştüm
Yare ağıyar oldum, aşka yar oldum

Yolumu kesti her zamanın puştu
Dilimi kestiler gönlüm konuştu
Evvelce yüreğim kırk ergen kuştu
Kırıldı kanatlar tarumar oldum

Ne dedim de bana küstü aynalar
Tebessüm beklerim hep kapı duvar
Dünyada üç karış toprağım mı var
Dağların derdine hissedar oldum

Bu ara beynamaz dolu camiler
Yetim hakkına göz dikti hamiler
Çaldı ekmeğimi kırk haramiler
Ki canım sağ diye minnettar oldum

Önümde gençliğin meyvesi varken
Hayalimi sattım üç kuruşa ben
Üstüme uymadı aldığım kefen
Kaf Dağı ehline hükümdar oldum.

Avcumda Kabil'in kardeş kanı var
Şırtımda Yusuf'un ak miltanı var
Önümde İbrahim ardımda putlar
Kahi gül bahçesi kahi har oldum

Bak işte yoruldum çöktüm diz üstü
Gazzeli çocuklar da bana küstü
Kadınlar açlıktan ölerək sustu
Bir günde bin yıllık ihtiyar oldum

İsmail Uysal

Kırk Yıllık Yık

Yalancı ve dar bir sokakta geçti kırk yıllık ömrüm
Kocaman umutlarımı iğne deliğinden geğirip getirdim bugünlere
Yüreğimle büyüttüm insanların düşünmeye korktuğu hayalleri

Yıktım bir çırpıda ellerimle ördüğüm devasa duvarları
Ne varsa aldım yükünü sırtıma iyinin kötünün güzelin çirkinin
Kiminin dikenini incitti kiminin gülleri
Kimi kan akıttı bastığım yere,

Bakışları cennettendi kiminin.

İsmail Uysal

Kıyam

Ben ki yalnızlığın keyfini sürmek
İstiyorum diye şiire sardım
Nereden çıktı bu kalabalıklar
Bu ince alaylar, bu kabalıklar...

Hiçliğin efsunlu sırrına varmak
Ve kaybolmak için huzura erdim
Deniz mavi oysa kör bu balıklar
Nereden çıktı bu kalabalıklar

Konuşsam, derdimle hasbihal olur
Sussam, yaram azar, infial olur

Bilinmezliklerin görünse ardı
Nerdesin bir bilsem, kimbilir nerde
Kuşların görececek çok şeyi vardı
Gözünün çarptığı maviliklerde.

Nerdesin bir bilsem, kimbilir nerde?
Avucuna değmiş, sudan bir yudum
İçsem isyan çıkar, ihtilal olur
Yedi bölgesiyle kıyamda yurdum

İçmesem, kalp sükun, dilim lal olur
İçsem isyan çıkar, ihtilal olur.

Gözlerine ilham gücünü veren
Efsuna takılı kaldı gözlerim
Nereden çıktı bu kalabalıklar
Günbegün tükenen bu sevdalıklar

Gönlünü gözümün önüne seren
Bir tuhaf iksire daldı gözlerim
Güvercin kanatlı akbabalıklar
Nereden çıktı bu kalabalıklar

Gitsem ki yaşamak ihtimal olur
Kalmak ki muhakkak irtihal olur

İsmail Uysal

Kıyama Davet

Bazen gönül öyle bir derde düşer
Dolanır sözcükler, dile bulaşır
Civanmert'in yolu namerde düşer
Adı lekelenir, dile bulaşır

Hakkı arayana her kapı duvar
Işığı körelten karanlıklar var

Kimsecikler masum değil bu handa
Haraminin iki gözü kervanda
Bilmezler bu yolun ucu zindanda
Kuyunun laneti yola bulaşır

Ya efsun musallat olur ya nazar
Karışır bir anda çarşı ve pazar

Kuzuyu kurtlara yem etti çoban
Kalbe nifak soktu söz ile zeban
Zehrini toprağa zerketti bağban
Bülbülün feryadı güle bulaşır

Kuruttu nehrini dalındaki har
Kardelen açmadan soldu nevbahar

Ben zulüm var iken uykuya küsüm
Allahtan gayrıya rükuya küsüm
El etek öptüren korkuya küsüm
Ağzın necaseti ele bulaşır

Kalp aklın gezdiği yola sitemkar
Bilmem ki ayak mı yol mu günahkar

Ey zalim, bu kervan kalmaz bu yolda
O çocuk bakışı kalır akılda
Soğumaz mazlumun ahı bin yılda
Ateşin ezberi küle bulaşır

Göğe bak, ne diyor yıldızlar, kuşlar
Kıyama kalkacak, secdeden başlar

İsmail Uysal

Kızıl Şafakları Çalıp Güneşi Yare Bıraktım

Bekliyorsam ben bu gece
Ay da benim yıldızlar da
Belli etmem feryadımı
Kalbim delice sızlar da...

Kızıl şafakları çalıp
Güneşi Yare bıraktım.
Bıktım artık içsavaştan,
Kılıcı yere bıraktım.

Bir çift kara göz gelse de,
Görse yüreğimdikini
Toplasa ihtiyacını
Sonra yaksa tüm ekini.

Lakin bilirim ki gelmez;
Çöle döndü zira toprak.
Çürüyor diktiğim ağaç,
Dökülüyor yaprak yaprak...

İsmail Uysal

Kibir Sarmalı

Bazı insanlar gördüm, aynada sureti yok
Kaf Dağından dem almış masala benziyorlar
Kalp tilkidir akıl yok, dil aslan heybeti yok
Koyun postu giyinmiş çakala benziyorlar

Ağzında yuva yapmış yalanın bin türlü
Tavrın külhanbeylisi, sözlerin küfürlüsü
Kalmamış suratında Allah vergisi süsü
Abdal forsuyla gezen aptala benziyorlar

Bazı insanlar kibrin et ve kemik halidir
Allah'a kafa tutan firavun misalidir
Sanki İblisin meşhur cürmünün vebalidir
Bin günahattan oluşmuş sarmala benziyorlar

Polen taşı gün boyu balın tadını bilmez
Evladına yabancı, evde kadını bilmez
Belki abartıyorum sorsan adını bilmez
Bedenini yük etmiş hamala benziyorlar

Birtakım kerli ferli insan müsveddesi zat
Öyle hicap duyarak saklanmıyor da bizzat
Ruhunu satmak için avluya kurmuş mezat
Eşek bileğindeki halhala benziyorlar

Bazı insanlar kirli kalpleriyle mağrurdur
Heva u heves ile hırsı ile mahsurdur
Kibir taşla dönüşmüş kalpleri yiyen urdur
Gagası pençesi yok kartala benziyorlar

İsmail Uysal

Kimden Kaldı Bu Enkaz

Akıl ne der bilemem, lakin yürek hep aynı
Aynı hamam aynı tas, aynı ritim aynı haz!
Akıl sarsa da kalbi, gönül dinlemez beyni
Felekten gün çalmaktır, cırcır böceğine yaz!

Güneşe meydan okur ayın karanlık yüzü
Zifiri karanlığa kurban ettik gündüzü
Kustu dağlar hıncını, pembeleşti tunç yüzü
Kaldı eteklerinde bir Köroğlu bir Ayvaz!

Kalpten dudağa gömdük tüm ölümsüz aşkları
İndirdik yeryüzüne cennetteki köşkleri
Boğduk ellerimizle doğmamış kuşakları
Bedenden öte geçti, ruha bulaştı maraz!

Ve hatalar, "keşke" ler ve onulmaz yaralar
Beyaz üstüne gölge gibi düşen karalar
Sonrası bağbozumu, bilindik manzaralar
Aynı sarı yapraklar, yine güz yine infaz!

Ey aşkın bakiresi, dölünü kimden aldın!
Ateşi sen yakmıştın, külünü kimden aldın!
Sağlam teslim ettiğin ölünü kimden aldın!
Kim kıydı gençliğine, kimden kaldı bu enkaz!

İsmail Uysal

Kir Pas İçinde lem

Dünyanın ivisi çıkmış azizim
Devrilir, tepinse üç beş tane fil
Irmağa su taşır oldu denizim
Kendini okyanus sanıyormuş Nil.

Birçok yeni adet gelmiş bu köye;
Evlatlar babayı alıyor ti'ye
Ölüler sevinir göçmüşüz diye
Geride kalanlar yaşıyor değil.

Babalık tahtında dünkü bebeler
Eş değişir oldu şimdi gebeler
Namus bekçiliği yapar kahpeler
Ha çaldı alacak sura İsrafil.

Kural koyucular bozdu kuralı
Kurt, akala peşkeş çekti maralı
Beyin zaten ölü, yürek yaralı
Pas tutmuş gönüller, küfre kaymış dil.

Köşe başlarını sarmış yezitler
Mazlumlara karşı ammeyi fitler
Etrafta kol gezen it oğlu itler,
Haklıdan ziyade güçlüye kefil!

İsmail Uysal

Korkuyorum Ben Bu Gece Gel!

Gece, ölü toprağını serpmiş üstüme
Yorgun bir hayat kadını gibiyim
Çaresiz, ürkek...
Geceler;
Yalnızlık kadar korkak!

Gözlerin ne tuhaf bakıyor öyle
Sanki kimsesizler.
Yıldızlar kadar berrak,
Ölüm kadar sessizler...

Korkutur bu gece beni karanlık,
Hayalet gibi ay,
Yıldızlar hortlak...
Ey sevgili,
Ey sevdamin ateşi,
Işık saçan gözlerinle gel!
Serpilsin fidanlar içimde
Çatlasın tohum,
Açsın laleler bahçemde
İstanbul koksun!
Kolların kemendim olsun
Yaslayayım başımı sinelerine
Terin gül koksun
Ne olursun!

Ey sevgili,
Ey gül goncası,
Kederinle gel!
Derdin, derdim olsun
Nefesim, nefesin...
Buyur, derunuma gir
Söndür içimdeki nari
İstersen buza çevir...

Ey sevgili,
Ruhum senindir!

İsmail Uysal

Kömür Karası Hüzün

Gurbet yarası gibi sevdiğim ayrılığın
Tadı yok yarasına tuz basmaya kim gelir
Kim çıkarır içimden bu kurşun yarasını
Annesizlik gibi her yürekten aşk dilersin
Gurbet yarası gibi kurşun yarası gibi
Yokluğun kıyısına kurulmuş dar ağacı
Suç işlemiş hayaller var asmaya kim gelir
Kalbimin bu asırlık bu yorgun yarasını
Toprağa gömmek sonra hep susmaya kim gelir

Sevgiyi dilenmenin adı çaresizlik mi
Direnmek mi sevgisiz büyüyen akıllara
Delirmeye, dağlara at sürmeye kim gelir
Çoktan aklın yürekle açmışlar arasını
Merhamet ey merhamet kör mü oldun, nerdesin
Şahdamarım çatladı onarmaya kim gelir
İşte tam zamanıdır istemem sonrasını
Ölen bütün kalpleri ifşa ediyor yara
Kalpleri bu irinden kurtarmaya kim gelir

Beri gelsin gözünü budaktan sakınmayan
Cehaletin kökünü kurutmaya kim gelir
Zehirden derman çıkar, isyana gebe sükut
Bir şiirle bir ülke kurtulur esaretten
Gözleriyle kalpleri okuyan beri gelsin
Zira karanlık yerde filizlenir her umut
Mana içre maddeyi unutmaya kim gelir
Gözyaşları içinde sancıyla doğar insan
İnsanı insan ile bir tutmaya kim gelir

Gözlerinin kırığı kurşun yarası gibi
Can yanığı bir hüzün... Kanamaya kim gelir
Huzur dolu bir güne devşirilir mi acı
Hangi zemheri düşü atar bizi bahara
Yoksulluk zemheride kömür karası gibi
Üşümüş hayallerin göğsüne düşer sancı
Canını canan için sınamaya kim gelir
Kim bu gecelerime fısıldayan yabancı
Nefsini vicdanında kınamaya kim gelir?

İsmail Uysal

Kördüğüm

Kördüğüm misali, adım attığım
Her nokta sayende karmakarışık
Her anı karanlık aşkı tattığım
Süzülmez perdeden odaya ışık.

Her bahçe gül kokar seni gördüğüm
Her bakış ebruli, her nefes mayı
Ateşe değmeden çözülmez düğüm
Kelebeğin dansı aşktır bir nevi.

Noktasız sen diye başlayan cümle
Virgülünde bile ölüm korkusu
Mazlumun gözyaşı hasattır güle
Sinelerde yanık buğday kokusu

Can yanar ne zaman duysam adını
Ne tuzu bırakır ne de tadını
Derler ki sevince erkek kadını
Haramdır gecesi gelmez uykusu

İsmail Uysal

Kördüğüm 2

Nazenin, yol uzun, vakit daracık
Gölge boyu aştı, uyuyor musun ?
Sözcükler hükmünü yitirdi artık
Dile köz bulaştı, duyuyor musun ?

Yürüdüm, ayağa indi kara su
Yoruldu, insanlık hali dediler
Çağladım, dokundu zülfiyare su
Duruldum, arkamdan deli dediler

Nazenin, içimde gece mavisi
Kuş uçmaz, kervanı geçiren gelsin
Üç paraya sattık gülü nergisi
Papatyaya bade içeren gelsin

Yürüdük, yoldaşlar geride kaldı
Yorulduk, kimseye minnet etmedik
Çağladık, hayaller yarıda kaldı
Durulduk, kimseye haset gütmedik

Nazenin hayatta kuşkuya yer yok
Aka ak karaya kara der kitap
O nedenledir ki dünyada birçok
Akıl ziyan oldu yürekse bitap

Çocuktuk, bilmezdik akı karayı,
Kalkardık, bin kere düşsek de yine
Açıkta bıraktı hekim yarayı
O günden bu güne kanıyor sine

Nazenin duygular artık kördüğüm
At izi, it izi ve hoyrat izi
Neden gözlerime sırdır gördüğüm
Dimağda yılların harabat izi

Marifet mi sükut diliyle kelam
Yahut kelamda mı saklı marifet
Susalım da rahat etsin elalem
Zira her cahilde farklı marifet

Nazenin yarına karaçaldılar
Hesap dününden şaştı, uyuyor musun
Kuşlar kafeslerde yara aldılar
İsyan göğe taşı, duyuyor musun

İsmail Uysal

Körlük

Bir damla çiğ düşer ilk cemre ile
Bin minnet duyarak akar gözlerin
Havaya kin düşer, toprağa hile
Haklıyı haksızla yakar gözlerin

Sen katre içinde boğulan ırmak
Ne mümkün çelikten bir yayı kırmak

Yaşamak, didinmek mi ölesiye ?
Ölü bir bedende can bulmaz, diye?
Yeniden dirilir Konstantiniyye
Kül olmuş maziye bakar gözlerin

Sen bakar kör müsün, körle yatan mı
Görmek mi kutsaldır, aşk mı, vatan mı?

Ahh körlük, ne kutsal çileymiş meğer
Nazarın bir nevi efsunsa eğer
Kalbi murdar etti gözdeki değer
Bin yıllık töreyi yıkar gözlerin

Tükür, zulmederken gülen her yüze
Çocuklar ölürken kapanan göze!

Yağmur rahmetiyle öldü nicedir
Artık şafak atmaz, gün de gecedir
Mideler kocaman, kalpler cücedir
Amiyanelikten bıkar gözlerin

Ey ahali buyrun, cenazemiz var!
Onca kalp nasıl tek mezara sığar?

Ey çocuk ağlama, kurban olurum
Yer kurak, gök susuz, çürüdü tohum
Alemde kıtlık var, ölü her doğum
Yedi kat semaya çıkar gözlerin!

Ey çocuk sapanda taşın olsaydım!
Üşürken döktüğün yaşın olsaydım!

İsmail Uysal

Kucağı Ana Kokan Kadın

Kucağı ana kokan bir kadın tanıdım ben
Bakışıyla asırlık çınarları devirir.
Kimi zaman gülüşü hoş bir imbattır esen
Kimi zaman meltemi fırtınaya çevirir.

“Yavrusunun ardına dalan bir dul bakışı”
Penceresiz evini gördüm ben Çamlıbel’in.
Ancak kadının değil, bakışın dul kalışı
Kuruttu dereleri, kesti önünü selin.

Ciğerini söndürmüş kursağındaki boğum
Bulsam ipin ucunu, çözsem düğümünü ben!
Acının b/eşiğinde her nefes ölü doğum
Can doğarken ölüyor, yaşıyor bir zaman ten.

Kırbaçlanıyor her gün içindeki köleler
Özgürlüğe açılan her pencere kapalı
Işıksız umutların etrafında haleler
Kora kor bir savaşta cebinde zeytin dalı

Yorgun bir ana gördüm kucağında elemin
Ecel teriyle yanmış dudağını ıslatan
Daha neler var neler yazmadığı kalemin
Gözyaşları güldükçe yüreğini kanatan!

Bir kadın tanıdım ben rahmindeki sancıyla
Nice şedit zelzele kopardı beyinlerde
Terk etti ihvanını, yitti bir yabancıyla
Her kayıp ilanında aranan kadın nerde?

İsmail Uysal

Kurban

Ne kışlar yaşamışım, adına bahar deyip
Ayaza aldırmayıp, güneşe aldanmışım.
Bilinçsizce daldığım bataklıktan gül derip
Aldığım rayihayı miski amber sanmışım.

Gölgesine sığındım meyvesiz ağaçların
Kapısında dilendim ağzı kokan açların
Kulağımda uğuldar şak şakı kırbaçların
Kime adak adandım, nasıl bir kurbanmışım.

Susamıştım, kan içtim merhamet badesiyle
Kirlendim debdebesi, yıkandım sadesiyle
Kalbim atsa ne olur, öldüm ziyadesiyle
Mükemmel bir yaratık, yazık ki insanmışım.

İsmail Uysal

Kurtçuk

-1-

Kırk yıldır bir bedeni beyhude gezdirmişim
Ardıma bakıyorum, geçmiş zaman ağlıyor.
İblis gibi ateşe toprağı ezdirmişim.
Kibir kahkasında, tevazu kan ağlıyor.

Ruhumu yiyen kurdun tek karnı, bin başı var
Çocuksu gözlerinde timsahın gözyaşı var
Tarihe sığmayacak bilinmez bir yaşı var
Habil'i katleden el, dökülen kan, ağlıyor.

Kapasam dış dünyaya günahkar gözlerimi
Ene'l- Hak desem ben de, yüzerler mi derimi?
Ayırttım yıllar önce Kerbela' da yerimi
Sarılmış Hüseyime, Ömer, Osman ağlıyor.

Kalbim taş bile değil, barındırmaz merhamet
Bilmem kaçta satılır köle pazarında et
Afrika'da can verir, Filistin'deki diyet
Arakanın derdiyle yanmış Fizan ağlıyor.

-2-

Ellerim, ateşine odun atar ellerim
Yangınlar büyüdükçe yedi cihan ağlıyor
Tarihin lanetini ellerimde gizlerim
Tuttuğu el kuruyor, sinede can ağlıyor.

Dilim ah arsız dilim, çağırıyor azabı
Nuh'un bedduasına ilişti ıstırabı
Sudan hortlayıverdi Yaradan'ın gazabı
Gemideki her nefes hatta tufan ağlıyor.

Yürüdüm, Kaf dağını ararken bucak bucak
İsmail'e Zümrüdü Anka açmış da kucak
Taşı parçalıyordu, eti kesmedi bıçak
Gözlerindeki nurmuş, sandım kurban ağlıyor.

Bulaştı gözlerimin yaşından gömleğe kan
Aşk mı kibir mi acep Züleyha'yı ağlatan
Kuyu rahmete açık, saraya kapı zindan
Yakup'un gözleriyle şimdi Kenan ağlıyor.

İsmail Uysal

Kurtköpeği

Acının anlamı derinliğinde
Uyuyan bir devin horultusudur.
Ölüm ki hayatın son uykusudur,
Yaşlı bir çınarın serinliğinde.

Merhamet yoksulu, sevda cücesi,
Mazlumun sırtına saldı kayışı.
Köpek dişlerinin gıcırdayışı
Soluksuz bıraktı en son nefesi.

Ben ki ruhu için bedensiz kalan
Bir heves uğruna ruhumu sattım.
Elimi şeytana bir kez uzattım,
Kudurdum, elimi tuttuğu zaman.

Ve kurtla köpeğin birleşimini
Andıran bir hazdı kudurmuşluğum
Ve çaresizliğim ve sarhoşluğum
Hazırladı bu dehşetli zemini.

Görmedim bu kadar büzüldüğünü
Gölete hapsolmuş koca bir deniz.
Gönlün ferah olsun ey Faruk Nafiz!
Sırtlana yem verdim kurtköpeğini.

İsmail Uysal

Kurudu Gülistan Bağ Gülsüz Kaldı!

Bir zaman bağda bir gül vardı dostlar.
Ahu gözlü, huş bakışlı maraldı.
Şimdi yok, baharım zemheri kokar;
Hayat can özümü elimden aldı,
Kurudu gülistan, bağ gülsüz kaldı!

Bir baktı mı sanki dünya dururdu,
Yumsa gözlerini bahçem kururdu,
Gönül nere baksa onu görürdü...
Gayri gözler yorgun, menzil daraldı,
Kurudu gülistan, bağ gülsüz kaldı!

Sevmek yetmiyormuş, anladım zahir
Ağızda tat yoksa bal bile zehir.
Şimdi her sözcüğü ağlatır, şair,
Kayıksız, küreksiz ummana daldı,
Kurudu gülistan, bağ gülsüz kaldı!

Şimdi ben annesiz bir çocuk gibi,
Açmadan çürümüş tomurcuk gibi...
Hayat; sevmek, gülmek, mutluluk gibi
Her türlü nimeti yüzüme çaldı,
Kurudu gülistan, bağ gülsüz kaldı!

Gülüm derdim, gülerdi cümle alem.
Artık gözlerde yaş, yürekte elem.
İndi tokmak yere, kırıldı kalem...
Bilmez kimse, akıl, gönülsüz kaldı!
Kurudu gülistan, bağ gülsüz kaldı!

İsmail Uysal

Kuşlar Azizim, Kuşlar!

Kuşları bilmeyene mavi sadece renktir
Esareti görmeden özgürlüğü tatmak zor.
Kuyudan gül dermişe zindan saraya denktir
Ölümü bilmeyene hayatı anlatmak zor.

Kuşlar, kanatlarıdır arzın ve de semanın
Yüreğinde gizlidir özgürlüğü insanın
Ölümsüz bir dem var ki ötesinde zamanın
İçmeden bengisuyu bir cana can katmak zor.

Kuşlar azizim, kuşlar; çeşit çeşit kanatlar
Gökyüzünde gezinen doru, kır yıldı atlar
Kalbe aşkı taşıyor dilucundaki tatlar
Kelebeği ateşe incitmeden atmak zor.

İsmail Uysal

Kuşlar Gelir Öteden

Yağmurla meze diye içsem bakışlarını
Renklerinden ömrüme bahar gelir sevdiğim
Ki nisana denk kıldım hazanı, kışlarını
Baksan da kaçırmasan bir dem bakışlarını
Kavurucu güneşe rüzgar gelir sevdiğim

Kazmadık dağ bırakmaz görseydi Ferhat seni
Gülüşün değse Kays'a çöl dar gelir sevdiğim
Aslı ruhuna girmiş yaksa da afsun teni
Gördüm kaç sevda üzre cana musallat seni
Senden akpak giden can, mundar gelir sevdiğim

Avuçlarının teri merhem olur yarama
Şifası dil ucundan uzar gelir sevdiğim
Haştaysam, çaresizsem başka derman arama
Değmesin senden gayrı tabip nolur yarama
Kaç yıllık yaralarım azar gelir sevdiğim!

Arı dilinden almış baldaki esrar, tadın
Kapat dudaklarını nazar gelir sevdiğim
Nasıl tarif edeyim ne cismin var ne adın
Süzülür bulutlardan şiire yağar tadın
Aşk, damlaya ismini yazar gelir sevdiğim

Dünyamı bağlamışlar teline saçlarının
Kuşlar gelir, öteden kuşlar gelir sevdiğim
Dedim ya içsem şifa, teri avuçlarının
Düşmüştür, rayihası eline saçlarının
Ömrüme can kokusu sizar gelir sevdiğim

Göklere sığmayan can nasıl zindana sığar
Kuşa altından kafes mezar gelir sevdiğim!
Yüreği körelmiş ne ay ne güneş doğar
Yiğidi ölmüş kısırak hangi meydana sığar
Gittiği her seferden bizar gelir sevdiğim!

Hani bir bakışın var, dağ çöker dağ üstüne
Kalbe can taşıyan bir damar gelir sevdiğim!
Gece ah çeken hasta kavuşur yeni güne
Döner tarihin nevre çağ biner çağ üstüne
Sensiz hayat insana kumar gelir sevdiğim

Dün yandıığımız ateş yarına aşınadır
Yanan her bir ocaktan bir yar gelir sevdiğim!
Sevda sere düşmüşse herkes bir başınadır
Kalbim, yıllar geçse de sırrına aşınadır
Bedenim bedenine ağyar gelir sevdiğim!

İsmail Uysal

Kuşlara Sor

Fırtına diner bir gün, gün ışır, gam görünür
Kırık dalı toprağa, yaprağı rüzgara sor
Kışın ardı bahardır, kar erir, dam görünür
Kardelenin kıymeti nedir, ilkbahara sor

Ayıran bakışıdır bir cirkini güzelden
Adaletin gözleri bağlanır mı tez elden
Ben dşndklerimin cahiliyim ezelden
Kuzuyu kurt mu kapmış, bilmem, hükümdara sor

Yordular, z yurdumda mülteci gibiyim ben
Varlığımı yitirdim, yokluğun dibiylim ben
Kırkı aşkın yaşımla üç günlük sabiyim ben
Kalbimde iki büklüm derdi ihtiyara sor

Ah be emmi, bana sor dünyanın yangınını
Kimlerin, kimler için, kim emiyor kanını
Bana sor, dağı, l, aşkın yanan canını
Gerisi benden uzak, sefayı ağyara sor

Dağlara sor, kanayan yaraların derdini
Göze sır gnle ayan yaraların derdini
Ak eller nerden bilsin karaların derdini
Yılların kabuk tutmaz yarasını yara sor

Dünya fani değilmiş gibi herkes lmsz
Kurşun yedi adalet, uluorta, düpedüz
Nice cani avluda volta atarken henüz
On beşlik idamlığın acısını dara sor

Ahh be emmi, kırılmış kalpler lkesindeyiz
Ruhumuzda gk var, el sanır çok zindeyiz
Gözümüz yarınlarda aklımızla dndeyiz
Kırılmış kanatların derdini kuşlara sor

İsmail Uysal

Kuşları Vurdular

Takatim kalmadı, yorgunum dostum
Uzak bir diyardan gelmiş gibiyim
-Bir adım ötesi- uzaktan kastım
Dostlar arasında elmiş gibiyim

Kuşları vurdular kanatlarından
Göğü ayırdılar kır atlarından
Habersiz koydular dünü yarından
Göçmüş bir zamandan kalmış gibiyim

Yalnızım, binlerin içinde yalnız
Münzevi bir diyar, karanlık , ıssız
Bir anne özlemi ile apansız
Kalbimi avcuma almış gibiyim

Kuşları vurdular diyorum dostum
Rüzgarla savaştım, dağlara küstüm
Bin yıllık ağladım, bin yıllık sustum
Bin yıllık uykuya dalmış gibiyim

Cemre üzgün üzgün yere düşüyor
Yağmur desen süzgün yere düşüyor
İnsanlık, topyekûn yere düşüyor
Çöplükte mücevher bulmuş gibiyim

Kuşları vurdular, bir hiç uğruna
Birkaç dakikalık sevinç uğruna
Dünyalık üç metre rayiç uğruna
Dünyaya varmadan ölmüş gibiyim

Şusalım, korkmasın ölü çocuklar
Üşüyor - yarının eli - çocuklar
Toprak kokar, bilmez, gülü çocuklar
Tohumu çürümüş, solmuş gibiyim

Kuşları vurdular, mavi yok artık
Göğü parçaladı yerdeki kırık
İçimde bin ışık yılıyla çığlık
Bin asır acıyla dolmuş gibiyim

İsmail Uysal

Kuytuda Bir Günahkar

tenhada,
uzak bir köşede
münzevi karanlıklar içinde
yorgun argın bir gece,
içinde sen...
bağışla yanılıyorsam
elbisen yırtık dökük
kan çanağı gözlerin
yüreğinde kırım kango ateşi
hatırımda sayıklayışın
yakıcı sözlerin
kar topu oynayan yetimleri gördüm
göremediğim saçında

dudağında bir ağıt, faili meçhul
sanırım ellerinide gördüm
o bembeyaz ellerini,
hani o kalem tutan
aşkına yazdığı şiirleri
iki günde unutan ellerini
siliyordu alınına biriken ecel terini
günahların süzülüyordu şakaklarından
toplamış eteğine yetimlerini
ağıtlar yakıyordu;
'Savaşın, babasız çocuklarına'
'Babasız savaşın çocuklarına.'

evvel horon tepen kaşların
tutuşmuş hançer barına.
gözbebeklerine diktiğim karanfil
köksalmış yanaklarına
demek ayakta duramayışın
yıkılıp bir köşeye
maziyi arayışın
gelecektekenden yana umutlarının tükendiği zamanın noktasıymış.
meğer avuçların
dualarla gelen inayetleri
karanlığına taşıyan sefer taşıymış.

heyhat!
göremeden doğmayacak çocuklarını
basamadan bağrına
öylece, kimsesiz gidecek misin
yoksa, kaf dağının buzları
alacak mı alındaki ateşi
sen de göreceksin misin
ısıtacak mı seni
zemheri ayında temmuz güneşi

ey münzevi hayatın yetim gelini!
bir kırlangıç ömrü kadar doluca
bir meleğin ömrü kadar sevdim seni

bak işte bitiyor gece
çık kuytundan,ver elini
çatlasın şeytanların biri,üçü ve beşi
al alnımdan ateşi
kurtar beni!

İsmail Uysal

Küçük Bir Dünya

Kocaman bir dünyam olsa diyorum
Sokaklardan parça parça toplayıp
İçine sığdırıp tüm çocukları...
Masmavi gökyüzüm bir de denizim
Ha bir de martılar eksik olmasın
Vapurları takip eden çığlıklarının
Ardında bir rüzgar bir de dalgalar....
Denize gömülse tüm prangalar...
Vazgeçtim küçük bir dünyam olsun
Yeter ki sokak çocuklarının
Başını örtecek birkaç dam olsun.

İsmail Uysal

Küskün

Yoluma taş koydu iblisin biri
Yönümü değiştim yol küştü bana
Yüzüme bulaştı elimin kiri
Yüzümü yıkadım el küştü bana

Temaşadan uzak gözden usandım
Ciğere değmemiş közden usandım
Kalbe uğramayan sözden usandım
Sus dedim, susmadı; dil küştü bana

İnsan gönülsüz mü doğdu acaba
Beyhude görünür bu kadar çaba
Dedim: Leylasız da yaşanır baba
Mecnun gönül koydu, çöl küştü bana

Yaşadım bir aşkın her safhasını
Kıskandım rüzgardan rayihasını
Kaç kez öldü diye tuttum yasını
Oturup ağladım, yel küştü bana

Öyle tutuştum ki ateşi yaktım
Ne bahçe bıraktım ne bağ bıraktım
Komadım tek bir şey, ne varsa yıktım
Bülbüle cevrettim gül küştü bana

İçimde bir haller, nehirler taştı
Taşkınlar en mağrur kente ulaştı
Yoruldum, yorgunluk kalbe bulaştı
Dostlarım el oldu, el küştü bana

Kırıldım, kırılmam dediğim yerden
Vuruldum, vurulmam dediğim yerden
Kestim selamımı muhannetlerden
Rabbe boyun eğdim, kul küştü bana

İsmail Uysal

Lokotorp

Ters yüz olmuş alem baş ayak olmuş
Konuşsam ne çare sussam ne çare
Çakallar sürüye önyak olmuş
Yutkunsam ne çare yazsam ne çare

Beyin işlevsizdir, kalp bir parça et
Dil riya üretir, göz desen haset
Midede yaşanır kızılıkıyamet
Kasılsam ne çare kussam ne çare

Aka ak diyene deli diyorlar
Hak hukuk yiyene veli diyorlar
Mazluma "Sus, dünya hali" diyorlar
Üzülsem ne çare kızsam ne çare

Baş aşağı her şey; kadın ve erkek
Sultan kostümüyle çocuklar, tek tek
Değişmez olansa zerduz ve eşek
Toplasam ağzımı bozsam ne çare

Yalanın dibine maya çaldılar
Münafık güruhtan riya çaldılar
Arsızın yüzüne haya çaldılar
Maskeyi deriden yüzsem ne çare

Manen hafiflemiş madden ağıra
Kalbi körelmişe, hakka şağıra
İnsan suretinde onca sığıra
Sabah akşam şiir düzsem ne çare

İsmail Uysal

Lütuf

Ben ki şairim, seni anlatmaya sözüm yok
Bakışlarından kopan her zerre ölüm kusar.
Güzelliğini zaten anlatmaya lüzum yok
Seni gören her aşık sever ve sonra susar.

Saçların fırtınayı melteme dönüştürür.
Gözlerin bronşiti vereme dönüştürür.
Dudakların akili serseme dönüştürür.
Seni sevmek lütuftur, sevilmekte gözüm yok.

İsmail Uysal

Mavera

Bir zaman
Mevsim yaz;
Haziran.
Bir şehir,
Kocaman.
Bir gece
Karanlık,
Gökyüzü karmaşık
Bir yıldız,
Çok uzak; kıpkızıl
Ve berrak.
Bir ışık,
Ardından kapkara bir tuzak...
Yalnızlık
Ve vahşet
Depremler,
Heyelan...

Tenimi, terimle sarmışken heyecan.
Yolculuk başladı.
Hayalim benimle
Ruumu taşıladı.

Ardından
Amansız yorgunluk.
Bir kavşak ve durak
Sonra hız;
Dört bir yan
Toz duman.
Ve bir ev,
Korkuluk
Bir yatak
Bir koltuk
Ve üç beş kap-kacak
İsyankar bir duvar
Sır dolu
Günahkar.

Şedirde bir küllük
İçi küf, izmarit.
Perdeler apaçık
Cam kırık
Ve rüzgar...
İçimde bir volkan
Can yanar,
Can aşık.

Anladım,
Bu sevda karmaşık
Sonu yok
Ya boşluk.
Uzakta mutluluk.

Geceler,
Ömrüme alevler taşıyan bir oluk.

Anladım,
Bu dava boş dava;
Dava boş!
Hey gidi burjuva!
Mevsim yaz
Hava hoş.
Gün gelir bir mezar
Biraz loş ve derin
Sarıncı tenini
Ve toprak ölçünce
Enini, boyunu.
Bir yağmur yağacak,
Saganak.

Ve bir kış
Bir ocak,
Üstümüz bembeyaz.
Hava sert ve ayaz.
Bize de gelecek mutluluk,
Bir yuva.
Yer toprak
Sımsıcak.
İki baş, ten çıplak
Tek gibi yapışık,
Tek yürek,
Tek aşık.

İsmail Uysal

Maviye Dair

Gözlerin yükseliyor güneş gibi ufkumda
Nazarından alıyor çiçeğim can suyunu
Kaç rüyaya sığdırdım umudumu uykumda
Hücrelerim seninle değişti kaç huyunu
Adını umut koyup neler yaptım bir bilsen
Kaç sabahın rengini maviye boyadım ben

Kalp diye taşıyorum senden kalan enkazı
Koptu dallar, aleme ayan oldu budaklar
Nerden bilsin adını andığımdaki hazzı
Şehvetin çöplüğünde gezen kirli dudaklar
Denizime can verir gözlerindeki mercan
Nefesinle beslenir denizimdeki her can

Özlemek, biraz hüzün, biraz güz, biraz mavi
Biraz kiraz mevsimi, birazcık zemheridir
Özlüyorum, özlemek yaşamaktır bir nevi.
Özlemek sevdanın en tanıdık hüneridir.
Gel desem gelemezsin amma hayali de hoş
Akil olup ne yapsın meyi tatmamış sarhoş

Sanki her bir günahın benden istiyor fidye
Sana söylenen kem söz yüreğimi incitir
Gözlerin denizimin dibinde istiridye
Derdin boynuma urgan, her gözyaşın incidir
Gerdanında bir kolye olabilmek için de
Kaldı belki, onca yıl, inci kabuk içinde

Bulutsuz yıldırımlar beliriyor göğümde
Yağmursuz şimseklerin penceremde işi ne
Orta çağdan atlılar tepiniyor göğsümde
Taclacı güvercinin cenderemde işi ne
Ya ben sığamıyorum artık gecelerime
Rüyamı yaşıyorsun ya sen benim yerime

Yüzündeki tebessüm eksik olmasın, derdim
Öyle senle doldum ki yokum ben, gözün aydın
Kürek cezası çeken mahkum olmak isterdim
Göğsümdeki ummanı taşıyan sen olsaydın
Seninle başlayan her cümlemin sonu hayır
Seninle çiçeklenir bağım, bahçem, dağ, bayır...

Git desem, gitmiyorsun, ne gönülden ne serden
İşgal ettiğin kalbe sığamıyorsun oysa
Hoşnut musun bilseydim bıraktığın eserden
Yakmıştım gençliğimi birkaç anın olmasa
Bir de ömrüme nefes olan ahu gözlerin
Bir de ahu gözlerin bir de ah o gözlerin!

İsmail Uysal

Maviye Dair 2

Uçuşuyor baharda, bahçelerimde kokun
Yürüyor anıların sokaklarımda hala
Sen hala susuyorsun pencere kenarında
Kanadı kırık bir kuş tutunmuş gibi dala
Uçuşuyordu kokun, ömrümün baharında
Çiçekler açtırıyor ta içerimde kokun

Hercai, sensizken de çiçek açtı gelmedin
Sen, kalbimdeki mühür, yıllar geçti gelmedin

Parmakların yenice siliyor gözyaşımı
Sanki gözlerin yine kanıma karışıyor
Bakışında on sekiz yaşının tazeliği
Ufkumda hayallerim, sabrıyla yarışıyor
Üzerimde ruhunun erişkin bilgeliği
Senden koparamadım senle dolu başımı

Güle baykuşlar kondu, gücendi har, gelmedin
Rayihanı rüzgara saldı bahar gelmedin

Soğuk bir çiğ damlası, nemli gözlerinde yaş
Bütün umutlar eylül, tüm şehirler Erzurum
Kardan ısınır insan, yüreğinde kor varsa
Beni ben yapan her şey yokluğunda uçurum
Şimdi ne şehir kaldı, ne eylül ortalarında
Siliniyor anılar, sustukça yavaş yavaş

Yüzündeki tebessüm hayal oldu, gelmedin
Gözümün, yokluğunda, rengi soldu, gelmedin

Gelseydin/ Gelemezdin/ Susar mıydım bu kadar?
Gözlerinde bulduğum bahar da gelir miydi?
Keşke maviyi sevmek suç olmasaydı, lakin
Suç olmasaydı mavi bunca sevilir miydi?
Onca karanlık mavi olur muydu gelseydin?
Gelemezdin/Gelseydin gülümser miydi bahar?

Aynalarlardaki aksim, bana küstü gelmedin!
Söz bitti, masal bitti, şiir sustu gelmedin!

İsmail Uysal

Meçhul

Esefle yürüdüm yol kenarından
Bakmadım, görüşmek yasak mı bilmem
Aklım dönüyorsa her kararından
Eskiyen ben miyim sokak mı bilmem

Bir yol düşünün ki uzun, dar mı dar
Bir yanı çürümüş, bir yanı bahar
Kiminin menzilde bekleyeni var
Gitsek mi, dönsek mi, kalsak mı bilmem

Uzattım elimi, kuyu derindi
Dokundu tenime, suyu serindi
Kolları kalbime kadar gerindi
Öpüşü soğuk mu sıcak mı bilmem

Bakışı, yok eder kederi, derdi
Ah bilseniz o ne güzel gözlerdi
Kuşları kışkırtır, göğe çekerdi
Yüreği özgür mü, tutsak mı bilmem

Yürüdüm, yürüdü benimle bensiz
Yürüdüm, ruhuyla yürüdü, tensiz
Sevmem teni cansız, gülü dikensiz
Yakın mı sevmesi, uzak mı bilmem

Sokaklar, vebalı bir çocuk, şaşkın
Duygusu sersefil, coşkusu aşkın
Simsiyah saçlarım gibi de aşkın
Sonunu getiren tek ak mı bilmem

İsmail Uysal

Med Cezir

Göklerden bir cemre düştü toprağa
Uzaktan uzağa süzüyor beni
İnmiyor ovaya meyletmiş dağa
Bilmez uzaklığı üzüyor beni

Kar desen kar değil başındaki kır
Yar desen yar değil içindeki sır
Kalbinde bir volkan dilinde nasır
Sustuğu her tonda yazıyor beni

Her an göçecekmiş gibi bakıyor
Konuşmuyor, sanki şiir okuyor
Yürüdümü âlem bahar kokuyor
Çığdan sel koparıp çözüyor beni

Bir cemre ki eli kolu çamurdan
Yüreği semadan gözleri nurdan
Kim der ki benimle aynı hamurdan
Nefsimden ruhuma yüzüyor beni.

Gözleri gitmiyor aklımdan bir an
Her bakış med cezir koyuma vuran
Akıl hayalperest yüreğim viran
Beynimden kalbime kazıyor beni.

İsmail Uysal

Med Cezir Sarıkamış Yolunda

Aynı günde kaç mevsim yaşanırdı acaba
Öyle bir gün yaşadım; saymadım kaç ay geçti.
Harekete geçince bindiğimiz araba
Güneşin yüzü asık, bulutların gülekti.

“Yollar bitmesin bugün, yollar uzasın.” dedim
Ne güneş batsın o gün ne ay çıksın istedim.
Kilitlendi yelkovan, akrebi yedi kedim
Umurumda mıydı ki, sormadım saat kaçtı.

Yol alırken araba sol yanım acıyordu
Ömrümün sol tarafı gözümünden kaçıyordu
Gönülden taşan pınar, aşk ovasında durdu
Susuz kalmış benliğim kana kana su içti.

Görüyordu içimi bakmadan gözlerime,
Yoksa ben nasıl derdim sevdiğimi yârime
Öyle bir of çekti ki od düştü ciğerime
Yüreğimde dermansız binlerce yara açtı.

Sonra geldi yanıma... Söylediği üç-beş söz...
Her bir sözü volkandı; yandı, söndü, sonra köz...
Doldu hücrelerime geriye kalan enkaz
Eğlendi birkaç saat, sonra kül oldu uçtu.

O günün gecesinde Güneş'e küsmüştüm ben
Gözlerimi kapatmış, kaç kere düşmüştüm ben
O güne dek her dağı koşarak aşmışım ben
Nasıl bir yanardağdı gelip üstüme göçtü.

Ülkem ağlamış o gün, ağlamış Sarıkamış
Kura'ya küsmüş Aras, Hazar'ın bağı yanmış.
Ürpermiş ademiyet, kıyamet koptu sanmış
Bilmezler ki gidişin kaç tufana yol açtı.

İsmail Uysal

Medcezir 2

Can arafta kalınca kırkta dolmadı çile
Bakışı kal diyordu, dili git dedi bana!
Çocukça gülüşünü örten bir mizaç ile
Gözleri kal diyordu, eli git dedi bana!

Bir dert ki candan hafif, bir yol ki kıldan ince
Akıl mı kalır serde o sır gönlü delince
Türkülerden dem almış sazı dile gelince
Mızrabı kal diyordu, teli git dedi bana!

Çaresizlik içinde çare arayan bendim
Yoruldu... Var ile yok arasında tükendim
Ben, sehven bahçesine bırakılmış dikendim
Lalesi kal diyordu, gülü git dedi bana!

Eşsizdi; Türkiyem'in İstanbul'u gibiydi
Kalbindeki sokaklar, İpekyolu gibiydi
Bağrında pınarları, Anadolu gibiydi
Denizi kal diyordu, gölü git dedi bana

Alicenaptı, nevi şahsına münhasırdı
Dışı gibi içi de baştan aşağı sırdı
Bir ah etse buzuldan kıvılcım çıkarırdı
Ateşi kal diyordu, külü git dedi bana!

Nazarınca sefildim, ya garip bir serseri...
O ise nazarımca ya melekti ya peri
Işıyla süzüldüm pencereden içeri
Perdesi kal diyordu, tülü git dedi bana!

Bazen dalgın görürdüm, bakışları uzardı
Sükuta sığınmıştı, tek lisanı nazardı
Muhabbetnamesini gözleriyle yazardı
Mektubu kal diyordu, pulu git dedi bana!

Üzülürdü, ağlardı nihayet bir insandı
Bazen delidöluydu bazense perişandı
Kimi eylül kokardı, bir bakmışsın nisandı
Yağmuru kal diyordu, seli git dedi bana!

Cefasını yar bildim, derdiyle sefa sürdürdüm
O bana bakarkördü, bense aşkına kördüm
Kalbindeki aşkı da imkansız da gördüm
Yüreği kal diyordu, hali git dedi bana!

İsmail Uysal

Mehmedim Hasta

Köyden haber aldım Mehmedim hasta
Ne acılar çekiyordur, kim bilir
Beni arıyor, bulamıyordur.
Ahh çekişini duyar gibiyim.
Birini bekler gibi dalgın gözlerin
Sonsuzluğa varıyordur.
Bilirim Mehmedim, bilirim
Hatta...

Köyden haber aldım Mehmedim hasta
Kızıl kanı akmış kara toprağa
Gök gürlemiş ardından
Yağmurlar yağmaya,
Karayel deli gibi esmeye başlamış
Şifalı yağmur suyu zehir olmuş nebata.

Köyden haber aldım Mehmedim hasta
Gözyaşımı tutamadım, akıttım.
Konuşurken yüreğime kor düştü
Bir ahh çekip telefonu kapattım.
Bir ah çektim keder ve öfke ile
Ki bu kadar sarsamazdı zelzele
Bir ah çekiş yetti tüm kâinata.

Köyden haber aldım Mehmedim hasta
Hani bir kuş olup uçsam diyorum.
Açılısam doğduğum yöreye doğru.
Çaresizliğime haykırıyorum.
Yeniden giriyor döşüme ağı
Musalla taşına döner döşegim
Ben dalı budanmış yaşlı meşeyim
Sonum ya teneşir
Ya tabuta tahta!

Köyden haber aldım Mehmedim hasta
Yıldızlar kaymaya başladı sonra
Dolunay tutulmuş gibi çaresiz
Geceler her zamankinden çok kara
Sanki bir hizada dağlar ve deniz.
Gün doğmak üzere uyan Mehmedim!
Gurbeti alt ettik dayan Mehmedim!
Yüz yirmi gün vardı, kaldı bir hafta.

İsmail Uysal

Merak

Yolumuz düştü yine gurbetin yollarına
Dönüp de ardımıza bakmak erkeklik midir?
Yapıştık acemice zakkumun dallarına
Uçarak saçlarıma konan kuş keklik midir?

Diken batar incitir, akar iki damla kan
Ne bir mendil veren var ne de yüzüme bakan
Seni ergen halinle uluorta bırakan
Yarı unutamamak acep eşşeklik midir?

İsmail Uysal

Meri

Yaşım on sekizdi, sen çok güzeldin
Ve bir yıldız kadar uzaktın Meri.
Ben meltem beklerdim, sen karayeldin
Amma lodos kadar sıcaktın Meri.

Yakardı gözlerin bir adım atsam
Ömrüme alnından bir buse katsam
Ölürdüm sanırım elini tutsam.
Gönlüme saplanan bıçaktın Meri.

Hızlıca yürürdün, omuzların dik
Kaşların çatıktı, başın hep eğik
Peşinsıra koşmak zordu, üstelik
Haramdın, bir ömür yasaktın Meri.

Karanlığa sapmak değildi kastım
Gölgem büyüdükçe aslıma küstüm
Birçok kez kalbimden aklımı kustum
Sen tahta kurulmuş tutsaktın Meri.

Gittin ya ne menzil ne yolum kaldı
Sağlam ne kanadım ne kolum kaldı
Senden bana ne kız ne oğlum kaldı
Sen cismi olmayan bir aşktın Meri.

Bir şehir ağladı gittiğinde sen
Cana kır düşünce yaşlanır mı ten
Annem de bırakıp gitmişti zaten
Sen de beni öksüz bıraktın Meri.
Neden beni sensiz bıraktın Meri.

İsmail Uysal

Meri II

Yaşım yirmi birdi, sen gidiyordun
Zemheri gibiydi haziran Meri.
Gitmeden son bir kez halimi sordun
Dünya durdu sanki bir zaman Meri

Kırmızı araba, mavi begonvil
Ağaçlar tutkulu, çimenler yeşil
Yaşlı bir amcanın elinde mendil
Mutluydu yaşına nazaran Meri.

Şehir yalnızlaştı, üşüdü gece
Cümleler nefessiz, daraldı hece
Hüznün ırmağı da coştı iyice
Gönülde kırk çeşit çağlayan Meri.

Ah Meri, gecemin ışıldayanı
Parçalanmış kalbin en öksüz yanı
Gözümün önünde binlerce anı
Yakıyor sinemi anbean Meri.

Gittin, gitti şehrin güzellikleri;
Güleç ayışığı, mutlu tanyeri ...
Kaldık sokaklarda iki serseri
Hasretin ve ben... İki can Meri.

İsmail Uysal

Mısraa Can Değdi

Yağmur işleyince iliklerime
Islak ten üstünde ilkbahar yandı
Ejder ruhu sindi kemiklerime
Cirmim cüssesini yenilmez sandı
Batın sırra kadem, zahir utandı.

Yağmur yere göğü hatırlatıyor
Toprağa birazcık mavi katıyor
Sinemizde kuşlar cirit atıyor
Yağmur yağyorken damla usandı
Ezel pişmanlıktı, ahir utandı!

Sinemiz yorulmuş kır atlarıydı
Kelebeğin kırık kanatlarıydı
Yorgun kanatların rengi sarıydı
Umut mavi mavi bir heyecandı
Mısraa can değdi, şiir utandı.

Umut, şafak vakti söken sancıdır
Yalandan sıyrılmış tek yalancıdır
Yüreksiz dillenen söz yabancıdır
Aşk, lügatta bir kez adımı andı
Derviş sükut etti, şair utandı.

Yalanın kuyruğu mekana sığmaz
Kırkikindi seher vaktinde yağmaz
Ne güneş ne de ay batmadan doğmaz
Yalan ki sancısız doğmuş bir candı
Günü batıran son şehir utandı.

Mavinin kırılğan yüzüdür deniz.
Aşkın yontulmamış sözüdür deniz.
Şehr-i İstanbul'un gözüdür deniz.
Kalpleri çürüten sebep sudandı,
Denizi besleyen nehir utandı.

İsmail Uysal

Minnetsiz

Soluklanayım diye gözlerine bakmıştım
Sırtıma sapladığı hançeri bir görerseniz...
Oynasın diye oysa, kalbimi bırakmıştım

Aynadaki aksinden daha ölüydü beniz
Suyu çekildi yerin, göğe süzüldü deniz.

Ben aşka veda edip o denize akmıştım.
Ağaca minnet etmez, gölgesiz yaşayanlar.
Kalan son gemimi ben içindeyken yakmıştım.

Gözyaşıyla sulandı kalben acı duyanlar
Kızıl renge boyandı kanıma susayanlar.

İsmail Uysal

Muhtıra

Eyyam -ı Bahur'dan sıcak gözlerin
Venus'ten Dünya"ya hatıra mıdır ?
Bir bakışınla bin cana kıyışın
Hakikat mi acep iftira mıdır?

Yüzünde İstanbul hatları gizli
En özgün en leziz tatları gizli
Sanki bir tarafın Karadenizli
Ya o mavi bakış Marmara mıdır?

Hayırla anarken lebi lebi güzel
Unuttuk sayende edebi güzel
Kırdığın kalplerin sebebi güzel
Bile isteye mi kazara mıdır?

Derdinle muzdarip her aşık senin
Yıldızından kopmuş her ışık senin
Şansım, düşüşüne karşılık senin
Bilmem ki hep yek mi dubara mıdır?

İnsan, düşünemez oldu gitgide
Fikri de içinde öğüttü mide
Akıl sahipleri derebeyi de
Gönül ehli illa fukara mıdır?

Mazide bir anı inayet demi
Merhamet eline kalkmaz bu gemi
Vicdanı gurbete yolladık emmi
Yürek aşk ilinde madara mıdır?

Dili mi tetikler kalbin ağrısı
Kalbi mi susturur dilin çağrısı
Söylesin bu köyün kocakarısı
Ehli dert ketum mu farfara mıdır?

Gözdeki kıymeti arttıran nazar
Kimine can verir kimine mezar
Şair, sözü gözün dilinden yazar
Bilinmez sancısı yaygara mıdır?

Gözlerin, sıcacık amma çok derin
Ateşini üfler yedi kat yerin
Bir nevi bir doğal afet gözlerin
Gözdağı mı acep muhtıra mıdır?

İsmail Uysal

Müdür Bey

Tek derdin makamdı, al sana koltuk
Her öğün kibrini doyur Müdür Bey.
Sana hüküm düştü bize de kulluk
El pençe divanınız, buyur, Müdür Bey.

Şimdi otur, beylik hayalini kur
Şanırsın zembille incek huzur
Büyük derdin başı da büyük olur
Sanma tek mabadın büyür Müdür Bey.

Her hükmün cihana bir ferman olsa
Parmağında Mührü Süleyman olsa
Ne olur, altında küheylan olsa
Ölüler toprakta uyur Müdür Bey

Kalpten bir parçadır ağızındaki dil
Sözlerine aklın olmalı kefil
Adabını takın edebini bil
Köyden yönetilmez şehir Müdür Bey

Ağızına bal çaldı diye yalaka
Karşında dik duran oldu "tu kaka"
Arıdan ineğe sen kur alaka
Sütünden kaymağı ayır Müdür Bey

Alırsan mazlumun bir kez ahını
İncitirsin ehli dil ervahını
Bekleme, kapatmaz her günahını
Bir kez işlediğin hayır Müdür Bey

Dilinden Allahın adı düşmüyor
Koynundan haramın tadı düşmüyor
Gönlüne yetimin yadı düşmüyor
Seni nasıl övsün şair, Müdür Bey.

İsmail Uysal

Mümkünsüz

Dağları gökyüzüne bağlayan ip gibisin
Bir yanım göğe bakar, dağda bir yanım benim
Kah kalbime yabancı, kahî sahip gibisin
Bir gün dosttan ötesin bir gün düşmanım benim

Bazen yorgan gibisin zemheri ayazında
Baharlar yaşatırsın gülüşünde, nazında
Bazen bütün mümkünler tükenir olmazında
Nutkum tutulur, söner ilim irfanım benim

Ürkek bir ceylan gibi gezerken dağlarımda
Bir aslandan heybetli olurdu nazarımda
Bazen emek aşığı bir sestin pazarımda
Sana meftun bir bakış oldu isyanım benim

Yoksun, sensiz büyüyen karadeliklerim var
Her boşluğa müsavi büyüyordu aynalar
Mevsimlerin adı da tadı da değişti yar
Kasımdan daha solgun artık nisanım benim

Yoruldum, beton beton büyüyen şehirlerden
Yoruldum ameli pis, yüreği tahirlerden
Yoruldum denize çöp taşıyan nehirlerden
Göğsümdeki ummana aktı figanım benim

Göz yağmuruyla dinmez ormanımda yangınım
Yıllar içimden geçti, takatsizim, yorgunum
Kimseye değil sözüm, bir kendime kırgınım
Beni bile anlamaz gayrı lisanım benim

Sen can mısın, canımı sınıdığım meydan mı?
Sen kuyuma kervan mı, sarayıma zindan mı?
Sen kalbimdeki ses mi içimdeki vicdan mı?
Sus, konuşma, tutulur akıl izanım benim!

İsmail Uysal

Münakaşa

-1-

Cesaret, izdüşümü tarihin yüreklere
Keramet yağmurdaydı, ilkbaharda değildir.
Fikrimi bağlasan da çakılmış direklere
Doğmuş hiçbir düşünce bir mezarda değildir.

Gün geldi yapayalnız, bazen kalabalıktı
Ne kaleler zaptetti, ne hisarları yıktı
Gün geldi Ulubatlı Hasanla sura çıktı
Gerçek mühür kalptedir hükümdarda değildir.

Varla yokun arası kaç arşın kimse bilmez
Sen yok ettim sanırsın, öldürürsün, eksilmez
Vücut bulmuş hiçbir şey kılıç ile kesilmez
Güç Alinin içinde, zülfikarda değildir.

-2-

Esaret, ne dört duvar ne kürek cezasıdır
Beyinlerde büyüyen kocaman bir nasırdır.
Ne amirin hükmüdür, ne beyin rızasıdır
Ayaklara serilmiş gönüllü bir hasırdır.

Doğar doğmaz gözüne sokulan olmazlarda
Sonsuzluğu yok eden günü birlik hazlarda
İnsanın, insan için kıldığı namazlarda
Esaret, uçuruma yapılmış bir kasırdır.

Attığın her adımı durduran bağ içinde
Ülkedeki asinin kaçtığı dağ içinde
Yaşamış, yaşayacak; ölü ve sağ içinde
Esaret, evladiyla övünen bir kısırdır.

-3-

Biri hep arkadadır yürürken gözlerinden
Tedirgin yaşıyorsun kimbilir kaç zamandır
Bir dev değildir çalan dermanı dizlerinden
Seni takatsiz kılan mesnetsiz bir gümandır.

Kaybetmek, mahzenidir hapsolmuş korkuların
Fırarına sebeptir gecende uykuların
Unutulmuş bir dün var, gelmeyecek bir yarın
Korkmadan yaşayanlar ya ölü ya pişmandır.

Lakin, korku insanı tamlayan meziyettir
Zulme karşı koyacak tek silah merhamettir
Sevmek, nefes borunu tıkayan bir nimettir
Korku, zaafılarınla yarattığın düşmandır.

-4-

Şabır otu gibi ol, yüzyılda bir açsan da
Öfke, hırs bahçesine gömülmüş bir mayındır.
Seni sana bırakmaz kaf dağına kaçsan da

Öfke, seni içerden kuşatan bir hayındır.

Aşk yerine kalbe şer tohumu ekilince
Gözler karardığında, kılıçlar çekilince
Çukurdaki surlara o sancak dikilince
Şabır, seni hendekten geçirecek dayındır.

Kin ile beslenirken artık bebeler bile
Yediğimiz kanlı aş, içtiğimiz su çile
Savaş methiyesinde sevişmek gelmez dile
Yaşamak mı? Bu ölüm oyununda payındır.

-5-

Korku, öfke halinde cesaretini taşlar
Öfke, tüm varlığını hiçliğe sürümektir.
Esaret, bir öfkeye boyun eğmekle başlar
Cesaret, korkuyorken ölüme yürümektir.

İsmail Uysal

Müstemleke

Bir rüya aleminde, önümde iki nehir
İçimden sen geçiyor, susuyorum Nazenin
Kokundan yoksun diye müstemleke her şehir
Tadı yok ne dağların ne dağlarda gezenin

Koyunlara saldırdı içimde kurt sürüsü
Kimler aşkla uyuttu çoban köpeklerimi
Koçların hepsi gitti, koyunların yarısı
Salmadı zar kurtlara çoban, köpeklerimi

Kelimeler çok ağır dilim parçalanıyor
Yüreğime oturmuş kaç öküz var bilinmez
Hatıralarım dilim dilim parçalanıyor
Çocukluğuma küsen kaç öksüz var bilinmez

Soğuk bir memleketin çocuğuyum ben oysa
Güvendiğim dağlara kar yağdı, üşüyorum !
Ah şu rüya içinde feryadımı bir duysa
Uçurum... Tut elimi Nazenin, düşüyorum!

Bir rüya aleminde yaşıyoruz, korkuyla
Nefes alıp vermekten, sevmekten korkuyoruz
Uyanmayı düşleyip bin senelik uykuyla
Geceye kan kusturan emekten korkuyoruz

Nazenin suya mühür vurulur mu, vuran var
Gökyüzünde tapular dağıtılıyor bugün
Nerede bir güzellik, karşısında duran var
Nifak suyu güneşte ısıtılıyor bugün

Kelimeler çok ağır, kalbimi zorluyorlar
Kaç dünya kurulur ki bir çocuk ölüsünden
Nasıl da korkuyorlar, gülümsemekte ne var
Kaç dünya yıkılır ki bir çocuk gülüşünden

Önümde iki nehir, birisi kan kokuyor
Birisine yalnızlık taşıyoruz Nazenin
Bizi güneş üşütür, yarınsızlık yakıyor
Yine de bir umutla yaşıyoruz Nazenin

İsmail Uysal

Nazenin

Bir çift gözün bir çift lale soğanı
Biri aldı, biri mordu Nazenin!
Miski amber sarıyordu her yanı
Düşlerime akıyordu Nazenin!

Yürüyordun, yurduma adım adım
Gözlerini dağlarımda sakladım
Ceylan avı suç deyip, yasakladım
Gözlerinsiz kalmak zordu Nazenin!

Gülüşünle, mülkümü işgal ettin
Gözden girdin kalbe intikal ettin
Tahtım viran, tacım düştü, ha'l ettin
Mağlup oldum, düştü ordu, Nazenin!

Her yanıma sardı çileden oklar
Kah gönlümü kahî aklımı yoklar
Üzerime çöktü gamdan bloklar
Çaresizce bakıyordu, Nazenin!

Sessizliğin, hayatıma kast eder
Dostu düşman, düşmanımı dost eder
Konuştun mu, dilin meydin, mest eder
Bülbül olmuş şakıyordu, Nazenin!

Tarif için heybemde söz tükendi
Helak oldu, bakmaya, göz tükendi
Alev aldım, eridim, köz tükendi
Külü bile yakıyordu Nazenin!

İsmail Uysal

Nazenin 2

Işığın boğuyor karanlıkları
Süheyl misin acep Süreyya mısın?
Endamın ters yöne itti rüzgarı
Düş kapını yutmuş bir rüya mısın?

Nazenin, sayesi cisminden ağır
Bir derde düştüm ki nar oldu bağır
Kalbe çığır açtı ruhumdaki sır
Dağlarımda gezen eşkiya mısın?

Nerdesin mahparem, nerdesin, hani?
Affet sürgününü bu dünya fani
Hangi dağ türküsü besledi seni
Gül müsün nergis mi papatya mısın?

Çağ kapatıp açan ahu gözlerin
Bülbülü susturur yahu sözlerin
Samanyolu'na dek çıkar izlerin
Gerçeğime nispet ütopya mısın?

Gecesi olmazmış seven insanın
Özlem tütüyormuş yandıkça canın
Afkımı sarmış ruh-ı revanın
Arz mısın, sema mı, sen derya mısın?

Varlığın, varlıktan yokluğa gebe
Her bakış içinde türlü cazibe
Gülüşün, dem vurur fecri kazibe
Hakikatten öte, bir hülya mısın?

Nazenin, tırtıldan düştü kelebek
Yalanın rahminde büyüdü gerçek
Yaşayamadığım ne varsa tek tek
Sen, teğet geçtiğim o dünya mısın?

İsmail Uysal

Nazenin 3

Bir gün sen de gidersin be Nazenin
Ağaçlar, çiçekler, yapraklar gibi
Adı kalır hatırımda, gülşenin
Dudağa mim vurmuş yasaklar gibi

...
Adını anmayı yasaklar gibi

Dokunduğun eşya gider elinden
Toz olur kırılan bardaklar gibi
Utangaç yüzüyle çocuk gelinden
Gözyaşları keskin bıçaklar gibi

...
Çaresizliğini bıçaklar gibi

Nazenin, bakışın kiraz mevsimi
Gülüşün kutsanmış topraklar gibi
Beni tan eyleyen, görse içimi
Aşkını sarılmış kundaklar gibi

...
Gidişin, dünyamı kundaklar gibi

Bir nisan, haziran ya da bir eylül
Gelirsen tüteriz ocaklar gibi
Yüzüme bir anne şefkatiyle gül
Sıcak ve yumuşak kucaklar gibi

...
Denizde imbatı kucaklar gibi

Gördüm gençliğimi bir banka çökmüş
Yeni tulum giymiş çıraklar gibi
Boynu bükük sanki, yüzünü dökmüş
Kırpikleri kanlı mızraklar gibi

...
Nazenin hayali mızraklar gibi

Sen de gideceksin, turnalara sor
Denizlere göçen ırmaklar gibi
Artık gecelerim sana benziyor
Düşlerime sinmiş tuzaklar gibi

...
Çocuklar, güvercin tuzaklar gibi

Yürekler, havadan hızlı soğuyor
Geceye sığınmış sokaklar gibi
Renkleri öldüren renkler doğuyor
Karalar, griler ve aklar gibi

...
Karanlık dünyadan suç aklar gibi

Nazenin gitsen de kalbini bırak
Lezzetine kanmış damaklar gibi

Gönlünün aktığı işte son durak
Padişah sarayı, konaklar gibi
....
Sönsuza dek orda konaklar gibi

İsmail Uysal

Nazenin 4

Buzdağının içinde gizlenen kıvılcımdır
Tetikleyen tufanı, Nazenin, rüzgar değil.
Canını kimler yakar, en fazla kim kanatır
Kurcala hafızanı, dostundur, ağıyar değil!

Nazenin, kıvılcımdır sebebin rüzgar değil!
Canını dostun yakar, yakarsa, ağıyar değil!

Kuyu içinde kuyu, suyu yok, toprak kuru
Kuş uçmaz kervan geçmez, bura o diyar değil!
Kurda kuzuyu veren bende buldu kusuru
Anladım ki Nazenin, kalbim bana yar değil!

Burası kuyuları su dolu diyar değil
Aklımı kurt kaplamış, kalbim bana yar değil!

Fukara mutfağında ince belli bardağın
Kırılması uğurdur, Nazenin, nazar değil
Zengin ölür, toprağa girmeden ummadığın
Yerlerden çiçek gelir sanırsın mezar değil!

Nazenin, umut candır, her bakış nazar değil!
İnananlar bilir ki son durak mezar değil!

Yorulup düşeceksin, ayağa kalktığında
Gecedden sıyrılan kan, Nazenin, damar değil!
İşlenmiş umudunla çeyizlik sandığında
Naftalinsiz yarınlar düşlemek kumar değil!

Nazenin, akan kandır, tükenen damar değil!
Her sandık bir umuttur, düşlemek kumar değil!

Şer diyerek, adını musibetle andığın
Nice şeyde hayır var, Nazenin zarar değil!
İçten sarıldı diye bir anda dost sandığın
Yılanın midesi boş, şubat nevbahar değil!

Nazenin, şer bildiğin, her ziyan zarar değil!
Her çiçek aldatmasın, mevsim nevbahar değil!

İsmail Uysal

Nazenin'e Veda

Gökyüzün özlemiyle yanıyorken bir düşün
Yeryüzünü ısıtan gün gibi aklımdasın
Dolunaydan bin parça koparıyor gülüşün
Yarınımı hapseden dün gibi aklımdasın

Toprak kokusuna eş, özlem yağmurla gelir
Sılamdan bir efsane taşıyordun Nazenin
Gönülde biriken söz dile desturla gelir
Sen dilini kalbinde yaşıyordun Nazenin

Karakışın içine düştü hayal perisi
Baharı muştulayan kardelenden eser yok
Nerdesin ey düşlerin can alıcı hurisi
Gece düşündeyim ben oysa senden eser yok

Nisan yağmurlarıyla ıslattım umudumu
Damlaların düştüğü an gibi aklımdasın
Üşüdüğümü evvel, sonra boğulduğumu
Nihayet tenden göçen can gibi aklımdasın

Çekiyorum içime kokusunu toprağın
Bir toz ile yoluma düşüyorsun Nazenin
Sonra bir kuş ruhuyla zirvesinde bir dağın
Ölmüş bir hayal gibi üşüyorsun Nazenin

Beyazımda kayboldu hayallerin grisi
Beni karanlığımın anlayacak nefer yok
Ne beni kuyusunda saklayacak birisi
Kalplerinde dert izi göz uçlarında fer yok

İsmail Uysal

Nazenin'le Hasbihal

Yaylalarda açan sarı papatya
Güle meydan okur, zambak tanımaz
Asil bir yalnızlık, sade bir gurur
Toprağı altında ezilir dünya
Nazenin, kokusu ayrı bir huzur
Çiçeğinden özge yaprak tanımaz

Bir köylü kızının perçeminde süs
Uzar rayihası afak tanımaz
Ey şair, sihrini göster heceye!
Bir hayal alemi dağlarında sis
Nicedir dolunay hakim geceye
Güneşe kin kusar şafak tanımaz

Nazenin, bir diyar senden çok ırak
Öpülen eteği dudak tanımaz
Münafık Kabe'yi tavaf ediyor
Polise ispitler ustayı çırak
Küheylan isyanda meydan yok diyor
Kılıcı kın oku sadak tanımaz

Yitirdik güzelim masumiyeti
Madde sultan oldu, ahlak tanımaz
Tilkiyi kümese bekçi yaptı hem
Cibinlikle örttü cibilliyeti
Şeytanın kibrine göz koydu adem
Şimdiki insanı toprak tanımaz

Nazenin, gözlerin bir umut, bir düş
Kin gütmeyiz, ah etmeyiz, nifak tanımaz
Karanlık bu dünya ışığa muhtaç
Bir söz, bir hareket belki bir gülüş
Belki doyurur on binlerce aç
Tebessüm bilmeyen infak tanımaz

Susma, kurdun, kuşun hakkı var sende
Susma ki adalet yasak tanımaz
Nazenin, her zorluk kolaya gebe
Kaç kıştan doğmuştur kaç bahar sende
Hayaller uçarı, düşler göçebe
Susma, adil olan muğlak tanımaz

Bir deniz gizlenmiş bakışlarına
Gözyaşın aşkansa ırmak tanımaz
İnsan kibir denen illete düştü
Meyletti Şeytanın alkışlarına
Kemale ermişken zillete düştü
Gayrı İbrahimler misak tanımaz
Gayrı İsmailler bıçak tanımaz

İsmail Uysal

Nazenin'e Hasbihal 2

Kuru gül dudağına bahar tadı bırakır
Hüznün bakışlarında perçem olur Nazenin!
Kıskanç bir kadın vehmi içimde can buluyor
Sözcükler kulağıma aşk feryadı bırakır
Her isyanın başka bir biçimde can buluyor
Her sukutta kaç asi söz cem olur Nazenin?

Haydi hayal kuralım, bahar geliyor yine
Uçurtmalar yarışsın, açları doyuralım
Kaf Dağından ötede kuşlar geliyor yine
Kapansın gözlerimiz haydi hayal kuralım
Ahh dağlar, çiçeğinde şebnem olur Nazenin
Saçlarını okşayan meltem olur Nazenin

Bir fırtına kopuyor, gizli bahçelerinde
Düşen her kuru yaprak bahçem olur Nazenin!
Toprak kardelenlerden bir heyecan buluyor
Gözlerim, ışığını arar gecelerinde
Yokluğunda gözlerim hep hezeyan buluyor
Hüzünlü her dakikan gecem olur Nazenin!

Kırlarda gelincikler arası menevişler
Yusuçuklar muştuyu getiriyor uzaktan
Dil ucuyla sitemler, göz ucuyla sevişler
Sanki doğa kesitler sunuyor yaşamaktan
Köpeğin kaybettiği ruhu çoban buluyor
Bakmasını bilenler gözde orman buluyor

Her satır arasında gördüm kırıklarını
Okundukça esrarın mahrem olur Nazenin
Her bülbül toprağında bir aşyan buluyor
Tek vuslata bağlamış tüm ayrılıklarını
Her an bir umudunu güle kurban buluyor
Bülbülü teskin eden çiğdem olur Nazenin

Haykır diyor, bulutlar arasındaki turna
Göç yolları kapalı, aşka iltica vakti
Yanık buğday kokusu değdi sanki buruna
Sevmeyi bilmeyen kalp bir gün öğrenecekti
Seversen tüm ağaçlar kalem olur Nazenin
Söz doğar, özne olur, yüklem olur Nazenin!

Konuş, ortaya çıksın tarihin sır kapısı
Şusarsan birçok gerçek müphem olur Nazenin
İnsan, sesinde başka ilim irfan buluyor,
KONUŞ, açılsın ruhun ağır ağır kapısı
Kim derine inmeden inci mercan buluyor

İndikçe diplerde ne deprem olur Nazenin.

İsmail Uysal

Ne Deyim

Üstüme doğdu Güneş
Yar sen yoksan nideyim...
Sensiz gün, geceye eş
Ben geceye ne deyim.

İsmail Uysal

Ne Hacet

Sahipsen içinde ayn-ur rızaya
Körsen de görürsün göze ne hacet?
Lisan bilen gerek duymaz azaya
Dil sussa ne olur, söze ne hacet?

Meydanda at varsa merkep aranmaz
Adap bilmeyende edep aranmaz
Mahluku sevmeye sebep aranmaz
Başa yürek yastık, dize ne hacet?

Herkes ağlıyor da yaşı akıyor
Riyakarı ateş bile yakmıyor
Artık aşk arayan göze bakmıyor
Revaçta maske var, yüze ne hacet

Hayırsız niyetin sonu şer olur
Tükenir sermayen kalan ter olur
Tutuşmak isteyen cansiper olur
Yürek alev alev, köze ne hacet?

Gerçek uyukluyor, sonu düş gene
Gökten habersizler bakar düşene
Kan kokan toprağa cemre düşse ne
Bahar yaprak döktü, güze ne hacet?

İsmail Uysal

Ne Olur...!

Gözlerinin meyli kara diyelim
Gökyüzün masmavi olsa ne olur
Amel defterin fukara diyelim
Tükettiğin kaymak balsa ne olur
Tıkınmaya biraz ara diyelim
İşkemben doldukça dolsa ne olur
Hazineler seni bulsa ne olur
Yahut hesapsızca para diyelim
Ne olur, sarayın olsa, ne olur
Hizmetkarlar sıra sıra diyelim
Yarın düşeceksen Nar'a diyelim
Dünya mülkü sana kalsa ne olur

İsmail Uysal

Nefesi Kesildi Kuşların

Ne bahardı ne de yazdı.
Kış veyahut güz değildi
Ne aydınlık ne karanlık
ne yeşildi ne beyazdı
Ne geçmişti ne gelecek
ne sıhhatti ne marazdı
Babalar merhametliydi
çocuklar öksüz değildi
"Adalet" adlı bir şeyle
yeryüzü göksüz değildi

Tadı yoktu tuzu yoktu
dilbilmezdi rengi yoktu
Küçük müydü kocaman mı
bilinmezdi dengi yoktu
Cenazeydi yası yoktu
toydu çalgı-çengi yoktu
Ateşti sıcak değildi
Yakan küldü, köz değildi
Şehadetin sözü yoktu
Gören kalpti göz değildi

"Muhabbet" denen bir şeyle
Gözler aşk ile bakardı
Adına "can" denilmişti
Beşerin bir ruhu vardı
İşlenilen amellerin
Günahı mekruhu vardı
Bir gömlekti düğmesizdi
Aşkın tersi düzü yoktu
Ne güneşti ne de aydı
Gecesi gündüzü yoktu

Ne yağmurlu ne karlıydı
Gökyüzünde kuşlar yoktu
İsyan değilse de bunca
Zulme de susuşlar yoktu
Zemheri de yaşanırdı
Böyle ruhsuz kışlar yoktu
Çocuklar da ölürdü ya
Böyle nefessiz değildi
Dilsiz şeytanlar vardı da
Tüm alem sessiz değildi

Ne akşamdı ne sabahtı
Ne soğuktu ne sıcaktı
Kan akardı, su akardı
Zulüm yine sağanaktı
Lakin yaşıyordu insan
Dünya henüz barınaktı
Çocuklara kıyılmazdı
Müphem değil giz değildi

Günahkardı elbet insan
Bunca şerefsiz değildi

İsmail Uysal

Nehyi Anil Münker

Kalp bile yol alır damardan dile
Yıkılır kapılar, aşılır duvar
Ağızdan çıkmayagörsün söz hele
Yürekte köz olmuş nice konu var

Zikrimiz müslüman, fikrimiz gavur
Kayıp, aranıyor alındaki nur
Ruhumuz gitgide bedenden soğur
Düşünmeyiz ömrün bir de sonu var

İçki içmez ama yetim,hakkı yer
Namazın sonuna kar payı ekler
Faizin adına vade farkı der
Onun da müslüman versiyonu var

Katiyen oynamaz okey ve dama
Kazancı bol ise meftun harama
Bir öküz yer doymaz,, kurbanda ama
Ramazanda hipertansiyonu var

Tek derdi mal olan paralı sefil,
Kime düşman oldun, kimlere kefil
Her şerde bir hayır arayan gafil,
Hayrında kaç şerrin istasyonu var?

Küfre besmeleyle başlayan itler
Ruhu kaşındırır baştaki bitler
Her köşe başını sardı yezitler
İtlerin, bir de kurt mutasyonu var

Kimi elde kuran, meyhanededir
Kimi asil yüzlü haramzadedir
Kimi şatafatlı kimi sadedir
Herkesin başka bir pozisyonu var

Bizimken bu kervan, bizimken bu han
Kimin heybesini dolduruyor kan
Bir gün tüm noksanlar düzelir de can
Memlekette hain enflasyonu var

İsmail Uysal

Nerdesin Deli Çocuk

#iyikivarsınErenBülbül#

Gittin gideli çocuk
Maçka yetim, dağlar öksüz
Soldu kır çiçekleri, susadı yediveren
Deniz tuzsuz, dünya göksüz
Nerdesin deli çocuk?
Ölmedin, biliyorsun
Hala dağlardasın sen
İyi ki varsın Eren!

İsmail Uysal

Neredesin Yar

İçimde bir sancı dur durak bilmez
Ha taşı, taşacak, neredesin yar?
Bir haydut, başını kessen eğilmez
Usanmış hismine uğramış dağlar
Kan kusuyor toprak, neredesin yar?

İçimde bir hasret, kokusu mavi
Cana bulaşacak, neredesin yar?
Karıncı azmiyle yutar mı devi
Nereden türedi bunca canavar,
Hasretin kör bıçak, neredesin yar?

İçimde bir korku, gözlerin de yok
Güneş kör doğacak, neredesin yar?
Üstelik gidecek bir yerin de yok
Bir yer yok kalbimden kaçacak kadar
Korkağım ben korkak, neredesin yar?

İçimde bir isyan, buram buram kül,
Nefes oddan sıcak, neredesin yar?
Bazen akı bile alt eder gönül
Kırılır, iç içe geçmiş aynalar,
Kırılır, tak, tak, tak... Neredesin yar?

İçimde bir tohum, umuda benzer
Susuz kaldı yaprak, neredesin yar?
Bir gülüş, ya merhem veyahut hançer
Tipiye çevirdi dağlarımda kar
Gel, gelsin sağanak, neredesin yar?

İçimde bir şehir, caddeleri dar
Sensiz üç beş sokak, neredesin yar?
Duruşu gözlerin kadar manidar
Kimbilir içinde ne acılar var
Her gölge bir hortlak, neredesin yar?

İsmail Uysal

Nereye Gidiyoruz

Bir mekan ki mavi gök, bir zaman ki karakiş
Ölümlü fanilikten ölümsüz sona akış
Bir hikaye edilir, tek direnen akılmış
Vicdan kör uykusunda, gönül hapse tıkılmış
Merhamet, sevgi, vefa; tüm kaleler yıkılmış

Aynı dertten muzdarip zulmeden ile mazlum
Bir yanımız çengide bir yanımızda zulüm
Bir çocuk ki öz anne merhametinden mahrum
Bir anne ki kalbi yok, dilucunda uçurum
Nereye gidiyoruz? Yeter, boğuluyorum!

İnsanlar çoğalırken insanlıktan çakılmış
Birileri kardeşi kardeşe düşman kılmış
Bilsem bunca kötülük arza nerden dağılmış
Bu ne menem kokudur bu ne kasvetli yağış
Yere meydan okuyor bulutlardaki ağış

Akilin derdi zahir, cahilin akli ermez
Dudağın ikrarını kalbi kör olan görmez
Bu cendere önüne ölümsüzlüğü sermez
Ölünde gözü olan dirine çiçek dermez
Toprak aldıklarını geri vermedi, vermez

Bu fani curcunada son bir ağıt yakılmış
Bir yusufoçuk serçenin kanadına takılmış
Bir müddet mavi göğün koynunda sayıklayış
Sonra yanan hayaller ile üç beş çırpınış
Göğün zirvelerinden kara yere çakılmış

İsmail Uysal

Neyleyim

Renk değil gözleri güzel eyleyen
Mahluku kem gören gözü neyleyim.
Kalptir maksadını dile söyleyen
Aşkla beslenmemiş sözü neyleyim.

Uyuyorsa hasta, sancı dinmiştir
Sabaha tütmeyen ocak sönmüştür
Alevlenmeyen kor küle dönmüştür
Kıvılcımdan uzak közü neyleyim.

Yeter ki gülüşün rengi solmasın
Kanaat köşküne hırsım dolmasın
Soframda muhabbet eksik olmasın
Huzursuz, tavuğu, kazı neyleyim

Emeksiz yemek yok, insanoğlu, hey!
Acıdır ademi güçlendiren şey
Sırrı sabredene teslim eder ney
Kışta demlenmemiş yazı neyleyim

Ben diyen yanılır, ben diyen azar
Fıtratı incitir benliği bozar
Allame-i cihan olsa kaç yazar
Rabbinden bihaber özü neyleyim.

İsmail Uysal

Noksan

Karanlık bir yanı var yaşamanın
İnsanlık uyuyor sanki derinden
Korkaklığı okunuyor insanın
Uyuyanların gözlerinden

Huzursuz bir yanı var bu hayatın
Altı da üstü de karışmış yerin
Ömür denen yalancı saltanatın
Sonunda açılıyor gözlerin

Riyakar bir yanı var bu dünyanın
Beyaz tül altında simsiyah her yer
Üç beş saniyelik bir rüyanın
Bittiği noktanın ardında mahşer

Tuhaf bir yanı var bu yalnızlığın
Bu terkedilmişlik salt bir hezeyan
İnsanoğlundaki pervasızlığın
Adına arsızlık diyordu insan

Eksik bir yanı var bu yerkürenin
Annesiz mi kalmış acep doğarken
Gökyüzüne açılan pencerenin
Vakti ne geç kalır ne dakika erken

Kırılgan bir yüzü var bu alemin
Akıldan, gönülden, gözlerden akan
Kudretiyle aciz kalan ademin
Nefsiyle harbinde yenildi vicdan

İsmail Uysal

Nokta

Kaç mevsim yaşadım, bilmem kaç sene,
Bir kez ilkbahara rastlamadım yar!
Uğrağım oldu da kaç tımarhane
Benden has bimara rastlamadım yar!

Mecnunum ya illa beklerdim ama
Tuz yolladın ilaç diye yarama.
Ben, sana yine de gül derdim ama
Senden beter hara rastlamadım yar!

İsmail Uysal

O Kuşlar ki

Gözlerinde upuzun ve ipince bir çığlık
Bakışında renklerin tüm sırları gizlidir
Umudumdaki çukur, hayalimdeki dağlık
Gülüşünde yurdumun bozkırları gizlidir

Gözlerinden yol alıp kalbine dokundular
Gülistanı bozup tek gülü şaha sundular

Bir çığlık ki çocukça bir düşü simgeliyor
Kaf Dağı'ndan ötede bir diyardan geliyor
Çocukların ahıyla yavru kuşlar ölüyor
O çığlıkta kuşların kusurları gizlidir.

O kuşlar ki sükutun tellerine kondular
Zemheride yandılar, ağustos'ta dondular

Uzaktı, çok uzaktı üşüyen parmakların
Çoğaldı attığım her adım basamakların
Gözlerine dokunmak... Ne kadar uzak yarın...
Bazen anda zamanın asırları gizlidir.

Zamansız duygularım, mekandan yoksundular
Tenha yamaçlarına tutunmuş yosundular

Dilimin ucu yandı , gönlümdeki ateşten
Doğuştan kör fikirler medet umar Güneş'ten
Usandım gölgelerle kurulu keşmekeşten
Riyakarın kalbinde nasırları gizlidir

Nazar eden bir çift göz değil de efsundular
Kuşları asumanâ küstüren kurşundular

Gözlerin, yolculukta hancısı türkülerin
Asırlardır birikir sancısı türkülerin
Bir kahve kıvamında acısı türkülerin
Acıda şiirimin satırları gizlidir

O gözler ki kanatsız kuş kadar mahzundular
O kuşlar ki hüznünü Bir Allah'a sundular

İsmail Uysal

Oğluma Mektuplar 1

Oğlum, insanları sev lakin biraz uzaktan
Yorar seni dolunay deniz arası gelgit
İyilik kuş gibidir, korkma sakın uçmaktan

Kılıcını kınında güçlü tutandır yiğit.
Kanından bedel ister, ekmeğini yiyen it

Gizle anahtarını kalbi kapılarının
Olur olmaz girince hana döner yüreğin
Onarımı zor olur Allah yapılarının

Mum ışığını güneş sanıp kanar yüreğin
Bazen ateşle değil, buzla yanar yüreğin

Tek kıvılcımla başlar, ormanı yakan yangın
Tek adımla, zirveler ayaklar altındadır
Bir adım ötendedir ulaşılmaz sandığın

Belki de uzak değil yıldızlar yakındadır
Kimbilir belki bahar, o büyük yangındadır

Ayağına pranga olanlara iyi bak
Dostların dolduracak sırtındaki kamburu
Sinende boşluğu da dostların dolduracak

Dost dediğin bulandır gözlerinde huzuru
Eylül, neden kıskansın hazıranda yağmuru

Engebesiz ise kork, yürüdüğün yol oğlum
Hay'dan gelenin Hu'ya gittiği yerdir alem
Kibir şeytan işidir, mütevazı ol oğlum

Suya yazılmış say ki ne diyorsa elalem
Hakkı yazdığın yerde can versin taşa kalem

İsmail Uysal

Olasılıksız

Madem mavi değil artık gökyüzü
Kanat çırpmasınlar boşuna kuşlar
Bu karanlık beni yutmadan evvel

Aldım bir nefes de senin için yar
Gel, çaresizliğin duasıyla gel
Belki şafak söker, belki gün doğar

Bin umutla bekleyelim gündüzü
Ey olasılıksız, olmazın sırrı
Yetmiş bin meleğin duasıyla gel

Gel, insanlık çoktan aştı sınırı
Verdim bir nefes de senin için yar
Gel yar, Züleyha'nın sevdasıyla gel !

İsmail Uysal

O'nun Şiiri

Mübarek mi mübarek
Bir gündü hava soğuk.
Bağrımızda bir ateş
Ayaktan üşüyorduk.

Eli koynunda suskun
Düşünceli bir peri,
Sararmış kumral benzi
Dolmuş ela gözleri.

Riyasız ve yalansız
Yaşarmış bir zamanlar
- Ardında bırakmadan-
Ruhunu okşayanlar.

Yeryüzüne iner mi
Cennetin hurileri?
Biri inmiş sanırım,
Belki Adem'den beri.

Elleri pamukçadır,
İncivari dişleri.
İçimdeki yangını
Körükler gülüşleri.

Mehtabın aydınlığı
Gölgelemiş yüzünü.
Çevirmiş karanlığa
Güneşin gündüzünü.

Sıcaklığı Güneş'ten
Almışcasına yanık;
Akıl gönüle sığmış
Gönlün aklı bulanık.

Esrarın perdesini
Kaldıran bir düş gibi;
Daldı karanlığıma
Sanki üşümüş gibi.

Vücudu titriyordu,
Elleri buzdan heykel.
Kıskaçladı ruhumu
Saçlarındaki her tel.

İğne yapraklı bir aşk
Kök saldı yaylalara.
Toprağa düşen cemre
Müjdelenir bahara.

Lavanta kokuları
Bülbül sesleri ile

Erişir olgunluğa
Aşk denilen bu ile.

Merhamet, ey merhamet!
Nerdesin koca adam?
Gir o yarin kalbine
Bunun adı aşk madem.

İşlesin iimize
Derinliğiyle sevda.
Patlasın volkan gibi
Aşkın diliyle seda.

şarabın tadı varsa
şevdanın hazındandır.
içmeden sarhoş ol ki
İenleri utandır!

İsmail Uysal

Oradaydı

Oradaydı, ne varsa benden geriye kalan
Gerisi lafı güzaf, gerisi safi yalan
Olmasa da hiçbir şey gözlerin oradaydı
Şiir ne ki kurşuni sözlerin oradaydı
Oradaydı gönlüme hançer sokan rakkase
Oradaydı aşk diye zehir sunduğun kase
Oradaydı şeytanı cennete sokan yılan
Sokak aralarına fitne fitne yayılan
Yokluğun oradaydı, yalnızlığım orada

Oradaydı rengarenk, yaseminler, orada
O efsuni kokular, çağlayanlar, su sesi
Ellerin, parmakların, ayandaki çizgiler
Günden geriye kalan ve hatta gün ötesi
Saçlarının her teli, gözlerindeki mana
Oradaydı aşıklar tepesindeki sihir
Biraz sarhoş narası biraz dudakta zehir
Oradaydı, tınısı kaybolmamış ezgiler
Oradaydı aynı gök, aynı yağmur ve şehir.

Oradaydı ne varsa baş kaldırmış zamana
Yorulmuş sabahların taze ekmek kokusu,
Sokak köpeklerinin ürkünç insan korkusu
Madenci isi gibi yüzümüzdeki kara
Orada çalınmıştı ezo gelin türküsü
Oradaydı zengini, oradaydı fukara
Vicdanları susturdu ceplerindeki para
Oradaydı, iki kız, iki oğul, bir ana
Hepsinde aynı hüzün, hepsinde aynı yara

Oradaydı
Yedi gün, yedi iklim, yedi bölge
Tüm renkler, tüm çiçekler orada.
Güneş ışınları, ayın yakamozları
İpeksi tenin, ahu gözlerin
Oradaydı kalbinin sarmaşıkları
Yedi göller, yediveren, yedikızkardeş
Kimbilir belki de yedi uyurlar...
Şahittir yediemin
Yedi düvel oradaydı, şart olsun!

Ve sen oradaydın....
Ve ben oradaydım...
Sonra gittin...
Oracıkta kalakaldım.

İsmail Uysal

Otobiyografi

Bin dokuz yüz seksenin yirmi altı nisanı
Annemin kucağında açtım gözlerimi ben.
Dedem koymuş adımı, hatırlatıp kurbanı
O gün bugün peşimde bıçağını bileyen.

Erzurum' un en ücra ilçesinin köyünde
Kuzulara karışır sesi birçok köpeğin
Ben ağlıyor sanırdım koyunlar öldüğünde
Yine de hiç korkmadım, annem ölene değin

Ağıt yakan kadınlar annen öldü dediler
Okulun ilk senesi, yedisindeyim daha
Ağlıyordum, ağlama, Allah aldı, dediler
Küstüm dedim, kızdılar, küsülür mü Allaha.

Elbette küsülmezdi, veren de o alan da
Amma çocuktum işte yüreğime oturdu
Giden gitmişti zaten yaşıyordu kalan da
Üç çocuğun gözünde dünya o anlık durdu

Ninemin eteğinde gezinip büyüyordum
Bir de gölgelendiğim Aytekin amcam vardı
Ölüm konuşuluyor, ben yine duyuyordum
Bir gece bir düğünde kahpece vurmuşlardı

On birinci yaşımda öğrendiğim gurbeti
İçimden atamadım, otuz köca yıl geçti
Ya gurbet beni sevdi ya ben sevdim gurbeti
Gurbetim silam oldu, silam gurbete göçtü.

On yedi yaşlarında tutuldum bir ahuya
Kız nişanlı dediler, ay akşamdan doğmuştu
Erkek adam bakar mı dediler nişanlıya
Gönül bu ya o anlık aşk töreyi boğmuştu

O günlerden hatıra bana bu şaşkınlığım
Güzelliği ondandır şehrimdeki beyazın
Sakarlığım, sükutum, şiire düşkünlüğüm
Temeli o günlerden içimdeki enkazın

Bilindik son, derdimle bir başıma kalmıştım
Gözlerime bakarak sevdiğim var demişti
Sanki bütün dağları omuzuma almıştım
Lakin gönlüm bir kere adına yar demişti

Elini tutmasam da kalbine dokunmuşum
Beden dediğin ne ki, canı bendedir bende
Ben ona katık diye ciğer büryan sunmuşum
Varsın dudaklarımın izi kalmasın tende

Kısmetimi on sekiz yaşımda iken buldum
Evlendim, ne derlerse hepsini hayra yordum

Ninem kızına göçtü, ben boşluğa savruldu
Kah ateştim kah üstü külle örülmüş kordum

Henüz yirmi yaşında kavuştum Yusufuma
Bacımı da verdiler, bir anda büyümüştüm
Hayal meyal ne varsa terkedip uçuruma
Gerçeğimin, önüme açtığı yola düştüm.

Yaşım yirmi birdi ve öğretmen oluyordum
Haritada yerine bakıyordum Batman'ın
Hayatımda ilk defa minnetsiz soluyordum
Yolculuk başlamıştı bir ucuna vatanın

Yedek subay olarak yaptım askerliğimi
Tuzla, Eski Foça'dan Hatay'a yol aşındı
O yıl toprağa verdim yine bir sevdiğimi
Sürmeli dedem öte alemine taşındı.

Yirmi dördünde tattım kızımın kokusunu
Yumuşaktı gülüşü, Sümeyye olsun dedim
Bir kız evlat tamamlar babanın dokusunu
Bir ömür gözlerime bakıp gülsün istedim

Ah be Ninem, Zinnetim, acelen vardı sanki
Öz yurdumu, gurbete çevirip nere gittin?
Sen daha Memoşunun kızını görmedin ki
Yine kime küstün de dönülmez yere gittin?

Yıl dediğin göz açıp kapayana dek sürdü
Güneş doğdu ve battı, bir gece rüyadayız
Yalanın tadı güzel, gerçeğin gözü kördü
Halbuki anlasaydık, üç günlük dünyadayız

Yaş otuz beş, bir evlat daha verdi Yaradan
Ahmet dedik adına bir de Arif ekledik
Verdiği huzur ile beş yıl geçti aradan
Bu yaşa dek verenin şükrü ile bekledik

Gençlik, nerdesin bre, seni de mi kaybettim
Kır düştü saçlarıma, artık kırk yaşındayım.
Ben bu yaşıma değin bir kendime aybettim
Pişmanlıkla akan her damla gözyaşındayım

İsmail Uysal

Öğretmen Olmak

Kocaman bir bahçe kapısından girmek içeri,
Kocaman gözlerle bakan çocukları selamlamak,
İçindeki hüznü kurban vermek kocaman umutlara,
Gülümsemek inadına, yarına dair;
Umut, sevgi, emek, merhamet ve sair
Unutulmuşluklara,
Penceredir, öğretmen olmak!

En derin boşluklarını doldurmak,
En acı hikâyelerle;
Ayşelerle, Mehmetlerle, Mervelerle, Fatihlerle...
Yüreğinin kanadığı yeri,
Örtmek, ölümsüz düşüncelerle...
Anaç bir duyguyla koy vermektir kendini.
Umarsız bir yaradır, öğretmen olmak!

Boğulurken kocaman bir denizde,
Minicik bir gözyaşına,
Kocaman ağıtlar yakmaktır.
Fırtınaya direnmek, yağmura şemsiye açmaktır.
Bazen, kalabalıklar içinde kalmaktır,
Bir başına.
Bazen, bir başına, çoğalmaktır.
Küçük parmaklara dokunurken gülümsemek,
Beyinlerdeki nasıra ağlamaktır.
Ölü yaşamaya çaredir, öğretmen olmak!

Yok olmaktır, varlığın pençesinde,
Çölde iğne aramaktır.
Çorakta gül, karanlıkta kandil, fırtınada barınaktır
Yoku anlayabilmektir, varlığın öncesinde.
Varlığı, hiçe saymaktır.
Yorgunluğundan usanıp, doğrulamaktır,
Eğilmektir, bükülmektir, kırılmaktır...
Kambur oluştururken sırtındaki yük,
Buz kesmiş beyinlerde,
Yangınlar çıkartacak kadar büyük
Bir şeraredir, öğretmen olmak!

Küçük bedenlerde devasa yürekler görmek...
Küçültmek bedeni, düşüncelerle
Büyütürken, küçülmek
Ve yücelmektir minicik gözlerde.
Hesaba çekerken katılaştıkça, vicdanını
En ağır kelimelerle yermek...
Ruhunu yatıya bırakarak sınıfta,
Nöbete kalmak gecelerle...
Vicdani bir cenderedir, öğretmen olmak!

24 Kasım 2011

İsmail Uysal

Ölen Kim

Alabora olmuş gemilerdesin
Kokunu denize katar gözlerin
Kimbilir nerede ne seferdesin
Hangi yüreklerde atar gözlerin
Ok olur sineme batar gözlerin

Yolculuk gibisin, mavi, upuzun
Geceye esenlik katar gündüzün
Kervana dinlence han gibi yüzün
Dünyayı avcunda tutar gözlerin
Dünyayı rengiyle yutar gözlerin

Kalbin ortasında bir ağrı gibi
Zulmeti kutsayan bir çağrı gibi
Yalanı aklayan bir doğru gibi
Gönül perdesini yırtar gözlerin
Batılı hak ile tartar gözlerin

Avına kurt gibi bakan da onlar
Kuruyu yaş ile yakan da onlar
Durmadan sefere akan da onlar
Bir cihan harbinden beter gözlerin
Kaç devlet yıkmaya yeter gözlerin

Bin sırrı bağırında yürüten dehliz
Bin derdi dibinde saklayan deniz
Hem esenlik veren hem dehşetengiz
Bela kapısında yatar gözlerin
Yekpare dünyaya çatar gözlerin

Gökten yere düşen sulusepken mi
Şen misin damlayan gözlerden ben mi
Ölen kim, toprağa önce düşen mi ?
Topraktan od alır, tüter gözlerin
Olur olmaz yerde biter gözlerin

İsmail Uysal

Ölüyordu Kuşlar

Ben yaşadım, evet, hatırlıyorum
Kuşlar ölüyordu, göğün yüzünde
Ölü kuş sesiyle doldu Erzurum
Gün karardı her bir kuş öldüğünde

Ben yaşadım, evet, hatırlıyorum
Yaz değil de sanki bir kış gibiydi.
Haziran, şubata dönmüş gibiydi.

Önce gözlerini aldılar benden
Göğe kan damladı, bulutlarından
Çuruba kızılılık armağan senden
Ölü doğmuş gibi umutlarından

Önce gözlerini aldılar benden
Uyanıktım, ancak bir düş gibiydi
Yıldızlar, ufalmış, sönmüş gibiydi.

Ayakların nasıl gitti, bir bilsen
Ardında beliren yer kırığını
Uzaklaşıp gözden kaybolunca sen
Duyurdular şehre ayrılığını

Ayakların nasıl gitti, bir bilsen
Kanatları kırık bir kuş gibiydi
Aşığın, toprağa sinmiş gibiydi.

Gölgeni yağmura bırakıp gittin
Altında kırmızı hoş bir araba
Bir ardına baktın bir akıp gittin
Kalanın günahı neydi acaba

Gölgeni yağmura bırakıp gittin
Gördüm, yüreğini, yanmış gibiydi
Ahu gözlerin ıslanmış gibiydi.

Şon bakışını da alıp gitseydin
Öldürene kadar süzdün ya hani...
Bari namazını kılıp gitseydin
Madem gidecektin, ne vardı yani

Son bakışını da alıp gitseydin
Gidişin, laneti anmış gibiydi
Tarlada başaklar yanmış gibiydi

Zaptedildi şehir kuşatılmadan
Yıktın ellerinle surları bir bir
Yaşanılabilir yaşatılmadan
En son şiirini yazmadan şair

Zaptedildi şehir kuşatılmadan
Ve sükut... Hararet dinmiş gibiydi

Çakallar aslanı yenmiş gibiydi

İsmail Uysal

Özleme Dair

Adını özlem koydum bütün ukdelerimin
Kokluyorum hatırıma geldikçe mendil gibi
Yokluğunda karardı dünyası içerimin
Her hatıran yanıyor içerde kandil gibi

Bilmiyorsun, gülüşün nice canlar yakıyor
Konuşurken dilinden ne ırmaklar akıyor
Susuyorsun, bulutlar ahını bırakıyor
Bakışın, unutulmuş, bilinmez bir dil gibi

Bilmiyorsun, yokluğun ne menem şeydir işte
Bilmiyorsun, ölüyor karanfil her gidişte
Bilmiyorsun, kanatları yanıyorken ateşte
Hasretini taşıyor gönlüm, ebabil gibi

Aklım senden kaçarken yine sana dönüyor
Bir yıldız ki gözlerin yanıp yanıp sönüyor
Işığının her oku kalbime dokunuyor
Kardeş kanını helal sayıyor Kabil gibi

Endamına şiirler yazılıyor geceden
Destanlar diziliyor, gül doğuyor heceden
Bir sızı yayılıyor içerimde, inceden
Ya Fırat yahut Dicle ya Asi ya Nil gibi

Korkuyorum, geceye kan degecek guruptan
Karanlık kalbe sinmiş beyaz renkli üsluptan
Dağılmak istiyorum sıkıldım usturuptan
Gecem ayyaş, serseri gündüzüm rezil gibi

Kandil gibi insanlar vardı, eridi, gitti
Adını özlem koydum dediğim her şey yitti
Benden zuhur edenler beni öteye itti
Kaldım gül bahçesine sinmiş karanfil gibi

İsmail Uysal

Pervane

Kırdığım tüm kalpler avucumdaydı
Yorulduğum sevgili, yordüğüm kadar
Kan çanağı gözler baş ucumdaydı
Gördüm, baş ucunda durduğum kadar

Yorulmuş hayaller bir adım önde
Tüm beklentilerim öldü bir günde
Bir tek gözlerinin ahı gitmedi
Bir tek yüreğimde sevdan bitmedi

Ellerin örneğin, kalem tutuyor
Gözlerin kaç hayat kurtarıyordu
Hangi bulut benzer güzelliğine
Saçların yağmur mu topladı yine

Gözlerin can kusup elem yutuyor
Dudağın kimbilir hangi rüyada
Gökyüzün koynunda hüznün tutuyor
Kalbinin ereği öte dünyada

Hangi kuş kanadı üstüne kurdun
Yuvanı, ölümsüz hayallerini
Hangi yanardağın bağrında yurdun
Pervane, ateşten çek ellerini!

Kardelen muştudur, ilkbahar için
Kış doğmuş, yaşamış, ölmüş kime ne?
Maşukun çilesi aşktır yar için
Ansızın vadesi dolmuş, kime ne?

Aşığın sözüne kıymet verilmez
Aklını başında tutmayı bilmez
Aşığın maşuka gücü yeter mi ?
Aşık öldüğünde aşkı biter mi ?

Pervane, karanlık bastırdı yine
Bağrımda yanan od söyle sen misin?
Sürsem dudağımı hak-i pa'ine
Yoksun, toprağın yok, hani, neredesin?

İsmail Uysal

Reng i Aşk

Kırmızıydı aşkın tarifi ben de
Nar kırmızı, gül kırmızı, kankırmızı...
Nar bozuldu, gül kurudu sayende
Dalgalara kaptırdık koca Karadeniz'i

Bildiğimiz, namlu ucunda kurşun,
Lakin kolay değil basmak tetiğe.
Kazara sekmesinden korkuyorsun
Kızgın güneş itiyor gölgeliğe...

O halde susmaktır akilin harcı,
Sükûta ermenin vakti gelmiştir.
Şöz ki, dilin akla ve kalbe borcu
İflas etmiş, kaynağı kesilmiştir.

Zira aşkın rengi döndü sarıya
Kırmızı, gurubu süsleyen kahır!
Kör sinek arkadaş oldu arıya,
Bal mundar, peteğin kovanı ahır!

İsmail Uysal

Renklerin Çaresizliği Yahut Çersizliğin Rengi

Renkleri sende sevdim;
Sende sevdim kızılığını aşkın,
Sarışınlığını ihanetin.
Sende sevdim hasretin karasını
Aşkımın kül rengi yarasını,
Yeşilliliğini Cennet'in...

Sende sevdim de renkleri,
Anlayamadıklarımınla kaldım:
Aşkın rengi kırmızı,
Peki ya kanın...?
Tasadüf mü ahenkleri?
Suya renksiz derlerdi, mavi gördüm denizi.
Sanki birşeyler bozmuştu dengemizi.
Pembe bir düşe daldım, gördüğüm karanlıktı.
Belki;
Mor ötesi yaşamdan kopma bir pişmanlıktı.
Ölüm beyazdı ve bir anlıktı.

Kefenin rengi beyaz, toprağınki kahveydi.
Beyaza sarılı kızıl bir ten,
Kahve toprağa değdi.
Bulutlar boyun eğdi.
Yağmurlar mavi gökten akıyordu,
Renksizdi.
Karanlık bir gecede, karataş üzerinde bir karınca gibiydi
Ve bu karınca
Aklınca görünmeyeyim diye
Derinliklere yüzdü.

Anladıklarım da vardı:
Ömür kuştı, alacaydı.
Biraz mavi denizleri doladı.
Sonra, kara kara bulutlardan kahve toprağa düştü.
Pembe düşlerde saklı kırmızılı aşkları
Kızıl kana bulaştı
Ve yeşil Cennet'e düşme hayaliyle
Toplayıp hayatın tüm renklerini
Kara toprakla buluştu.

Üzerine bembeyaz karlar yağdı,
Yüreğine mavi bir nazar değdi.

İsmail Uysal

Riyakar

Yalanın ucuyla beslenir olduk
Hepimiz aslında ikiyüzlüyüz!
Herkes beyhude seslenir olduk
Hepimiz aslında ikiyüzlüyüz!

Su avare toprak çorak geziyor
Ruhumuz yağmurda kurak geziyor
Gözümüz gönülden irak geziyor
Hepimiz aslında ikiyüzlüyüz!

Tırnakta Habilken başta Kabiliz
Toprağı reddeder başakta filiz
Nice cana kıydık, masum değiliz
Hepimiz aslında ikiyüzlüyüz!

İsmail Uysal

Riyakar II

Aldatılan biz miyiz, aldatan nerde peki?
Kendimizi kandırdık yıllar boyu bu şekil.
Yalanı biz söyleriz, yalancı hep öteki
Herkes aptal ya, biziz dünyadaki tek akıl!

Bu yalancı baharda değiliz elbet baki
Nedir bu hırs bu öfke, her insan olmuş Kabil.
Düzelir miyiz bilmem? Kim bilir, bir gün belki,
Bu kez taşları bize fırlatınca ebabil!

İsmail Uysal

Ruh-ı Revan

Ben ismiyle müsemma, kursağım da hançer var
Mihir-u mah'tan sır bulup da mihriban olmuşum.
Zahir öldürmez beni, ölüm hiçlik değil yar
Ben ki ana rahminden evvel kurban olmuşum.

Benim kavgam kendimle, kimseyle değil zinhar!
Benden bir şey götürür ne yana esse rüzgar!
Bir haziran akşamı sen de gidince ey yar!
İçimdeki denizi boğmuş tufan olmuşum.

Ben alnımda bülbülün ahını taşıyorum
Aşiyanda demlenip güle satıyorum
Vaha görünümünde bir çölde yaşıyorum
Mihmandar idim, heyhat, çoktan mihman olmuşum!

Var içindeki yoku, yoktan varı da tattım
Hardaki rayihayı, gülden harı da tattım
Zemheride de kaldım, ilkbaharı da tattım
Bir kalbe kahi sultan kahi zindan olmuşum.

Dilde pelesenk olmuş doğruluk, kalpte zayi
Ahlaksızı koruyor, hamisi, ağabeyi...
Gariban sarhoş olmuş, zengin içerken meyi
Safi zarar doğmuşum, hepten ziyan olmuşum.

Kandan bihaber toprak, vatan olsa ne olur
Geda, vatan kursa ne, sultan olsa ne olur
Zalim zulmüyle hakka düşman olsa ne olur
Mazlumlar dergahına ruh-ı revan olmuşum.

Üniforma necabet vermez der Ziya Paşa
Kendimi de nimetten saymıyorum ben, haşa!
Lakin tüm emeğimi atmış gibi ataşa
At sandığım eşeğe zerduz palan olmuşum.

İsmail Uysal

Ruhi Mücerret

Sen değilmişsin gibi karanlığı doğuran
Gz süzüp söz dzerek kalbinde nifak ile
Fitne fcur her türden kötülüğü yoğuran
Ve sonra unutturan üç kuruş infak ile
Sen değilmişsin gibi kuduran şafak ile

Aya da çatar oldun hadsizce güneşe de
İzliyorsun kibrinden kabarıp bir köşede

Sanki gökteki mavi senin eserin gibi
Canlı cansız her varlık kendi neferin gibi
Rüzgarın dokunaksız, ateşin serin gibi
Sen hangi hukuk ile sen hangi ahlak ile
Yaradaki irini skersin bıçak ile

Yetim hakkı yiyenin gecesi seher olmaz
Cevher namert elinde zinhar mücevher olmaz

Kula kulluk edenin namazı kılınır mı?
Esrar kuyuda saklı her çikmaz sokak ile
Kuyuda bağbozumu en tatlı yasak ile
Sen mi daha zalimsin seni kutsayan sır mı?
Bin gnahtan nem aldın bin yıllık tutsak ile

Sen kibirden bir dağı sırtında taşıyorsun
Maddenin ateşinde manasız yaşıyorsun

Sen değilmişsin gibi kuduran şafak ile
Sen değilmişsin gibi karanlığı doğuran
Sonra pehdahladığın bir sürü ahmak ile
Hayra kapı kapatan haksızlığı çağırın
Bir zamana düştük ki anda tükendi zaman

Sen ki ruhi mücerret kalplerdeki gizli put
Mabedini gururla kuvvetlendiren mabut

Seni kim doyuracak, yetmedi, onca yedin
Esnedikçe bydn, büyüdükçe esnedin
Kalbi noksan olanı büyüledi suretin
Kavgan kutsaldı senin bütün kavgan hak ile
Karanlığı kirlettin alnındaki ak ile

Riyakar bakışların içinde karanlığın
Susuyorsun, sustukça büyüyordu çığlığın

İsmail Uysal

Sabi Sübyan Hatrına

Dilimi tutuşturan kelimeler hatrına
Şiirimi küştürme, sözü kana bulama!
Masumlar hürmetine, masumeler hatrına
Gözyaşlarına kıyma, gözü kana bulama!

Kalbimin kıyısında dolaşan serseriden
Düşümde dağlarını zapteden firariden
Baharımın koynunda yaşayan zemheriden
Hesap sor ama n'olur yazı kana bulama!

Göğsümde emanetin gam terekelerini
Yurt edindiğin kalpten çek melekelerini
Yık evini barkını kaldır peykelerini
Yanımdan usulca geç, tozu kana bulama

Göz ucuyla vedalaş kelamı kibar ile
Gönül işi kalbidir, yürümez icbar ile
Bir çocuk aynı hüznü tatmaz ihtiyar ile
Merhamet et Merhamet, özü kana bulama

Yetim, garip gureba, sabi sübyan hatrına
Sır ile perdelenmiş bahr-i umman hatrına
Ehli insan, ehli dil, ehli vicdan hatrına
Soframdaki ekmeği tuzu kana bulama

Akil aptala hayran, hayatın mizahı ne
Ebleh öğütçü heyhat, bu derdin izahı ne
Kusuru olan beşer, kuşların gunahı ne
Gökten çek ellerini, arzı kana bulama

Sükutundan hitabım utanıyor Nazenin
Denizinden mehtabım utanıyor Nazenin
Edebinden adabım utanıyor Nazenin
Eğme başımı yere, yüzü kana bulama

Tarlalarda boy vermiş başakların hatrına
Emek teriyle sulu toprakların hatrına
Halayın, hoyratların, bozlakların hatrına
Susturma türkümü yar, sazı kana bulama

İsmail Uysal

Sahte Bir Büyü

Karanlık bir gecede açılan pencereden
Ay ışığı süzülür odamın duvarına
Değişir güç dengesi, korkar kedi fareden
Doluşur dilenciler firavun mezarına.

Aslana meydan okur ürkek tavşanlar bile
Tilkiye gün doğmuştur, çakallar gelir dile
Baksanıza, karınca ters ters bakıyor file
Güler karga, düzenin bozulmuş ayarına.

Yıldızlar tüm kibriyle bakarken tepemizden
Gurur namıma cümle hasleti alır bizden
Bize şekil kalmıştır yakamozla denizden
Sahte bir büyü konar bakanın nazarına

İsmail Uysal

Sana Çirkin Dediler

Sana çirkin dediler birkaç resmine bakıp
Beynimden vurulmuşu döndüm neredesin yar?
Gitmeseydin ya keşke beni mahzun bırakıp
Sen gel yeter, tüm âlem bana çirkin desin yar!

İsmail Uysal

Sana Küsüm

Sen yine sen, ne hakla düşüyorsun aklıma
Bilmez misin yadıma düştüğün ana küsüm
Gözlerin neşter olur yürekteki saklıma
Ben ki kesilen yerden süzülen kana küsüm

Git hadi git ne olur gözlerini de götür
Al tüm şiirlerini kalmasın tek bir satır
Yak kahveyi, dök çayı ne hak kalsın ne hatır
Değil kırk yıl, kırk asır geçse de sana küsüm.

İsmail Uysal

Sen Gideli

Gecelerin dağdasında
ay dolandır, ben ağlarım.

Yarım kalmış duygularım
bir mazlumun sedasında
ve bir kurşun edasında
saplanır orta yerime
seker sonra ciğerime
nefes alamaz olurum
dil ucundan son bir hayla
vay dolandır, ben ağlarım.

Sen gittin gideli yarım
ne yeşil yeşildir artık
ne pembe düşlerim kaldı
ne de mavi hülyalarım
kırmızı kör, sarı sürtük
özgürlük uykuya daldı
bindi ruhum son trene,
ray dolandır ben ağlarım.

Kısrak uzanmış çimene
tay dolandır, ben ağlarım.

İsmail Uysal

Sen Kuşları Bilmezsin

Tüm çiçekler birleşip bahçende gül olsaydı
Bütün kuşlar bülbüle düşman olurdu gülüm
Aklın, fikrin, izanın adı gönül olsaydı
Aşkı tatmayan alim pişman olurdu gülüm

Sen kuşları bilmezsin
Sen kuşları öldüren bakışları bilmezsin

Kuru bir can bıraktım yoluna kurban oldum
Sen ağladın, dar oldum, boynuma urgan oldum
Susadın yağmur oldum, üşüdün yorgan oldum
Yaren oldum , yar oldum, canan oldum, can oldum

Darağacı bilmezsin
Boynumu saran urgan nasıl acı, bilmezsin!

Akarsular birleşip aşkına yol olsaydı
Tüm aşıklar denize mihman olurdu gülüm
Aşkın nihayetinde dermanı çöl olsaydı
Kays mesut, mecnun adı nihan olurdu gülüm

Sen denizi bilmezsin
Sen kalplerde maviye çalan izi bilmezsin

Kah kıyama yeltendim, dağlarda isyan oldum
Zemheriye sığınmış kaçak bir nisan oldum
Yüreğinde bir serçe besleyen insan oldum
Kah bin yıldır aslını yitirmiş lisan oldum

Sen zemheri bilmezsin
Nasır kaplı buz tutmuş yürekleri bilmezsin

Her ateşine düşen yanarak kül olsaydı
Ölmek, sultan elinde ferman olurdu gülüm
Yaşamak eğer sevmek kadar müşkül olsaydı
Nefes vermek aşığa derman olurdu gülüm

Sen ölmeyi bilmezsin
Son nefesin dururken gömülmeyi bilmezsin

Kuzey yıldızın oldum, bazen sabahın oldum
Nişangahın idim de bizzat silahın oldum
Karanlığın da oldum hatta günahın oldum
Duanda mıyım bilmem amma eyvahın oldum

Sen ah nedir bilmezsin
Aktan ak ruhun senin, günah nedir bilmezsin
Sen kuşları bilmezsin
Sen kalpleri zorlayan yokuşları bilmezsin
Darağacı bilmezsin
Urganı utandıran onca genci bilmezsin
Sen denizi bilmezsin

Gökyüzüne sevdalı olan bizi bilmezsin
Sen zemheri bilmezsin
Sen maviyi, gökleri, denizleri bilmezsin
Sen ölmeyi bilmezsin
Gül kokmayı, ölürken sen gülmeyi bilmezsin!

İsmail Uysal

Sen siz lik

Seni tutmayan elim, vücudumda fazlalık,
Seni duymayan kulak, ağırlık yapar başa,
Sana gelmeyen ayak, ha sağlamdır ha kırık,
Seni sevmeyen kalbim, çarpmasın artık boşa.

Seni gören gözlerim, daha bir güzelleşir,
Elvan elvan çiçekler açar bahçelerinde.
O bahçeye girmeyen tohum, açmadan üşür,
Ne yaprak kalır ne kök; yeller eser yerinde.

İsmail Uysal

Senden Sonra Anneciğim

Anneciğim sen gideli bu elden
Cüceler büyüdü, devleri yuttu.
Yeniden boşluğa daldı Şehriyar,
Masallar Şehrazat'ı uyuttu.

Hayadan utanır hayasızlıklar
Kendini kafese kilitlemiş ar
'Benim kalbim temiz' diyen günahkar,
İşlediği en son hayrı unuttu.

Bal yapmaya kalktı eşek arısı
Sultana özendi çoban karısı
Çıldırıldı alemin en az yarısı
Gül kokusuyla soğanı bir tuttu.

Yiğitlik kör kuyu, mertlik irindir
Dahasını sorma mevzu derindir.
Meydan artık yeni yetmelerindir
Fino bile kangala kafa tuttu.

Anneciğim, hani bir 'umut' vardı
Kardelenle açmış taze bahardı
Onu da umutsuz bir hüznün sardı,
Son barınağı bir köhne tabuttu.

İsmail Uysal

Serçe Yürekli

Kuru incir tadı bakışlarını
Hangi meyhaneye meze yaptılar
Kim deldi bağırını bu kadar senin
Hangi ateş yaktı rüyalarını
Nasıl bir çıkmazda çürüdü tenin
Kimlere peyledin itibarını
İnsanlar ki fani güce taptılar
İnsanlar vurdular hür kuşlarını
Hangi meyhaneye meze yaptılar
Kuru incir tadı bakışlarını

Suskun bir hayatın içinde gölgen
Bilmem kaç güneşe meydan okurdu
Kaç mendil karıştı gözyaşlarına
Kaç aşığı zebun etti gözlerin
Hangi dağ dayanır ki efkarına
Dudakların buzdan, ateş sözlerin
Bakan gözlerinden isyan okurdu
Yine aldırılmazdın, sezdirmezdin sen
Bilmem kaç güneşe meydan okurdu
Suskun bir hayatın içinde gölgen

Seni, evet seni, serçe yüreklim
Bilsen kaç mecrada aradı şiir
Seni, evet seni umarsız seni
Dahası böğründe ateş görmedin
Kalbiyle akıyla tutarsız seni
Ruhuna üflenen sırra ermedin
Bilir misin hiçlik nedir, aşk nedir?
Gözü kör, dili lal, sırça yüreklim
Bilsen kaç mecrada aradı şiir
Seni, evet seni, serçe yüreklim!

Yazık, yüreğini büzüştürdüğün
Yazık gençliğine, gözpınarına
Sen ki hayallerin zirvesinde kar,
Sen ki bulutları okşayan elsin.
Sen ki aç ruhları doyuran rüzgar;
Kah meltem kah poyraz kah karayelsin.
Kurt dadanmış aşkın öz diyarına
Bir beyaza sığmış ölüm ve düğün
Yazık gençliğine, gözpınarına
Yazık, yüreğini büzüştürdüğün

Kuru incir tadı bakışlarını
Hangi meyhaneye meze yaptılar
İnsanlar vurdular hür kuşlarını
İnsanlar ki fani güce taptılar
Kimlere peyledin itibarını
Nasıl bir çıkmazda çürüdü tenin
Hangi ateş yaktı rüyalarını
Kim deldi bağırını bu kadar senin

Hangi meyhaneye meze yaptılar
Kuru incir tadı bakışlarını

İsmail Uysal

Sergüzeşt

Yirmili yaşların başlarındayım
Bir deli sevdaya düşmüşüm gibi
Hayatın en bakir yaşlarındayım
Bir hayal, bir ülkü, düşmüşüm gibi

Adıma öğretmen demişler benim
Çocuklar, ilk aşkım, ilk öğretmenim...
Ne de yakışırdı ruhuma tenim
Tepeden tırnağa eşmişim gibi

Yirmi beş yaşında sırra büründüm
Kalbimden beynime doğru süründüm
Çok dip gördüm çok arafta göründüm
Şafa'dan Merve'ye koşmuşum gibi

Her tümsek ardında bir çukur taşır
Her derdin içinde derman dolaşır
Sızı gözde başlar kalbe ulaşır
Akan iki damla yaşmışım gibi

Yaş otuz dedi ya akıl serseri
Göz ucuyla kırdım taşı, mermeri
Dil lafazan oldu kalp yeniçeri
Her adım nefsimle savaşım gibi

Göze hoş görünür, kum da çakıl da
Söz özden kopuktur hep bu fasılda
Gönül de yanılır bazen akıl da
Ben yazın olurum sen kışım gibi

Yolun yarısı der ya hani şair
Otuz beş yaş denen döneme dair
Akıl, şuur, izan, fikir vesair
Hasletlerde dağlar aşmışım gibi

Akıl olmazlarda gönlüm ne etsin
Bir ah edip bin bir ah mı işitsin
Bir de yorulmuşum ki sorma gitsin
İçimde gözyaşı var dışım gibi

Kasımın derdini anlamaz nisan
Ne umdu ne buldu dünyada insan
Kırk yaşın hüznüne kapıldı zaman
Geçti üstümüzden bir hışım gibi

Şiirin sırrına erdiğimde ben
Yeniden doğuşu resmetti kefen
Taze bir ruh ile Taze bir beden
Ruha yeni bir göz açışım gibi

Sen yurdum, gülşenim, sen memleketim
Ben gül bahçesine düşen ateştim

Kırk yolla kırk dağın bağrını deştim
Kendimden kendime kaçışım gibi

İsmail Uysal

Sevda Meselesi Üzerine

Gönül coğrafyasında, tırıs gezen bir attı
Sevda, gönlün dağına konup göçen bir kuştı
Nice gözde yaş oldu nice kalbi kanattı
Sevda bir uçurumda başlayan son uçuştı

Gözümden bir su gibi gönlüme aktı sevda
Beni kendi içimde bensiz bıraktı sevda

Bir yolculuk başladı, dünün bilinmezinden
Ukdelerin peşinden, gölgelerin izinden
Taa Kabil'den başlayan bir lanet denizinden
Dağların zirvesine kıvrılan bir yokuştı

Biriktim yığın yığın , kibriti çaktı sevda
Beni de kendisiyle beraber yaktı sevda

Bilmem kartal bakışlı gözlerime ne oldu
Bakışı ıssızlaştı, sanki renkleri soldu
Kuyusu can suyuyla bir boşaldı bir doldu
O gözler el emeği goznuru bir nakıştı

Dudağımı ıslatan yorgun ıslıktı sevda
Desen desen ördüğüm tezgahı yıktı sevda

Bugün yağmur da yoktu lakin ıslaktı yüzün
Adın, dünün ardında kalan susuz bir hüznün
Analık hakkı kadar kutsal ahı öksüzün
Merakın bin asırlık derdin ardına düştü

Gamından mütevellit daim ıslaktı sevda
Katleden güldü bazen şafi bıçaktı sevda

Adına methiyeler düzen şairler gibi
Uğruna kan gölüne dönen şehirler gibi
Oluk oluk ruhuna akan nehirler gibi
Sevda canandan cana, renkten renge dönüştü

Siyahtan kara idi beyazdan aktı sevda
Maziden bir tabutla atiye aktı sevda

İsmail Uysal

Sevda Üstüne Mesel

Sevda iki hece, beş harftir gülüm,
İlk harfinde SADIK olmak gizlidir!
Ezber bozar, yaşama karşı ölüm
Her nefeste, kara toprak gizlidir!

İkinci harf EMANETi vurgular,
Acep saf mı çıkarıcı mı duygular?
Aşk adına niyetini sorgular,
Her bakışta nice merak gizlidir!

Üçüncüde VUSLAT kokar her mânâ
Laf ı güzaf gerisi, anlayana.
YüregİN yüreğe değdiği ana
Sarıl, anda nice kucak gizlidir!

Dördüncü ya DERTtir yahut DERMANDır.
Gülşendir veyahut katle femandır.
Aşık, ya İsmail yahut kurbandır.
Her ahta keskin bir bıçak gizlidir!

Ve sonu ADEMdir, tükenmez bir 'hiç! '
Ne hüzün anlatır onu ne sevinç...
Al kadehi saki, doldur ve de iç!
Susamış her kalpte ırmak gizlidir!

İsmail Uysal

Severim Acıyı, İyidir Acı

Acı iyidir aslında severim acıyı,
ama acı, acı olduğunu bilmiyor.
Bilse severim acıyı,
iyidir acı.

Sınavdayım...
Telefon kullanmak yasak
kitap okumak yasak,
şiir yazmak zaten en büyük yasak.

Seni düşünmek tüm bu yasakların içindeki en acı yasak.
Ne kadar suç işliyorum aslında sırtımı verdiğim kapı eşiğinde hiçbir şey yapmadan.

Sen sevmezsin bilirim acıyı o yüzden acıyı seven de seni sevmez acıyı sever.

Çünkü şiire acı gerek. Çünkü ben acıyı severim. İyidir acı

Sadece dört kişi var sınıfta
sanki herşey şiir yazmam için kumpas kuruyor,
başımı çevirdiğim zaman okulun koridor penceresinden görülen deniz bile.
Gerçi deniz acıyı sevdiğimi bilmiyor.
Olsun, en azından acıyı sevdiğimi unutuyorum denizi severken.
Kimbilir belki bir gün sadece denizi sever acıya şiir yazarım ya da acıyı sevmeye devam eder denize şiir yazarım.
Denizi seviyorum, acıyı da seviyorum.
Belki de denizi acı sevdiğim için seviyorum.
Ya da deniz de acı da beni sevmediği için seviyorum.

Sınavda 4 kişi var; birinin beş, birinin dört, diğerlerinin üç dersi var.
Acaba onlar da acıyı seviyorlar mı?
Bilmem ama denizi kesin seviyorlardır.
Çünkü onların hepsi kadın.
Çünkü, kadınlar denizi sever, acıyı sevmezler.

İsmail Uysal

Sevmek Acımasızca

Görmeden dokunabilmek sana
Dokunamadan sevebilmek
Beklemeden özlemek
Kana kana içmek yokluğunu
Yutkunarak...

Ürkmek yalnızlığında
İçimdeki ürpertiyle korkutabilmek seni
Sevmek seni,
Yokluğunun acısına bandırmak mutluluğu.
Yine de öylesine, sorumsuz, sevebilmek seni.

Seni sevmek;
Doğmamış çocuklarımı boğmak,
Beklemek doğacak güneşi, ağlayarak...
Sancısını gömüp yüreğine,
Yeniden, yeniden doğmak,
Tekrar tekrar saplayıp bağına hançeri,
Erken soğumak...

Seni sevmek...
Merhameti abartmak...
Katile duacı olmak...
Zalimden af dilemek...
Eline battığında diken,
Parçalamak tüm organlarını kör testereyle

Seni sevmek;
Bütün variyetini tek bir sözünle tartmak...
Yine de sevmek
Öylesine, acımasızca.

İsmail Uysal

Sır 2

Nedir gözlerinin içindeki sır
Sükutun nabzını duyuyor musun
Kalbine yük olan dilinde nasır
Canına od değdi, uyuyor musun
Düşünde can bulur, ismindeki sır

Ah, gözleri şair dili lal güzel
Nedim' den şarkılar söyletiyorsun
Nef'i' den hicivler, Galip'ten gazel...
Tarumar edip hem ah ediyorsun
Talan ettin bağı; bu ne hal, güzel!

Yaktığın ateşin dumanı elde
Bir lale yaprağı olur, kırılğan
Toz bulutu gibi uçuşur yelde
Bir yağmur olursun çöllere yağın
Bir ağaç eskisi, kurumuş gölde

Hüznüne karışmış eylül sancısı
Mevsimler değışir bakışlarında
Bilsem ki yüreğin kimin hancısı
Bilsem ki kim uyur şah damarında
Kalbinin kimler dost, kim yabancısı

Ellerin, nazenin laledir desen
Sarı, beyaz, siyah, morlu laleler
Gözlerindeki renk kalpteki desen
Daha anlatılmaz neler var neler
Kaç şehri yok ettin gözlerinde sen

Ruhuna mest olmuş bir sürü bağır
Bir yudum içmeden kandı zehrine
Gören göz körleşti, kulaklar sağır
Dört koldan aşıklar girdi şehrine
Ortada ne efsun kaldı ne de sır...

İsmail Uysal

Sırrı Zaman

Kavuşamamanın adıdır vuslat
Amaç yolda olmak değil mi zaten
Beden birleşince ölür hissiyat
Ruhun visaline dayanır mı ten

Dayanır mı insan insana daim
Sabır tahammülün teşekkülüdür
Ve dünya döndükçe oluşur mevsim
Bahar tahammülün teşekkürüdür

Asra yemin olsun diyor ya Kelam
Zaman zamansızlık içinde bir sır
Rüya der geçersin belki vesselam
Üç beş saniyenin içinde asır

İsmail Uysal

Siyah Beyaz II

Kırılmış bir dalın kırgın yaprağı
Bozulmuş bir bağıın asmasıyım ben!
Zulmün kana doymuş kirli toprağı
Savaşıın köpeklik tasmaşıyım ben!

Bir yanıım Merihe meydan okuyor
Diğer yanıım çöplük gibi kokuyor
Gündüz her yanıımdan rahmet akıyor
Gecenin kaldırım yosmasıyım ben!

İsmail Uysal

Solgun

İçimde bir umuttun sen.
Her adımda dizimde fer...
Hissettiğin onca şeyler,
Kalbinde bir kuşmuş meğer.
Uçamadı, yürüttün sen.

Yüreğini uyuttun sen;
Uyanınca gerçekleri
Hatırladın, döndün geri.
Düşünde herhangi biri
İle beni bir tuttun sen.

Tüm bağımlı kuruttun sen.
Sarıya döndü yeşiller.
Lale, nergis ve sümbüller,
Hele güller hele güller...
Beni nasıl unuttun sen.

İsmail Uysal

Son Oyuncu

Hasretin içimi yaktı yakacak
Gönder aşkına yar, iki damla su.
Sana ait ruhum çıktı çıkacak
Can vermeden gülüm çıksın yola su
Giderken yanmasın çile yolcusu.

İster pınarım ol, istersen bulut,
Cümle akarını yâre doğru tut.
Yeşersin tavınla yeniden umut
Erişsin köklerden kuru dala su
Sarsın dağlarımı baharın süsü.

Hayatım kurgusal bir oyun gibi
Ne derlerse yaptım ki koyun gibi
Gül, ağla, saçmala, öl, soyun gibi...
Perdeler kapandı, gelmez hala su
Gömülsün sahnenin son oyuncusu.

İsmail Uysal

Sorular/sorgular

Tatlı bir dokunuşla gül suya boyun eğdi.
Üstelik mevsim hazan, aylardan ise ekim,

Bağrında taş olana dua gibidir yağmur
Lakin susuz yüzüyle gülü kırıştıran kim?
Bulutları yağmura gebe bırakan neydi

Laleyi okşarken sen ne idi güle kinin?
İlkbahar küstü bize, sevince nazar değdi

Kalbimizi yoran kim, sıkıp buruşturan kim?
Çelik bir yay gibiydi sabrı esaretinin
Ellerini, ateşsiz, Güneşsiz yakan neydi?

Kim çaldı yüzümüzden umudun ışığını
Kim ekti kusursuzca ruhumuza hummayı

Susuzluk dudaklardan önce kalbi kurutur
Alnımıza sürülen hüznün kırışığını
Gören dilden öğrendik dünden medet ummayı

Kurbanlık bir koyuna bıçak şifa mı dersin
Güneşin ortasına leke bırakan neydi?

Annesiz bir yavruyu babası tez unuttur
Vicdandaki nasırı sular nasıl gidersin?
Acımasızca her gün kalpleri sıkan neydi?

Susuzluğu ekmekle gideremezsin usta
İki günlük kuzuyu koçla yarıştıran kim

Şimdi beni çıkarsız dizinde kim uyutur
Gölgedeki karayı kirden ayrıştıran kim
Kartal gözlerin olsa sen göremezsin usta!

Gölgesi yok insanlar vardı ışığa düşman
Nice aç gözde gördüm kendi köpek yanımı

Ateşsiz silahların en büyüğüdür gurur
Yüreğin karasına ağlasa ne ki vicdan
Ben büyüttüm kendimle en büyük düşmanımı

Tatlı bir dokunuşla gül suya boyun eğdi
Üstelik mevsim hazan, aylardan ise ekim

Saçımdaki aşkların müsebbibidir yağmur
Bulutları yağmura gebe bırakan neydi
Kalbimizi yoran kim, sıkıp buruşturan kim

Hangi kabuk içinde, hangi uhdede huzur
Esareti özgürlük ile karıştıran kim?

İsmail Uysal

Sorular/sorgular 2

Niçin ben diye sormuşun
Belki unutmuşsundur,
Aşk lafını hiç duydun mu?
Bir şey çağrıştırıyor mu?
Hani ergenlikle başlayan inanılmaz heyecan,
Hani dilini kalbinin konuşturduğu an...
Yoksa sen gençlik boyu uyudun mu?
Sorularım yoruyor mu?
Çalışmadığın yerden mi sordum?

Bağışla üslubumu
Bilirsin böyle değildim
Hatırlarsın, biliyorum
Niçin ben diye sormuşun
Karşında kem-küm etmiş
Aptalca yutkunmuştum
Dilim damağıma yapışmış
Zırvalayıp durmuştum
İçtiğim çaydan olsa gerek
Boğazımı yakmıştım
Hatırladın değil mi?

Niçin ben diye sormuşun
O an susmuştum
Gözlerinde erimişti sözcükler
Aklımda geçenleri bir okusaydın;
Söyleyemediklerimi...
Sen öylece karşımda durmuşun
İhtişamınla
Tutulmuşum
Aklımda neler neler vardı
Anlayabilseydin...
Gerek kalmazdı "seni seviyorum ulan" diye haykırmaya
Gerek kalmazdı sonsuz yalnızlığa
Gerek kalmazdı ayrılığa
Söyleyemedim...
Ne oldu peki, mutlu musun şimdi?

Niçin ben diye sormuşun
Ben yine susuyorum
Artık sen
Söyleyemediklerini söyleyemediklerime anlatırsın
Varsın kimse inanmasın
Belki beni inandırırırsın.

İsmail Uysal

Sûretten Sirete Bakış

Birinci Faz

Bulutlu yüzler vardır, içi ateş, dışı buz
Kabuğu kurumuştur, yarasında kan olmaz

Gökyüzünde kuşları, göğsünde umutları
Vurulmuş insanların bedeninde can olmaz

Nazarı bin yılların hüznün hevengi gibi
Fırakıyla can bulan bülbül bahçıvan olmaz

Tarih kokar kiminin yüzündeki çizgiler
Hipokratlar, Lokmanlar derdine derman olmaz

Bulutlu yüzler vardır, ha yağdı ha yağacak
Pervasız bir yolcudur gözlerde mihman olmaz

Dudağında birikmiş hasreti bir tümcenin
Konuşsa şad olur kent, dağlarda isyan olmaz

Gömdüler sevinçleri çocuk mezarlarına
"Olur öyle!" Dediler. Böyle hezeyan olmaz!

Düşünün ki bir kadın, nasırıyla sarıyor
Biliyor ki anasız evden aşçı olmaz

Bulutlu yüzler vardır, ifşası gibi ye'sin
Her kuyuya düşenden Mısır'a sultan olmaz

İkinci Faz

Dualı yüzler vardır, huzurun mihengidir
Konuşur hal diliyle; "Eski dost düşman olmaz"

Bir muamma içinde büyür yediverenler
Gül baharın özüdür /ölür/ figüran olmaz

Merhamet, mahlukata bahşedilmiş nimettir
Aşkına ram olanın kalbi perişan olmaz

Yaşıyorsak elbette ak da bizim kara da
Gündüz geceden doğar, dertsiz imtihan olmaz

Dualı yüzler vardır, doyamazsın bakmaya
Kalbinde kin dilinde bir dem suizan olmaz

Ahında bile müspet temenniler içerir
Sırta vakıf olanın kargışı candan olmaz

Suretinde siretin izini taşıyanın
Umudu göklerde, el açar, hüsrana olmaz

Yorgunluğu toprağa sinmiştir şehirlerin
Evlerin bacasında karasız duman olmaz

Dualı yüzler vardır, güldür, lale, sümbüldür
Amma mevsimi hüzün, bağı gülistan olmaz

Üçüncü Faz

Karanlık yüzler vardır, ruhu irin kaplamış
Öyle ki bin musibet hale tercüman olmaz

Zulüm volta atarken, zindanında bu şehrin
Katil yasa koyucu, hırsız gardiyan olmaz

Ekmeğine kan doğrar fukaranın beyzadem
Kazı budundan yalar; böyle Müslüman olmaz

Gözyaşlarına sinmiş cellat af mı diliyor
Firavun nedameti sahih bir iman olmaz

Karanlık yüzler vardır, kir akar membaından
Kesik dere üstünde /kat'a/ çağlayan olmaz

Kibir sarmalı yürek, ciğeri on metelik
Akli olan beşerdir, her beşer insan olmaz

Süreğen kötülükler, katar katar mezalim
Müflis kime denirdi? Hesaplı vicdan olmaz

Kerameti kendinden menkul olan rüsvadır
Dili merkep olanın kalbi küheylan olmaz

Karanlık yüzler vardır, cihanı mülkü sanır
Hükmü veren Huda'dır, gayrı hükümrân olmaz!

İsmail Uysal

Susma Diyor Kalbim!

Dilin kalbe itaat ettiği demlerin özlemi ile yandığını görecek kadar şairim
Lakin cahiliyim kalpte demlenen özlemin dile vurduğu anlarının

E ben de bilirim ağız dolusu yüzsüzlüğu
Hayatlarımızın delidolu yanlarının
çarklarına yağ sürmede de mahirim
Ki takılmasa ayağıma bir garibanın çer çöpü
Engel olmasa kalpteki boğumların çözümsüzlüğu

Heyhat, ne kadar yalnızım oysa
Ne kadar yalınkılıç, ne kadar korkak
Konuşsam boğazımı sıkıyorlar gibi
Sussam dünyayı üstüme yıkıyorlar gibi

Kilim dokuyan on üç yaşında bir çocuğun parmak uçlarındaki mahareti kutsayacak
kadar ilme sahip değilim

Açlıktan akbabalara yem olmaya ramak kala yaşayan Afrikalı bir çocuğu göremeyecek
kadar da körüm üstelik

Sus dese de cümle alem,
Hastanedeki gürültüyü dindirmek isteyen bir hemşire adabıyla,

Susma diyor kalbim...
Sustukça büyüyecek orman yangınları, büyüyecek yüreğimde patlamaya hazır
karadelikler

Susma diyor kalbim ,
Adaleti eşitlik sananlardan olma,
Yoksulluk ile yoksunluk arasındaki fark kadar derindir, haykır!

Susma,
Yutsalar da nefesimizi Bermuda Şeytan Üçgeni ustalığıyla kan emiciler

Deniz deniz üstüne çökse,
dağ dağ üstüne,
akıl akıl üstüne

"Yok olup gitse zulüm,
cehalet denen 'zifir gözlü ihtiyarın' canı çıksın şuracıkta!" Diye haykır.

Susma diyor kalbim,
Alın yazısı değil, kadının alnına sürülen leke...
İşçi çocuğun yanağındaki yağ izi kadar değerli değerli haddi zatında...

Şusma,
Ölüm kurtuluş,
körelmiş düşünceler ortasında, yaşamak prangaya vurulmuş köleliktir.

Susma,
Yenilgi kabullenişle başlar,
Umudu olanın adımı tükenmez

Karınca misali su taşı ki
/İbrahim'i kurtarmaz belki ateşten lakin öldürür ye'si kalbe biriken/

Susma kalbim,
Taşın altında yılan, yılanın dilinde zehir
Etrafında büyü ve sihir...
Korkma, kim bilir
/Bir asadan yılanları boğacak bir yaratık doğuverir/

Bir güneş doğar bir mağaradan
Bir köle insanlığı kurtuluşa çağırır
Susma,
/Diri diri gömülmüş kız çocuklarının feryadı kulaklarımda hala/
Susma kalbim,
Susma,
Haykır!

İsmail Uysal

Susmalar

Kalbi kararmışa derdim var deme
Olur olmaz yerde anlatır seni.
Mevsimlik gribin döner vereme
Gece gündüz demez inletir seni.

Usul adap bilmeyende ar olmaz
Sefil er avrattan yiğit var olmaz
Gönül ehli olmayandan yar olmaz
Bir kahpelik yapar, ağlatır seni.

İsmail Uysal

Susmalar 4

Çekildim köşeme, yazmaya seni
Kalem suskun, kağıt hasta, hal yorgun
Yüzümün bir yanı yastık deseni
Gece suskun, döşek hasta, kol yorgun.

Seninle yön bulur yıldızlar bir bir
Cemredir toprakta, senli her fikir
Yoksun ya söz asi, eşkıya şiir
Yürek suskun, beden hasta, dil yorgun

Aklımla savaştım, gönlüme küsüm
Yadıma dost oldum, dostuma hasım
Baharı güz ettim, nisanı kasım
Rüzgar suskun, yaprak hasta, dal yorgun

Biz aşkla yoğrulan çağı kaybettik
Kalpten akla varan bağı kaybettik
Ferhatın deldiği dağı kaybettik
Leyla suskun, Mecnun hasta, çöl yorgun.

Kırk yıllık abitler beynamaz oldu
Cömert komşular da kumarbaz oldu
Kervanlar vefaya uğramaz oldu
Yolcu suskun, hancı hasta, yol yorgun.

Onca yokluk varken seni yazmaya
Utandım, hakkın var küsüp kızmaya
Tarumar bahçeler, bozuldu maya
Bülbül suskun, bağban hasta, gül yorgun.

İsmail Uysal

Susmalar 5

Susmuştum yıllar önce, dilime lal değmişti
Önüme taş koyana, yol benim diyemedim
Yenilgiyi kutsayan ruhum boyun eğmişti
Ağız benim, dudaklar, dil benim diyemedim

Peşkeş çekmişti oysa avcı, köpeği kurda
Hainler, beyaz bayrak çekerek girdi yurda
Köhnemiş bir düzende adalet denen hurda
Yönüme mayın serpti, yol benim diyemedim

Bahtımın çukurunu tırnaklarımla kazdım
Yorulmuştum, düşmedim lakin çok düşeyazdım
Susmuştum, konuşmayı bırakıp düşe yazdım
Kuyuma su taşıyan el benim diyemedim

Diyemedim, cahildim. Susturanlarım çoktu
Üstelik, konuşsam ne! Sözümün hükmü yoktu
Değneğimin uçları bir kurşun bir de oktu
Silah benim yay benim tel benim diyemedim.

Kime ne diyecektim, anam yoktu ki anam
Sözcüklerim yetersiz, cümlelerim natamam
Kalple buğz ettiğimi susarak anlatamam
Herkes diliyle mağrur lal benim diyemedim

Toprağa işler çocuk gözyaşıyla derdini
Pervasızdır, garibim düşünmez de ardını
Kaybettik çocuk yaşta, cömerdini, merdini...
İnsanlıktan fani bir kul benim diyemedim

Bodur çalılar gibi büyüdüm keyfekeder
Boynumu kim büktüyse dedim, eyvallah, kader!
Tüm çiçekleri alın, sizin olsun bahçeler
Gülüme dokunmayın, gül benim, diyemedim!

Ateş ateşi yakmaz, diyene inanmayın
Ateşseniz, ateşle kucaklaşıp yanmayın
Suya hasret kalmışken ateşle sınanmayın
Közüme el koydular, kül benim diyemedim!

İsmail Uysal

Susmalar II

Sus ey gönül, sükûttadır keramet
Dilde mahpus kalan sözde hayır var
Güzel bakan kalpte olur feraset
Kem nazardan uzak gözde hayır var

Yüreğini açma yâda yorarsın
Kadirbilmez ele düşer kırarsın
Kırık kalple sen ne işe yararsın
Aşikâr ucuzdur gizde hayır var

Fukara ne bilir nedir debdebe
Ya ihtilal bilir veyahut darbe
Lakin her şafak bir umuda gebe
Külden medet umma közde hayır var

İsmail Uysal

Susmalar III

Ben ki şairim, son kez tutmalıyım elini
Karışmalı kanıma avuçlarının teri
Nefesin her atımda yeni bir can veriyor
Yıldızların, nurunla kamaşıyor gözleri
Aşıkların derdinle geceden gün deriyor.

Ben, Mecnuna çöl değil, Züleyhaya zindanım
Bir köle pazarında okşanırken bedenim
Ferhatın deldiği dağ kursağımda duruyor
Kerem ile Aslıyı kül eden keşiş benim
Mazideki her hüznün üzerime yürüyor.

Ben ki şair değilim güzelliğin yanında
Gözlerin her bakışta yakarken mısraları
Parmakların heceye sihrini gösteriyor
Sözü hükümsüz kılar dudagının kenarı
Kurduğum her bir cümle şakağında eriyor.

İsmail Uysal

Susturulmuş

Demiri tavında işleyen kimdi?
Baharı yağmurla besleyen odur?
Ölürken cenneti düşleyen kimdi?
Yaşarken kalbini süsleyen odur?

Paş tuttu demir
Yağmur derine indi
Uykumuz derindi
Düşlerimiz gecenin bağına sindi
Ve çoktan yağmuru unuttu demir

Çılgılığı sükuta bağlayan kimdi ?
Gecedeki renkleri ayrıştıran ne?
Gülerken kalbiyle ağlayan kimdi ?
Hayalleri erken buruşturan ne ?

Yoruldu çılgılık
Renkler huzursuz şimdi
Mavi ahh mavi eskiden sevdiğimdi
Maviyi kirleten kimdi
Kimin otağına kuruldu çılgılık

Sireti surete dönüştüren ne?
Niyet mi , yol mudur yahut hayal mi?
Ölüyü sükutta konuşuran ne ?
Kamu lalken kelim bir ihtilal mi?

Bozuldu siret
Yol bozuk, han ıssız
Bilekte emeği çalışıyor hırsız
Gülüyor, arsız...
Surete aldandı toz oldu siret

Şarabı zemzemle tokuşturan kim?
Kalbiyle günahı temizleyen mi?
Yeşili kızıla yakıştıran kim?
Riyayla bin ahı temizleyen mi?

Kana çanak tutuyor içildiğinde şarap
Günah içinde günah
Karnını doyuran her çare mubah
Ahhh, ah!
Kızıl kan çanağı içinde şarap...

Doğruyu yanlışla kurban eden ne?
Susturulmuş us mu konuşan dil mi?
İyiyle kötüyü ihvan eden ne?
Sınanmayan herkes iyi değil mi?

Koyunsan çobanın fikri doğrudur
Çobansan köpeğe muhtaçsın demek
Bir ıslık, bir değnek

Onca emek...
Çobansın... Beyinin her zikri doğrudur.

İsmail Uysal

Susuyorum

Yoksundum,
Yoksul değildim lakin.
Kese kâğıtlarına sarılı kocaman umutlarım vardı.
Yorgundum,
Takatsiz değildim oysa
Şakağımdan yanağıma akan umutlarım vardı.
Acılar azaltmadı beni can,
Bezdirmedi beni kin.
Çoğaldım kursağıma takılı kelimelerle
Öturdu gönlüme birçok şey
Şimdi, ey mahzun bakışlı güzel,
Deniz tuttu gönlümü,
Kusuyorum ben!

İsyan değildir, hâşâ!
Yüreğimin ezik saldırganlığı,
Ruhumun matemden çığlıdır bu.
Su, ey güzel bir damla su,
Ya bir buseden kalma ıslaklık,
Ya gözlerinden tek damla yaş,
Ve yahut alnında biriken ter...
Su, güzelim su...
Ne zaman ıstıraptan bir yürek görsem
Susuyorum ben!

Şimdi açtım sana gönlümü
Heybemde ne varsa biriktirdiğim
Soyundum karşında, çırılçıplığım.
Urganlara gelmez boynumu,
Sunuyorum teline zülfünün.
Sen, ey gözleri ceylan, bakışı mahzun güzel!
Ey, tohumum, filizim, toprağım! ..
Boş bırakma koynumu,
Ateşinle sar, yansın kucağım.
Korkma ve üzülme,
Zira sen yoksan da yanacağım.
Madem sarmayacaksın, kapama gözlerini
Üşüyorum ben!

Şimdi yoksun
Yoksun ve de yoksulum...
Şimdi yoksun
Yorgun ve takatsizim...
Eridim, azaldım, kırıldım, bezdim...
Alnıma biriken ecel terinden tuz aldım yarama
Seni düşündükçe
Merhem yerine tuz basıyorum ben.
Kursağımdan kustuğumu toplayıp
Heybemde ne varsa yüreğime
Sazımı loş odanın duvarına ebediyen
Asıyorum ben.
Ve ey zülfü dalgalı, gönlü sevdalı, gözleri edalı güzel,

Halimi merhametine arz edip
Susuyorum ben!

İsmail Uysal

Susuz Şiirler

Beni en sevdiğim türküler yaktı
Bizim havalarda hasta oldum ben
Kime ne diyeyim, ne gelir elden
El değil ki anam öksüz bıraktı
Beni en sevdiğim türküler yaktı

İnsanlar kalbimin içini gördü
Üstelik davetsiz misafirdiler
Bilmem nece vakit nasıl girdiler
Aksilik, kalbimin içi de kördü
İnsanlar kalbimin içini gördü

Geçer, alışsın, boşver dediler
Maviyi düşmanım belledim şimdi
Oysa bir zamanlar en sevdiğimdi
Sinende yumru bir taş var dediler
Geçer, alışsın, boş ver dediler

Taşı da nimetten bilirdik ya biz
Ekmeğimize kan doğramasalar
O gizli toplanan kanlı masalar
Sırların bağrına saplanan bir giz
Taşı da nimetten bilirdik ya biz...

Kalpleri kirletti dudaktaki iz
Yolumuz gurbete düştü düşeli
Sıla yollarına mayın döşeli
Toprağın altında çürüdü filiz
Kalpleri kirletti dudaktaki iz

Kırdılar, bakmadan çocuk yaşına
Susadım, kuyular doldu taş ile
Ben bir kuru yürek kuru baş ile
Bin ah bırakırken her gözyaşıma
Kırdılar, bakmadan çocuk yaşına

Beni en sevdiğim şiirler yaktı
İçimin yangını söze bulaştı
Ciğer büryan oldu köze bulaştı
Ne bekliyordum ki ne olacaktı
Beni en sevdiğim şiirler yaktı

İsmail Uysal

Sükuta Davet Şiiri

Karlı dağlar ardında biriken çocukluğum
yoksul hayaller ülkesinin tenhalarında
sıcak umutlara açılma hulyası ile büyüdü

Eve ekmek götürme derdi olanların
ekmeğe tenezzül etmeyenlere gıptalarından öğrenerek süründüm dağ dağ ova ova

Herkesin anne olabildiği, ana olamadığı topraklarda babasız da yaşanabildiği lakin
onursuz yaşanmadığı süreçlerin imtihanı yaraladı masumiyetimi

Kurbanına bıçak çekmeden önce okşayan insanların ellerindeki kerametle belirdi
sevecen parmaklarda kayboluşum

Ellerim üşüyordu tutanı bahar sandım
Ocakta gül açmazmış, yeni bildim bağışla
Yüzü güleç dostların hançerinden usandım
Hayatta bir gönlümü yenebildim bağışla

.....

Sürgün hayatımın sokak aralarına sıkıştırılmış ıstırap yığınları ateşe döndü her bahar

Her yaz mahsul diye ambarıma tikiştirdiğim kırgınlıklarım besledim rüyalarımı

Sevecen her bakıştan kaçışım sevgi yoksunluğumdan değil sevilmeye olan
itimatsızlığımdan

Sonbahara açılan her kapının yaprak dökümü ile başlayan yalnızlığından utanıyorum
yar

Beni sürgüne salan kalbimden bir parçaydı
Yarınlarımı çalıp avuçlarıma saydı
Belki dedim... Yutkundum. "Belki anam olsaydı..."
Ey kalbim! Kaçıp kaçıp sana geldim, bağışla

....

Dilucuyla tatmaya başlamıştım ki renklerin en katmerlisini, dilimi kestiler

Kayboldum, attığım her adımın savrulan keşmekeşliği ile, yolumu kestiler

Bir bahçe kurdum kendimce, gönlümce, öyle güzeldi ki öyle şirince, gülümü kestiler

Neden, der gibi sustum her gözün ta içine doğru, sustular...

Sevdim, bütün renklerin çaresizliği ile
Kalbime söz geçmedi, mühür vuruldu dile
Her şeye eyvallah da nasıl kıydılar güle
Öfkem yanardağı da ehlidildim bağışla

....

Büyüdüm, karanlıklar ortasında sahipsiz pişmanlıklarım ile büyüdüm.

Keşke dediğim ne varsa yeniden, yeniden, yeniden düştü önüme, her keresinde sınıfta

kaldım

Ayrılıklarım da oldu küskünlüklerim de umutsuz karanlıklara savruluşlarım da

Yenildim, yenile yenile kavuştum saadetine yalnızlığımın

Büyüdüğüm karanlık sokaklar yordu beni
Karanlıkla korkutan korkaklar yordu beni
Kem gözler, bed söz eden dudaklar yordu beni
Ben ne taş ne eabil ne de fildim, bağışla

.....

Yalnızdım, yapayalnız...kimsesizdim Allah'tan gayrisi yok

Susuzdum, uykusuzdum, huzursuzdum, tatsız-tutsuzdum

Kah güneşe sataştım, Kah rüzgarla savaştım

En kötüsü ne biliyor musun sevgili; ne oldu nasıl oldu ne zaman oldu bilmiyorum...
Aıştım...

Güneşi kiskandıran gülüşün de var ama
Ahu gözlerin yok mu odur merhem yarama
Düşlerimde yol aldı bulaşmadan harama
Ben karanlık yanında gezen eldim bağışla

İsmail Uysal

Sükûta Ermek

Sensiz her geceme hüznün vuruyor.
Güneşsiz gönlüme yüzün vuruyor
Türküler öksüzdür sensiz sevdiğim.
Hüzzam nağmelerle sazın vuruyor.

Sensiz damarımda kurudu kanım
Zaman daralıyor, tükendi anım
Nefes alamamak ne acı şeydir.
Ruhum susuz kaldı, çıkıyor canım.

Sensizlik; yaşarken ölümü tatmak,
Ruhumu zevk için şeytana satmak,
İçinde birikmiş tüm intizarı
Dostundan sakınıp, yâda anlatmak...

Sensiz toprak ölü, bahar gelse ne?
Sensiz yürek çökmüş, yüzüm gülse ne?
Sen gitmişsin benden, gitsin ne varsa
Tüm kâinat başucumda kalsa ne?

Sensiz kalem bile küstü, yazmıyor.
Yüreğimde kelam sustu, yazmıyor.
Çöküyor üstüme dağ üstüne dağ.
Gönül kaybetti can dostu, yazmıyor!

İsmail Uysal

Sükuta İsyân

Yorgun düşlerimin kıyılarında
Bir mezar ustası ne işe yarar
Seni mi getirir beni mi alır
Kıyıma kabusla çöken dalgalar
Alsa olsa en çok tenimi alır
Zira ruhum tutsak kuyularında

Bir gece ansızın, evet bir gece
Bir düşe saklayıp hayallerini
Siyahıtan maviyi doğuran hazla
Gözyüzümde gezdirsen ellerini
Davulla, zurnayla, halayla, sazla
Bir düşle uyansam, uzun ipince

Hatırla, gözlerin nasıl bakardı
Kuşların kalbine konduğu vakit
Göğsüme yürüyen nehir nerede?
Nerede huşuyla verdiği akit?
Terk edip gittiğin şehir nerede?
Hatırla, her sözün nasıl yakardı

Çiğ kalmış duygular içinde aklım
Delirmemek için sabır çekiyor
Kalbim sıkışıyor basitliklere
Elalem uzaya tohum ekiyor
Bizim bahçelerde maydanoz, tere
Deli düşünceler göçünde aklım

Soru sorma bana, cahilim işte
Unuttum köhnemiş düşünceleri
Kusursuz görünen çirkin suratlar
Katrana güzellik katar mı deri
Suni gülücükler, yalancı tatlar
Anla, ben oralı değilim işte

Susma ne olursun, konuş benimle!
Konuş ki eylülün anlamı olsun
Konuş ki konuşsun Habeşli çocuk
Filistinlilerin bayramı olsun
Halep'i, Yemen'i sarsın mutluluk
Susma ki kan dursun, konuş benimle!

İsmail Uysal

Sükuta Masal

Çayın sıcak teması yakarken boğazımı
Bir çocuk suretinde önüme düştü adın
Bilsem üşüyor musun ya çaya mı susadın?

Bir çift göz gülüşüyle kurdu darağacını
Bir çocuk avlusunda izledi infazımı
Bir türkü, yüreğine indirdi dudağını

Kalp yolcu yara gider
Dağ yara yara gider
Yaram yârime küstü
Yar gelir, yara gider

Kursağımda sicimdir gidişindeki boğum
Sığındım, yokluğunun en ücra köşesine
Ne ye'se kulak verdim, ne ye'sin kör sesine

Bir kadeh ki, içinde mey değil gözyaşın var
Bir gece, sancısını saklıyor, erken doğum
Bir güneş, doğduğu an yükseliyor ağıtlar

Gitti canımın canı
Keder sardı her yanı
Belki budur canımın
Canıyla imtihanı

Aşk ki bedenden uzak, aşk ki bedenden beri
Aşk ki kalbi sonsuza bağlayan pamuk ipi
Baştan sona rezillik tutmuşsa yamuk, ipi

Bir aşk ki Kaf Dağı'ndan inmiş Anka kuşudur
Bir koku, senden öte, bendedir, senden beri
Bir yara, derman bilmez, derdinin sarhoşudur.

Derdimleyim, hoşum ben
Sensiz sefil, boşum ben
Ne içmeden ayığım
Ne içmiş sarhoşum ben

Bardakta dudaklarım çayın demine düştü
Suretine mi kandım, aşk mı suretin oldu
Ellerim üşüyorken yüreğim İstanbul'du

Bir şehir, hasretini sermiş iki yakaya
Bir yıldız, maveradan ana rahmine düştü
Bir deniz, dalgaları coşkun, gelmez şakaya

Alıp götürse beni
Ruhu, sırrı ve teni
Ölüm de olup çeksem
Kıyılarına seni

Sussam, dalgalarına katıp hülyalarımı
Gelsen sessizliğimin koyuna çay içimi...
Gözden yaş olup aksan, yakarken çay içimi

Bir sükût, gökyüzünü resmetti gözlerine
Bir bakış, hayatımdan çaldı dünyalarımı
Bir ahı, tüm ömrümü hapsetti gözlerine

Kalbin meyli gözedir
Kalp, kalple göz gözedir
Dili kalpte olanın
Kalbi göze gözedir

İsmail Uysal

Sükut-u Harim

Hani konuşmaya ramak kaladır
Hani dil ucuna gelmiştir zehir
Yıllarca yıllarca susmuşsun gibi
Haykırsan beladır yutsan beladır
Hani hece hece ağlar ya şiir
Susmuş Susmuş birden kusmuşsun gibi

Öylesine derin /yanar içerim /
Henüz söylenmemiş memnu sözlerim

İçerim bir savaş alanı gibi
Şarkın atlıları garba karışmış
Çocuk katilleri günah tanımaz
Her hamle insanlık talanı gibi
Kimin umurunda soğukmuş, kışmış
Vicdan nedir bilmez Allah tanımaz

Öylesine hüznün /küskün her yerim /
Kalbiyle bağını kesti gözlerim

Toprağa siyahın hüznü bulaşmış
Denize mavinin hasreti sinmiş
Kuşlar da terketmiş gökyüzünü hem
Çocukların ahı arşa ulaşmış
Bakan var gören yok bu ne menem iş
Niye yaşıyoruz ölelim madem

Biz mi yaşıyoruz.../ Etme be mirim!/
Bir toprakta uyur ölüm ve dirim.

Hani göz ucuyla sever ya insan
Hani kopacaktır pamuk ipliği
Dualar edilir, adak adanır
Öyle ki özünde bir parya insan
Nefsi nefsinedir hep sahipliği
İnsan bir iplikle kendini tanır

Topyekun lal olduk / sükut-u harim /
Dilsiz şeytan olduk yemin ederim

İsmail Uysal

Sükutu Nevbahar

Bir merdiven boşluğu içinde küme küme
Karanlık bir gölgeyi taşıyorsun içinde
Avucuna almışlar kalbini lime lime
Kimbilir ne acılar yaşıyorsun içinde

Karanlıktı vicdanlar, karanlık o zamanlar
Işığını kestiler gölgeni kıskananlar
Akli esir olanlar özgürlükten ne anlar
Sen onlardan yana da üşüyorsun içinde

Tek kıvılcım bir orman yok edecek güçtedir
Toprağın sıcak yüzü dam olmuş kerpiçtedir
Zahirde gam yaşamaz, gam dediğin içtedir
Sen, asırlık yarayı kaşıyorsun içinde

Sussan, ruhun aleme arz ediyor halini
Taşıyamıyor alem sustukça vebalini
Hangi kuş kanadına bağladın hayalini
Ne ummanlar ne dağlar aşıyorsun içinde

Kuzular can derdinde karga bahis topluyor
Sobası yok evlerde bacalar is topluyor
Dağlar çırılçıplak yar ovalar sis topluyor
Zahiren semadasın düşüyorsun içinde

Gidiyorum, yutkunup susayarak, susarak
Çocukluğumu yakıp, gençliğimi kusarak
Gidiyorum alnım ak, gözde gam, yalınayak
Sen beni de bedensiz yaşıyorsun içinde

İsmail Uysal

Sükutun Kalbi

Üstümde yığınla biriken sükut
Dilimde yılların suskunluğu var
Bin kırık huzmeden derdiğim umut
Bir yabancı gibi şimdilerde yar

Çocukça bir heves bendeki sevda
Özlemi örneğin yuvarlanmak say
Say ki kısrak öldü o deli çağda
O günden boşluğa yuvarlandı tay

Karanlık değildi aslında yollar
Gözüm kapalıydı, taşa denk geldim
İçinde asırlar gizledi yıllar
Baharın içinde kışa denk geldim

Sükutu kalbinde yaşayanlar var
Diline dolayan sükutu bir de
Kiminin kalbinde ağustosta kar
Kimi sükutunu yakar gözlerde

Mesele, tadına varmaksızın aşkın
Dibini sıyırdım, daha ne olsun
Aklım bu günlerde halime şaşkın
Bırak hoyratlığım bahane olsun

İsmail Uysal

Şahit

Bir gün hasretin cana tak ettiğinde ağla
Tüm ömrüm süzülürken yanağından ordayım
Kırlangıçlar Ölümü hak ettiğinde ağla
Vaveylan asumana çıktığı an ordayım

Sen bilmezsin toprağın suyun kırıldığını
Bulutun isyanıyla göğün yarıldığını
Gazgede çocuk bilir sen bilmezsin Ölümü
Dudakların sükutu, kalbin yorulduğunu

Kanatları var diye kuşlar vurulduğunda
Tabutları taşıyan kolları yorulduğunda
Baba üç aylık yavru kuşa sarıldığında
Bilmezsin ellerim kan, yüreğim kan, ordayım

Ölüm hakikatini fark ettiğinde ağla
Kuşattığında ağır bir imtihan ordayım
Tüm yalanlardan bir gün çark ettiğinde ağla
Kalınca bir başına, ruhırevan, ordayım

Sen bilmezsin, aynalar nasıl yalancıdırlar
Dost görünür bakışlar aslen yabancıdırlar
Aynalar, muştı diye gösterirken doğumu
Rahimde bir karanlık büyüten sancıcıdırlar

Dağlar yürüdüğünde, sular durulduğunda
Ağaçlar köklerinden kopup savrulduğunda
Yıldızlar söndüğünde, Güneş kavrulduğunda
Gazzeli bir anneyim ben, anbean ordayım

Simsiyah saçlarını ak ettiğinde ağla
Tüm sesler sustuğunda atar vicdan; ordayım
Kapkara vicdanını pak ettiğinde ağla
Ne arıyorsa kalpte onca insan, ordayım

Sen bilmezsin cehalet ne menemdir, bilmezsin
Gece akla hükmeder, kalp şebnemdir, bilmezsin
Atmayı bilemezsen çözemezsin düğümü
Vicdan bazen nasıl bir cehennemdir bilmezsin

Nehirler taşıdığına, deniz yarıldığında
Hayır ve şer üzere saflar ayrıldığında
Çiçekler solduğunda, renkler kırıldığında
Kudüs'te bir babayım, perperişan, ordayım

Bir gün merhametini yok ettiğinde ağla
Dilde ahıyla gelir sabi sübyan, ordayım
Bir sabi gözyaşını ok ettiğinde ağla
Arşa gözünü diker bir gariban, ordayım

Sen bilmezsin, Bilen var, üzülme ve göğe bak
Sabret, şükret, dua et; gayrıyı O'na bırak

Çözecek tevekküldür yürekteki boğumu
Taştan nebat çıkarır velev ki çorak toprak

Görülmezin esrarı bir bir görüldüğünde
Sular çekildiğinde, dağlar dürüldüğünde
Zulmün derebeyleri tek tek sürüldüğünde
Yakındır ceza günü, ben o zaman ordayım

İsmail Uysal

Şiir Başladı

On sekiz yaşındaydı delikanlı
On dokuz yaşındaydı kız
Bir çay içimi zamanları vardı
Birer çay almışlardı
Delikanlı susuyordu
Kız baktı gözlerine delikanlının, sordu
-Neden ben?
Delikanlının gözlerinde yıldızlar parlıyordu
Konuşmuyor sanki şiirler yazıyordu

-Ahu gözlerinle bakıyorum dünyaya ben
Yetim yüreğimin gülüşünde sen
Kırlangıçların ömrü uzar bir gülsen

Kız gülümsüyordu,
Delikanlının ömrü kırlangıç kanadında büyüyordu
Yudum yudum içiyordu bardaktan bengisuyu
Kızın bakışında kuyu
Delikanlı konuştuğuca uzuyordu

-Seninle güzelleşiyor şehir
Şeninle her mevsim bahar
Özgürlük sen varsan var
Dilden çıkan her söz şiir

Delikanlı dünyaya meydan okuyordu
Kızın kalbi heyecan okuyordu
Her atım, can, can diyordu
Delikanlı sevinçten ağlıyordu

-Rüzgar, aşkınla esiyor
Bakışınla esiyor
Rüzgarın içinde bir rüzgar
Estikçe bakışın güzelleşiyor

Kız, gözlerini dikmiş delikanlıya bakıyordu
Delikanlı kıza gülümsüyordu
Çaydan bir yudum aldı kız
Biraz merak ile biraz anlamsız
Sordu:
-Neden sustunuz?
-Sustum mu? Dedi delikanlı
Başını salladı kız biraz mahcup
Delikanlı bir yudum alıp çaydan, doğrulup
Hayır, konuştum diyecek oldu
Yutkundu..
Keşke böyle olsaydı dedi içinden
Ben şiirler yazsam sen gülsen
Delikanlı saçmaladı bir süre
Kız dinledi, zaman dar, mevzu uzundu
Çay bitti
Delikanlı sustu, kız hiç gülümsemedi

On dakikalık bir hayaldi
Delikanlı düşündü, evet öyle de olabilirdi
Olmadı
Kız delikanlının diyemediklerini duymadı
Delikanlı kızın duyamadıklarını söyleyemedi
Çay bitti, söz bitti, gece bitti
Nabız yavaşladı
Mevzu bitti, şiir başladı.

İsmail Uysal

Tanıdık

Gözlerin tanıdık, uzak değiller
Kazıdım gönlüme bakışlarını
Ya gül goncaları ya karanfiller
O gözler, umutla düşler yarını

Resmettim duvara tebessümünü
Çocukken kurduğum hayal sen misin?
Ah! Tek nazarınla unuttum dünü
Şaha anlatılan masal sen misin?

Sen misin şavkını yansıtan ayın
Gölgeleri takan peşime benim
Sen misin okları, gerilmiş yayın
Yerli yersiz giren düşüme benim

Sen misin beynimin içindeki ses,
Göğsümde sıkışan sen misin acep?
Uyuşan uzuvlar, tıkanan nefes,
Sen misin ruhumu daraltan sebep?

İsmail Uysal

Tanır Beni Benden Olan

Kendimi anlatmayı sevmedim bir dem olsun,
Yüreğimi bir nebze bilenler tanır beni!
Ayırmam siyah beyaz, yeter ki âdem olsun
Haneme çay içimi gelenler tanır beni!

Severim tüm renkleri, maviyi ise başka
Sanki bütün tonları çağırır beni aşka
Maviden başka bir renk olmasaydı ya keşke...
Her bakışı masmavi olanlar tanır beni!

Çokta gözüm olmadı, yetinirdim ben azla
Yaşamayı öğrendim bırakılan enkazla
Küsmezdim gidenlere, üzüldüm en fazla
Eksiklerimle sevip kalanlar tanır beni!

Ne mecnuna özendim ne bahçem dolu bülbül
Razıyım menekşeye; varsın, eksik kalsın gül
"Gidenler gitti" dedim, "Artık üzülme gönül!"
Gitmeden yüreğimde ölenler tanır beni!

Bilirim ki nefsimin ne köpek olduğunu
Öldürdüğüm noktada yeniden doğduğunu
Onca küçülttü beni, unuttum birçoğunu...
Varlığımda hiçliği bulanlar tanır beni!

İsmail Uysal

Tarif

Herkes Yarini anlatır
Şöyle güzel, böyle güzel.
Ben yarimi anlatamam;
Yok dünyada öyle güzel!

İsmail Uysal

Tarif

Bulutlardan özgür, güzel saçların
Ömrümden gün alır tel tel saçların
Dokunursa yaban bir el, saçların
Aşkının kurduğu darağacımdır.

Gözlerin ki yeşil, deruni mavi,
Cüceye çevirdi kocaman devi
Gözlerin yaşamdır bana bir nevi
En tatlı işkencem, doğum sancımdır...

Yanakların utangaç bir gelindir
Kalbimi deşen ok kirpiklerindir
Dudakların en harami yerindir
Öpsem bir kerecik yar davacımdır.

Yaylamin düzüne benzer gerdanın
Sinende izi var bir çift turnanın
Hançeren sulağı gibi yaylanın
Her kaynaktan akan ter ilacımdır.

Ellerin, nazende bir gül gibi yar
Ellerin saçımı okşayan rüzgâr
Tenimi, temasa geçmeden yakar
Bilirim o eller hep duacımdır.

Maralı andırır incecik belin
Duruşun, endamin, başka her halin
Hele muhabbetin... Dilin ahh dilin...
Seni bana çeken tek aracımdı.

Yârim, dilim seni, sana anlattı
Ancak anlattığı teferruattı
Yüreğın, ömrüme bir asır kattı
o gönül dünyaya bakış açımdı.

Öyle bir ruh var ki derinlerinde
Bedeninden öte, saklı yerinde
Kalbinin ateşi var gözlerinde
O ruhun her derdi benim acımdı.

İsmail Uysal

Tarumar

Anlatmak ne varsa, içimi dökmek,
Halimi arz için söz arıyorum.
Yetiyor aslında soğan ve ekmek
Tatlandırmak için tuz arıyorum.

Şefkatten bihaber yüreklerde kin,
Bedenler makyajlı, gönüller çirkin.
Tüm âlem maskeli baloda, lakin
Ben hala tanıdık yüz arıyorum

Kurt sandığın, bugün, çakalla özdeş
Ardına bıçağı dayamış kardeş
Doğup doğmamakta kararsız Güneş
Leyli keşmekeşte ruz arıyorum.

Gecenin bağına saplanan acı
Kimin günahıdır, kimin utancı?
Döşek iğne saplar, yastık yabancı
Başımı koyacak diz arıyorum!

Neyzen öf çekiyor her nefesinde,
Feryat figan olur her ney sesinde
Amme, merhametin ölüm yasında
Ben, aşktan, sevdadan iz arıyorum.

Bahçeler tarumar, haraptır gülşen
Gül dalında çiçek açıyor diken...
Temmuzda baldırım üşüyor iken,
Zemheri ayında yaz arıyorum.

Gülüyor halime kargalar bile
Ne söylerler acep gelseler dile
Karanlıkta kırık bir ayna ile
Hayâdan haberdar yüz arıyorum.

İsmail Uysal

Tepetaklak

Yorulmuş bir kalbin içinde sızı
Zamanla insanı taşa çevirir
Feryadın suskunu, derdin ıssız
Bahar mevsimini kışa çevirir

Şıcacık bir gülüş, tanıdık bir ses
Üşüyen dudaktan kavuran nefes...
Ağlarsın... Ardı boş... Dünya bir kafes,
İnsanı kanatsız kuşa çevirir

Bir yol ki delirmiş bütün yolcular
Bu yolda bedbahtlar ve çapulcular
Maddeperestlerle kulakulcular
Ekmeği, ağulu aşa çevirir

İçerden tükenir yanarken kandil
Gönül ne yutarsa onu kumar dil
Gözler aracıdır, başka şey değil
Kalpteki ahları yaşa çevirir

Gidersin, attığın adımda bir tat
Düşersin, düştüğün kuyu saltanat
Susarsın, sustuğun noktada hayat
Her kısır döngüyü başa çevirir

Yaşamak, nefesten, kandan beridir
Yarın bir bakıma dünden geridir
Zaman iki yüzü sırlı deridir
Dışı içe, içi dışa çevirir

Abd isen mahluka ibadet etme
İnsan ol aslına ihanet etme
Kümesi tilkiye emanet etme
Bin yıllık emeği boşa çevirir

İsmail Uysal

Tılsım

Ötüşen serçeler gibi kırılğan
Gözlerin ürperiyordu karşımda
Bakışına sinmiş kaç inci mercan
Kaç güvercin kalbindeki heyecan
Bilsen/ belirirdi yanibaşımda
Görsen/ alev saçan kıvılcımları
Ortaçağdan kalmış tüm tılsımları
Yok edecek kadar büyük efsunun
Baharı yaşatır gibi kışımda
Kalsan/ her Aralık bana Haziran
Gitsen/ ocağımda can verir Nisan.

İsmail Uysal

Topyekûn Sükut

İyi insanlar vardı, birer birer gittiler
Topyekûn sükut ettik, sözcük dudağa küstü.
Uç kuruluşluk akli da yitirdik, delirttiler
Yüz aynaya, göz göze, dudak dudağa küstü.

Unuttuk, asır oldu; vefa neydi, dost kimdi
Sanki onca hatıra birkaç kare resimdi
İlmek ilmek işlenen bağlar nerede şimdi?
Kök toprağa, dal suya, ağaç yaprağa küstü

Ne çayın tadı kaldı ne de yemeğin tuzu
Körleştik, görmüyoruz kimler kurt kimler kuzu
Yönümüzü yitirdik, kaybettik yolumuzu
Heyhat! Topraktan gelen adem toprağa küstü

Haktan yana ne varsa, hor görüp dışlıyoruz
Mazluma sırt çevirip zulmü alkışlıyoruz
Goncaldan bihaber baharı düşlüyoruz
Halbuki yıllar önce bahçıvan bağa küstü

Kahpe gani; faili meçhul tüm cinayetler...
Ervahını pazara çıkarmış iskeletler
Bozuldu düzenimiz, bozulunca niyetler
Karakışın içinde, kar bile dağa küstü

İtibar cebe bakar, ilim irfana değil
Ye kürküm ye davası, değer insana değil
Babalar direk değil, anneler ana değil
Kızlar sokağa düştü, oğul ocağa küstü!

Maskeden yansıyanı yüzler inkar ediyor
Kalbin hissettiğini sözler inkar ediyor
Kulağın duyduğunu, gözler inkar ediyor
Et tırnaktan ayrıldı, ağaç budağa küstü

Kafalarda tilkiler oysa yanıyor sine
Eylül yabancı şimdi sonbaharın rengine
Kavuşmalar başka bir bahara kaldı yine
Yağmur buluta kırgın, dere ırmağa küstü.

İsmail Uysal

Uçaklar Uçuyordu Alçaktan

Koş diye bir emir gelir uzaktan
Yürümek zor gelirken insana
Ki korkuyu atmamalım yabana
İşin sonu geçmek de var kızaktan.

O koşarken kovalar mermi
Yana düşer boş kovan
Akrebe çelme takar yelkovan.
İnsan, sağken sevdiğini gömer mi?

O ölürken nefessiz kalır toprak
Duyar insan duyulmayacak sesi
Tutulur ağaçların nefesi
Her dal, bir hortlak.

Koş diyerek emir gelir uzaktan
Bedenler yorgun...
Ruhlar asileştiği gün
Uçaklar uçar alçaktan.

Ki o severdi uçakları
Özgürlüğe açılan kanatlardı
Yılıya terk edilmiş atlardı
Görmek için tek fırsattı uzakları

Ölmek zor değildir aslında
Zaten hiçlik değildir ölmek
Acı olan can vermeden gömülmek
Bu ergenlik masalında

Kasıt, nefes almak mıdır, yaşamaktan
Yahut yiyip içmek mi?
Şeref mi daha değerlidir, ekmek mi
Unuttum çoktan...

Kolaydır yeşili sevmek
Güçlüye boyun eğmek zor değil
Hadi bir mazlumun önünde eğil!
Hayydi erkek!

Onu gördüm yine geçen düşümde
Öylece kalakaldım
Yaklaştı, yaklaştı... Yaklaştıkça ufaldım
Ağrılar belirdi düşümde.

Nasıl bırakırım, ah ulan, nasıl,
Onu kanatlıların pençesinde?
O Allah'ın gecesinde
Ben ölmeliydim asıl.

Güneşin batmasını mı beklersiniz
Karanlığı görmek için sadece

Bazen gelsin diye gece
Gözlerinizi ışıktan saklarsınız.

Korku değildir, sebep
Belki çaresizlik belki ardandır
Belki kamaşıyordur gözlerim, kardandır.
Belki de sadece edep...

Uçaklar uçuyor alçaktan
Eşlik ediyor iki güvercin
Biri deprem olacakmış gibi tedirgin
Diğeri alamıyor kendini ağlamaktan.

Nerden bilirdim müneccimliğini güvercinlerin
Depremin merkezinde olduğumu...
O, kollarımda uyurken çözdüm düğümü
Yüzü renksiz, başı serin...

Ölmek, hüznün müdür, düğün mü?
Bilmem... Ama yokluk değildir.
Ölen sadece dildir
Kalbi susturmak mümkün mü?

Koş diye bir emir geldi uzaktan
Koştum... Kurşundan hızlı değildim.
Ne oldu bilmem, yere eğildim
Uçaklar uçuyordu alçaktan.

O, buz gibi gözlerle bakıyordu,
Bir an gülüyor sandım.
Sonra yıkıldım, parçalandım;
Göğsünden kan akıyordu.

Süzüldü üstümüzden uçaklar
Ortalığı toz bulutu sardı
İşittim seslerini, gülüyorlardı
Alçaklar!

Ölmek zor değildir bilirim,
Zaten hiçlik değildir ölmek.
Acı olan, güzel bir düşü bölmek.
Bu yüzden, gözümü her açtığımda irkilirim.

İsmail Uysal

Uçurtmamı Vurdular

Iraklı Çocuklara;

Baba birşey desene, uçurtmamı vurdular,
Gözünü kan bürümüş, yeşil, vahşi ordular!

Ben ne yaptım onlara, bilyesini mi çaldım?
Tahta köpeklerimi üstlerine mi saldıım?

Daha demin burdaydı; oyuncaklarım nerde?
Evcilik oynadığım kap-kacaklarım nerde?

Nerede şu insanlar? Görmüyor kimse beni.
Hani çocuk hakları vardı...Unicef hani?

Geldi kötü adamlar karşımıza durdular,
Baba birşey desene, uçurtmamı vurdular!

İsmail Uysal

Umut

Hayalin mi çalındı, tükendi mi umudun,
Unutma ki her ölüm bambaşka bir doğumdur.
Yaprakların dökülür, sanmayasın kurudun
İçinde çürüyenler belki de bir tohumdur.

İsmail Uysal

Umutsuz

Gün gelir
Şu yağmurlar kesilir
Karalaşır bulutlar
Dağlardan boran gelir
Asumandan kar
Aşkımın coşmuş ırmaklardan yaran gelir
Kınar
Gönül ağlar, yürek ağlar, dil ağlar.

Gün gelir
Hayaller susuz kalır
Karalaşır umutlar
Sıladan hüznün gelir
Sonra yar
Ağlamaklı bir halde karşıma yüzün gelir
Bağ yanar
Bağban ağlar, bülbül ağlar, gül ağlar.

Gün gelir
Yollar yolcusuz kalır
Karalaşır sükûtlar
Önüme bir han gelir
Dört yanı çökmüş duvar
İnsansız ve hayvansız bir sürü kervan gelir
Han susar,
Hancı ağlar, kervan ağlar, yol ağlar.

Gün gelir
Bir garip âşık ölür
Karalaşır tabutlar
Gök kubbe dile gelir
Yürekte bir intizar
Türkülerden yol alıp dostuyla bile gelir
Toprak kusar,
Dertli çalar, âşık söyler, tel ağlar.

İsmail Uysal

Unuttum Ben Seni, Duyuyor musun?

Sanma ki gözlerin aklımda benim
Unuttum ben ahu bakışlarını
Ne afra tafranı, çıkışlarını
Ne ardımızdan yaş döküşlerini
Tek bir hatıran yok saklımda benim.

Unuttum ipeksi saçlarını ben
İşveli duruşun, bahar kokunu
Yüzüğün, kolyeni her bir takını
Seni hatırlatan uzak yakını
Unuttum, gün battı, kalmadı gölgen.

Yürürken boynunu büküşünü de
Eldivenlerini, boyun bağını
Kızgınken yediğin alt dudağını
Hüzünlü her filmde ağladığını
Unuttum, gözyaşı döküşünü de

Unuttum, ben seni, duyuyor musun?
Kalbimde volkanlar aldı yerini
Yağmaladım bütün şehirlerini
Yaktım mısra mısra şiirlerini
Suskunsun, öldün mü, uyuyor musun?

İsmail Uysal

Utanç

Kaldır başını
Utanma
Bak, ne güzel gece,
Yıldızlar ve de ay.
Uzan;
Sana gelsin asuman.
Kaldır başını artık
Bitsin işkence.

Kaldır başını,
Güller yeniden açsın,
Cana gelsin laleazar.
Bülbül kendinden geçsin.
Aşk için çarpan yürek
Kederinle oldu zar.
Ey günahkar!
Kaldır başını artık
Gülümseyerek.

Kaldır başını
Sana seslenenlere
Kulak ver,
İyi dinle.
O davudi sesinle
Türkü söyle bir kere
Coşsun gönülceğizim
Yanarken ateşinle.
Kaldır başını artık
Çalsın aşkınla sazım.

Kaldır başını
Yansın çölü Mecnun'un
Kerem ateşte odun
Çırası ben olayım;
Tutuştursun ocağı.
Madem gözlerin kurşun
Kaldır başını artık,
Kurban olayım.

Kaldır başını
Gözlerimin içine bak
O gözler ki aşk için
Yeşeren bir çift ırmak...
Utanma yoktur suçun,
Zalimliğini unut,
Varlığınsa yaşamak;
Kaldır başını artık
Ellerimi tut.

İsmail Uysal

Utanç ve Korku

Utaniyorum ve hatta korkuyorum
Ya Kahhar diyesim var, diyemiyorum
Utaniyorum ve hatta korkuyorum
Kafirlerden önce kahrolmaktan
Filistinli bir çocuğun kanlı gömleğine ilişiyor yeryüzünün tüm sahte güzelliği
"Korkma Baba, korkma!" diyor linaniyle tabiat
Ve ben utaniyorum hesap gününde karşıma çıkacak o kan çanağı gözlerden
Ve korkuyorum konuşamamaktan
Tir tir titriyorum annesini boynu bükük uğurlayan çocuğun asabiyetinden
Ya Kahhar diye haykirasım var
İçime içime susuyorum
Ve utaniyorum
Ve korkuyorum
Kafirlerden önce kahrolmaktan

İsmail Uysal

Uyuyabilmek Seni

Yasaklarınla sevebilmek seni
Uyuyabilmek uykularınla
Döşeginde çarşaf
Yorganında mitil
En mahrem duygularınla
Uyuyabilmek seni...

Alacakaranlıkta görebilmek kuytularını
Aşabilmek duvarlarını
Sığınmak kucığına
Fırtınalı gecelerde
Korkuyla karışık iştahla uyuyabilmek seni...

Hissedebilmek zemheride güneşi
Çıplak elle dokunabilmek ateşe
Haz dolu bir düşünme hayaliyle
Uyuyabilmek seni...

Tadabilmek varlığını
Yokluğunun merdivenlerine tırmanarak
Sıyrılıp fazlalıklardan
Anadan doğma üryan -saf-
Uyuyabilmek seni...

Sevebilmek yasaklarına rağmen seni
Duyabilmek içindekileri
Tırmanabilmek merdivenlerini duvarının
Haz dolu bir gece hayaliyle
Biraz ürkek, biraz gergin, biraz şen
Uyuyabilmek seni...

İsmail Uysal

Üşütük

Bir düş gibi rengini saklıyorsun geceden
Sustuğun her dakika hepimiz susuyoruz
Gecenin kalbine sen şüphe koydun inceden
Biz rüyayı gerçekten sıyırıp kusuyoruz
Biz Ateşin karanlık derdiyle üşüyoruz

Sen geceden renk çalan, kızıl desenli cüce
Kim bilir esrarını münzevi sokakların
Seni nasıl anlamaz seni doğuran gece
Seni saklamak değil görevi sokakların
Biz neden hep gölgenin ardına düşüyoruz?

Avazımızdan ala onların fısıltısı
Onlar hakka girdikçe büyüyor vesvesemiz
Kovanda bal kalmadı, ahh bu eşek arısı
Hafakanlar basıyor, kısılıyor sesimiz
Varamadan bir adım öteye, koşuyoruz!

Senin gölgene düşen sığınaklar benimdir
Kanatlarımı kıran günahı gör isterdim
Bilmiyorsun, derdinin müsebbibini, kimdir ?
Belki de bizatihi nefsimdir benim derdim
Kılıç kalkana karşı çıplak savaşıyoruz

Bir düş gibi rengini sakladığın geceden
Kabusları toplayan cüceler nerde şimdi
Akıl aşkı bulunca kurtulur düşünceden
Dilde herkes lafazan, susmalar serde şimdi
Konuştukça susuyor, sussak konuşuyoruz
Biz ateşin karanlık derdiyle üşüyoruz

İsmail Uysal

Vayy Gülüm!

Gülme yada, yürek kanar, burkulur
Yar aleme meze olur, oy gülüm.
Kalbinde ak olmayandan korkulur,
Kısarak kayıp, avaredir tay gülüm.

Unut sen de garibi kuytularda
Sal bozkıra, yem olsun kua kurda
Diz kuruna anıları ard arda
Bırak oku, gerilmitir yay gülüm.

Kırılmısam yansıtamam cismini
Değiirim gönlümdeki resmini
Unut dersen, unutturum ismini,
Varlığımı varlığından soy gülüm.

Reyhanların ağu olur aıma
Yeter! Artık yarama tuz taşıma.
Kapanır bir zaman sonra, kaıma
Yine kabuk kalkar ise, vaay gülüm.

İsmail Uysal

Vuslat

İçim içime sığmaz, dışım içime girmiş.
Baktığımda yüzüne şaşırdım yörüngemi...
İnsan henüz ölmeden yaşamayı özlermiş
Kaptan söyle ne olur, nereye gider gemi,
Neden taşır da beni taşıyamaz gölgemi?

Heyecan mı, aşk mı bu, geçici bir heves mi?
Ne ara döndü meltem böyle bir kasırgaya?
Ateş mi yakıcıdır, gözlerin mi, nefes mi?
Başladı hengâmeye, hava, toprak, su, kaya...
Başladı toz bulutu, derinden ağlamaya.

Yüreğimin içinde mahşeri kalabalık;
At izi it izine karıştı yıllar yılı.
Denizde boğulurken, gölete düştü balık
Ey sevgili, uzaktan uzat bir zeytin dalı!
Sana meftun bu gönül, sana tutkun, sevdalı...

Kalk gidelim diyorum, bazen deli gönlüme
Dinlemez beni gafil, dinlemez beni zinhar!
Hani bir nefes sonra gidecekken ölüme
Yarım nefeslik anda vuslata çağırırsalar
Kim ola ki dünyada benden ala bahtiyar?

Vuslat iki hece ki iki âleme gebe
Her birinden bir âdem zuhur eder içimden.
Vicdan ve nefes babında başlar ki muhasebe
Kaç günahsız asılır, kaç günahsız suçumdan...
Filler sorumsuz mudur, acep ezilen çimden?

Ölüm kiminin sonu, kiminin başlangıcı
Yaşırken ölen var, öldüğünde can bulan...
Harabe kalesinde faniliğin yargıcı;
Dilinde boş lakırtı, kırk dereden kırk yalan,
Doğruluktan tek zerre yoktur vuslata kalan.

Vuslat, illa kavuşmak anı değildir. Zira
Vuslat, bazen hayalin başladığı noktadır.
"Ey âdemoğlu uyan, beyin istemez kira",
Diye haykırımsın var. "Düşünmek bedavadır...
Hayır, hep varda değil, vuslat bazen yoktur! "

Bazen Yusuf'a kuyu, bazen Yunus'a balık,
Bazen ateşten doğan gül bahçesidir vuslat!
Onca haz vermemiştir Süleyman'a sultanlık
Ona konuşabilen hüdhüd sesidir Vuslat.
Bazen tahttan inmekle başlıyormuş saltanat...

Mecnun bir top ateştir, lakin soğutur çölü
Leyla, buzdan bir heykel olsa, yakar Mecnun'u.
Dağdan değil deryadan geçse Ferhat'ın yolu
Görüldük bir denizin nasıl kurduğunu

Ya toprağa gömerdi, ya emerdi suyunu.

Deniz tuzsuz sevgili, Güneş ışığa muhtaç
Üşüyor ay, yıldızlar kıyameti bekliyor.
Aşkı bilir mi sence Somali'deki bir aç?
Ne yanda ekmek görse o yana emekliyor...
Nasıl bir şeydir vuslat? Kim, nerede saklıyor?

Yürüyoruz riyakâr bakışlar arasından
Ana rahminden toprak olana dek sevgili
Derdimizi anlamaz akıl fukarasından
Görmediğimiz tavrı, duymadığımız dili
Aldık dostlarımızdan, nasıl kınarız eli.

Vuslat adımlamaktır, gerçeğe giden yolu
Ucunda darağacı, yağlı ilmek olsa da...
Derler bir gün yüzüme; "Ey Allah'ın saf kulu
Beklediğin umutlar, küfrettiğin tasada
Sıkı sarıl bırakma, o seni bıraksa da."

Bil ki sevgili, vuslat, ana varmak değildir.
Henüz ana varmadan, anda kalmaktır vuslat!
Vuslat, yâre ulaşmak, öpüp, sarmak değildir,
Gözlerindeki nura bakıp dalmaktır vuslat!
Ondan çıkan solukla nefes almaktır vuslat!

İsmail Uysal

Vuslata Veda

İnsan değil sevgili, dağ da kavuştu dağa
Güne ömür, geceye asır sığdı, gelmedin.
Üflenmeden, ölümler bir bir kalktı ayağa
Maveradan ufkuma yıldız yağdı, gelmedin

Gelmedin ya zannımca seni ölümsüz saydım
Kanmıştım bengisuya, seninle yaşasaydım.

Halbuki aldığın her nefeste oradaydım
Buğdayda, balıktaydım, kuyuda, yaradaydım
Arafatta, Cudide, Sinada, Hiradaydım
Dağlarım, çılgına meftun çığdı, gelmedin

Beklenmedik doğumun yıllar sürdü sancısı
Lanetlenmiş şehrimin bir sendin yabancısı

Uykusu yok şehrimin, en fakiri hancısı
Akşamdan hazırlıyor mumunu yalancısı
Yoksunluk diz boyu da sensizlik en acısı
Hasretin üzerime kaç dert yığdı, gelmedin.

Dizimdeki dermanı, emiyorken hasretin
Yasak elma koydular adını ihanetin

Öyle zamansızdı ki kalbime sirayetin
Mevzide şehadete aç gibi dirayetin
Çin seddine nispetti surları esaretin
Şoğuktu prangalar, kar da yağdı, gelmedin.

Sokağın ortasında üşüyor kardan adam
Kalbi üşüyor diye geçti kaç yardan, adam

Gittiğinden beridir, ışığa muhtaç odam
Ne içerde can kaldı ne görünürde endam
Bıraktığın kırıktan üzerime çöktü dam
İradem kudretine boyun eğdi, gelmedin.

Bilirsin beni oysa iradesiz değildim
Bir tek Hakka kul oldum, bir tek Ona eğildim

Sensizliği bilmemek ayıp mıdır, cahildim
Ben gönülden mustarip ben akıldan zaildim
Dünya gözümde zerre bir tek sana maildim
Bahara zemheriden nazar değdi, gelmedin.

Kopardı köklerini, yaprak döktü nevbahar
Gelme artık sevgili, gelsen de neye yarar?

İsmail Uysal

Vuslata Veda 2

Gök elimden tutardı, dağ bırakmazdı beni
Kuyuda bir çocuğun vaveylası olsaydım
Su boğardı belki de ateş yakmazdı beni
Karınca dudağında su damlası olsaydım

Çöle meydan okuyan kupkuru dudakların
Arzuhali toprağı utandırdı, gelmedin
Kızgın kumdan kaynaklar doğuran parmakların
Rahmeti çölde vaha uyandırdı, gelmedin

Gelseydin, ahh, kalbinin pusulası olsaydım
Bitmeyen gurbetinin ben sılası olsaydım

İçinde bir soğukluk hissedersen beni an
Sükûtunu kalbinden ödünç aldım Mariyya!
Gör ki nasıl ölüyor gülümseyerek insan
Sana Babil bağından huzur çaldım Mariyya!

Okşasaydın saçımı, gam zulası olsaydım!
Birkaç dağın bağrına yazardım şiirini
Eğer ki ben gösteriş budalası olsaydım
Uşüyorum, Lodos ol, haydi göster sihrini

Dalgalar gözlerine dümen kırdı, gelmedin!
Mariyya, poyraz gün gün, usandırdı gelmedin!

Kaç dudak andı beni, kaç kalem yazdı beni
Kim söylerdi, olmasan adımları, hangi lisan?
Annem bile koyununa alıp sarmazdı beni
Zemheriden nağmeler dinletiyordu nisan

Kılıçsız, kan dökmeden, büyüdü toprakların
Ne şanslıydı ki kalbim fethine mazhar oldu
Önünde bendelerin, ardında uşşakların
Geçtiğin her diyarda kış bitti, bahar oldu

Gelir diye falcılar inandırdı, gelmedin
Kutup yıldızı beni çok kandırdı, gelmedin!

Dinmeden birinden yaş, yaktın bir diğerini
Aşkın kaç garibanın, gönlüne mezar oldu
İşve ile naz ile dağladın ciğerini
Afakını sardı gam, her yan ahu zar oldu

Sen gittin, gitti nisan, gitti seninle her can
Sen gittin, çaresiz bir ye'se daldım Mariyya!
Sen gittin, şehir gitti, kışa döndü haziran
Sen gittin ben bu elde yalnız kaldım Mariyya!

Seni götürenlerin heyulası olsaydım
Ahh, gözlerinin bir ben müptelası olsaydım

Gelseydin, ahh, kalbinin pusulası olsaydım
Bitmeyen gurbetinin ben sılası olsaydım

İsmail Uysal

Vuslati

Ölümden acıdır ayrılık yardan
Bıktım artık geçen saniyelerden.
Ey Güneş yaklaşma doğduğun yerden
Geri üstü bir kaç adım at yeter!

Al beni koynuna ey seher yeli,
Sen deli, ben deli, gözyaşım deli,
Kucaklaşa bekleyelim eceli,
İkimize birden bir tabut yeter!

Ey gönül hanemin müthiş enkazı,
Ey gecelerin en parlak yıldızı,
Ey Karadenizli burjuva kızı,
Kokunu burnumdan uzak tut yeter!

İsmail Uysal

Yada Haram Bir Çift Göz

Bülbül merhameti var kartal bakışlarında
O gözler ki annelik şefkatinin nurudur.
Bir kahraman havası çocuksu nazarında
O gözler ki ezilmiş insanlık onurudur.

Dağ gibiydi yüreğim, şimdi hırçın bir deniz
Üstünde sıradağlar yüzüyor bir görseniz
O deniz ki anamın sütü kadar tertemiz
O gözler ki yaylamanın suyu kadar durudur.

Hazırlamışlar gibi kara bahtlı zemini
Yitirmiş bir kuytuda katre i matemini
Hatırlatır o gözler unutulmuş yemini
O gözler ki tutulmuş vaatler huzurudur.

Hayat kadar yürekli, ölüm gibi sessizler
Ya sürgüne yollanmış veyahut kimsesizler
Her bakışta devrilir dağlar, coşar denizler
O gözler ki bir nevi İsrâfil'in surudur.

Beğenmez gölgesini beş yüz yıllık çınarın
Suyunu agu sayar el değmemiş pınarın
Her bakış bin bir çeşit yüzüdür intiharın
O gözler sudan ıslak ve ateşten kurudur.

O gözler, gülüşüyle hayra yorar kâbusu
O gözler, ağlayınca bir mavzerin namlusu
O gözler, haram yâda, sevdiğinin namusu,
O gözler ki erkeğin babalık gururudur.

İsmail Uysal

Yağmur

Yağmur, kokusunu getirdin yine
Götür artık, ziyan etme, ne olur!
Alev aldı sanki yanıyor sine
Ciğerimi büryan etme ne olur!

O koku tek gülle bahar getirir
Hay'dan aldığı Hu'ya götürür
Hayır kapısında şerri bitirir
Harmanımı talan etme ne olur!

Umutla beslenir gözümdeki fer
Haşrete gebedir şakağımda ter
Yağmur, bulutları ağlatma, yeter!
Sırlarımı üryan etme ne olur!

Yağmur, hasret oku değince cana
Toprak kokusunu değışti kana.
Uğruna adanmış koç mu yok sana?
İsmail'i kurban etme ne olur!

İsmail Uysal

Yansımalar

Anneciğim, otuz beş yıldır sensiz
Ne kahroldum ne başım göğe erdi
Kum tepesi aralarında deniz
Hayallerim, yaşanmaya değerdi
Martılardan öğrendim özgürlüğü
Kanatları sıcaktı kelebeğin
Ah, bileydin cehaleti, körlüğü
Kurda kuşa yem olmazdı emeğin.
Otuz beş yıl, tükendi bir çırpıda
Gazel vurdu bahara, kış kapıda

Anneciğim, üşüyorum, haziran
Güneş neden küstü bana, anlamsız
Gönlümün değdiği her konak viran
İnsanlar, gülüyor, susuyor, gamsız
İnsanlar, dağılmış bir tesbih gibi
İmamesi kayıp, ipi çürümüş
Cehalet diz boyu, yokluğun dibi
İnsanlar... Gözünü para bürümüş
Üşüyorum anne, tut ellerimden
Kurtçuklar türedi alın terimden

Anneciğim, yokluk kalpleri sardı
Aldanma midenin doluluğuna
Bir zaman insanın vicdanı vardı
Şimdi bak sevmenin sululuğuna
İnsanlar, topluca iflas etmişler
Umut desen çoktan karaya dönmüş
Sanki dönülmez bir yere gitmişler
Kanamalar göz göz yaraya dönmüş
Yokluğunda kalbi durdu dünyanın
Ölümü mest etti ölümsüz yanın.

Anneciğim, göğün rengi kırmızı
Sefaletten sokağa düştü mavi
Yeşil desen masum kalplerde sızı
Beyazlar karaya çaldı bir nevi
Kirlendik, kirl ettik masumiyeti
Anne memesinden kin emziriyor
Yitirdik hak için ehemmiyeti
Kirlenmiş vicdanın ruhu eriyor
Çocuklar, sokaklar, kire batıyor
Gök kırmızı, bulut kan akıtıyor

İsmail Uysal

Yaprağını Çiğ Bürümüş Kardelen -Anneme-

-I-

Çantamı getirin, zil çalmak üzre
Nedense kimseler duymuyor beni.
Okula gittiğim anı bir kere
Kaçırmazdı annem; peki o hani?

A, işte dışarda birileri var
Ne bu kalabalık, ne bu gürültü?
Tüm köylü burada; genç ve ihtiyar
Tabuta sarılı beyaz bir örtü...

Nedir bu kargaşa, ne bu velvele
Garip bir sözcükten bahsediyorlar;
Ölüm ne ki anne, deyiver hele
Neden senin için öldü diyorlar?

Daha körpeyim ya aklım ermiyor
Neden beyazlarla bezendin anne?
Nereye? Kimseler bir sır vermiyor
Göçmen kuşlara mı özendin anne?

Anne kalk ayağa, bırak şakayı
Zaten zil de çaldı, öğretmen kızar.
Giydir şu ördüğün en son hırkayı
Mart ayı soğuktur, dışarısı kar...

Ne olur dinleyin, nereye böyle
Kıyamet mi koptu aceleniz ne!
Kalk anne, bari sen bir şeyler söyle
İnansınlar artık ölmediğine.

Düşün ki sen bizden gittiğin zaman
Üç balanın yaşı çökertir dağı.
Sen ki evlatları için yaşayan
Bizden çok mu sevdiğin anne, toprağı?

-II-

Kanatsız bir kuştum sen öldüğünde
Avundum ninemin birkaç sözüyle.
Sensiz yaşadığım her acı günde
Raksettim ölümün soğuk yüzüyle.

Tutamadım verdiğim sözü ama
Tıkanmadı önü nasip yolunun.
Söküğüm büyüktü, tutmadı yama,
Oğlu çıkar belki doktor, oğlunun.

Şimdi mezarının başucundayım
Ağlayarak seni üzmeyeceğim.

Ne yorgunum artık ne de hastayım,
Yalnız ara sıra kanar yüreğim.

Bir kızı çok sevdim anne, bir kızı
Yüzü gözü sendin, el ayağı sen.
Nasıl yakıştırdı bilsen kırmızı
Sanki seni sensiz taşıyan gölgen...

Nuru gözlerinde iki yıldızın
Dokunmak istersin, gelmez ki ele.
Bir güzelliği var sanki ikizin
O da senin gibi gitti yad ele.

Hani, olmaz ama şimdi uyansan
Bakarak yüzüne, bakarak doysam.
Toprağa oturup, taşa dayansan
Son bir kez dizine başımı koysam.

Yaprağını çiğ bürümüş kardelen!
Sitem mi edeyim yere ve göğe.
Bahar üstü, bak çürümüş, kardelen
Ölüm mü yakıştı o güzelliğe...

İsmail Uysal

Yar Gidiyor

Dokunamadan ellerime parmakları
Kaydı ayağımın altından yer
Yüreğimde ateş, gözlerimde yaş, şakağımda ter
Kırıldı yetimin oyuncakları
Yar gidiyor
Konuşuyor yüreğim beynimle
"Ne duruyorsun diyor durdur zamanı,
Akrebe düşman et yelkovanı..."
Sonra sükûta eriyor yüreğim
Gerçeklerim raks ediyor benimle
Gözlerimin önünden kocaman dağlar gidiyor!
Can yanıyor, can pejmürde, can derdest
Yar gidiyor
Can..!

Yar gidiyor
Zonkluyor damarlar kafatasımda
Zonkluyor yerküre yerinden
Depremler oluyor peşi sıra
Her biri başka bir afet artçı sarsıntıların
Toprağı taşlaşmış dağların
Suyu kesilmiş pınarın
Yar gidiyor can...
Gidiyor can...

İsmail Uysal

Yara'dan

Sen ateşi görmüyor kıvılcım arıyorsun
Odun benim, yakan ben... alev benim kor benim
Sen topraktan geleni topraksız sarıyorsun
Annemi bilmez misin toprak saklıyor benim

Aşık benim, aşk benim yara benim yar benim
Çok uzak yoldan geldim yar yaramı sar benim

Sen kalbini etten mi kandan mı sanıyorsun
Her kalbine gireni candan mı sanıyorsun
Aşkı hayata sinmiş andan mı sanıyorsun
Kalbindeki isyanı tutuşturan kor benim

Aşık benim aşk benim yara benim yar benim
Ne şehirler fetheden hünerlerim var benim

Nazenin gözden ırak gönülden ırak olmaz
Ustalığı kazanmış kalfadan çirak olmaz
Gönülde Leyla varken hiçbir çöl kurak olmaz
Çölde vaha yaratan akıl almaz sır benim

Aşık benim aşk benim yara benim yar benim
Bedenim körpe daha ruhum ihtiyar benim

Bakma deli doluyum içim başka bir alem
Yeryüzünü tufana boğar bendeki elem
Kaç cümleyi yarıda koyup kırıldı kalem
Yarım kalmış öyküyü anlatan şiir benim

Aşık benim aşk benim yara benim yar benim
Herkeseye yaren iken bir bana ağyar benim

Yaradandan emanet yaralarım var benim
Bilmez yaralarımı ne bilsin ağyar benim
Çok uzak yoldan geldim yar yaramı sar benim
Aşık benim aşk benim yara benim yar benim

Kalbim körpece henüz aşkım ihtiyar benim
Aşık benim aşk benim yara benim yar benim

İsmail Uysal

Yaralı

Öyle bir haldeki alemin seyri,
Yaylası, ovası, dağı yaralı.
Kimsenin kimseye dokunmaz hayrı,
Solu alev almış, sağı yaralı.

Anne vakit sayar, baba hovarda,
Vefakarlık hüsnü kalmamış yarda,
Bir gariban umut arar dağlarda,
Dağların kışı sert, çığı yaralı.

Pantolonda kese, evde tava boş,
Avcı çaresizce gider ava, boş
Güle her yan vatan, güle hava hoş;
Bülbülün bahçesi, bağı yaralı.

Aidse çare yok, verem ortada.
Ne yapsın vatandaş, harem ortada.
Elbise kalmamış, mahrem ortada.
Örümcek uykuda, ağı yaralı.

Doğruyu-yanlışı biçen kurtuldu,
Hakk ile batılı seçen kurtuldu,
Ecel şerbetini içen kurtuldu,
Gayri kalanların çoğu yaralı.

İsmail Uysal

Yarıda Kalan

Yorulmuş bir diyardan geliyorum gülizar
Üşüyen tarihimle, sırlarımla sar beni
Benim topraklarımda ağıt yakardı rüzgar
Kurak düşmüş yürekler üşütüyor yar beni
Ben gülerken nefessiz kalıyorum gülizar
Bari sen anla beni, anlamaz ağyar beni

Bir gün yola düşersem, elleme, tutma beni
Tozlu raflar içinde bir gün unutma beni

Susuzluktan çatlamış dudakların hatrına
Gönlümdeki zembilden kırık su testisine
Yar dudağına değmiş bardakların hatrına
Gecelerin ruhuna kandillerin isine
Tarlada çürütülmüş başakların hatrına
Bir yudum su gülizar, yandı dil, yandı sine!

Gelsin dizinde ölüm, yabana atma beni
Yar koynunda ölenle n'olur bir tutma beni!

Izbe köşelerinde kaybettim sokakların
Henüz ana rahmine düşmemiş masumluğu
Simsiyah leke gibi sayısız durakların
Sancısını göğsümde taşıyorken ben çoğu
Çizgisini kaybettim ufukta imsakların
Kalplerin can havlinde, gözlerin uyuduğu...

Üşüyorum, sen yokken buldu bu sıtma beni
Korkuyorum ölmekten yoksan, uyutma beni

Avluya terkedilmiş yetim çocukluğumun
Nişanesi gibidir yüzümdeki çizgiler
Hurafeler içinde yaklaşan bir doğumun
Sancıları artarken gün ışıdı bir seher
Sonsuzluğu adımlar iken yolculuğumun
Başında nefesimi kesiyorlarmış meğer

Sokuldum yamacına kalbinle itme beni
Tamamlayamasan da n'olur eksiltme beni

Bari sen anla beni, anlamaz ağyar beni
Ben gülerken nefessiz kalıyorum gülizar
Kurak düşmüş yürekler üşütüyor yar beni
Benim topraklarımda ağıt yakardı rüzgar
Üşüyen tarihimle, sırlarımla sar beni
Yorulmuş bir diyardan geliyorum gülizar

İsmail Uysal

Yarım Kalmış Sancılar

Bıçak sırtı hayallerim var benim
Düşlerimde aşkı zehir zemberek
Anlatan falcılar, kanımı emdi
Bir yayla çiçeği hercailiği
Kokun bazı safran, bazı çiğdemdi
Kanıma zehrini sundu engerek
Bir maden ocağı karanlığını
Ne mümkün gözlerin ile anlatmak
Ne mümkün gözlerinin değdiği
Bir maddede görmek noksanlığı...
Ne güzel seninle, seni aldatmak
İhanet yüklü hallerim var benim

Yorgun kurt adamlar gördüm ölümlü
Dolunaya karşı kıskanç bakışlar
İçinde beliren yakamozların
Üstünü örttüğü mavi nakışlar
İnce parmaklı kızların
Çizdiği motifler kördüğümlü
Yorgun kurt adamlar gördüm, ölümlü
Mavi tenlerinde siyah benekler
Leş üstüne konmuş kara sinekler
Gece, karanlığı saklıyor gibi
Gece, karanlığı akıyor gibi

Gün aşırı umutlarım var benim
Sarı sarı papatyalar sıralı
Yaylaların puslu dağlarındayım
Dünüm, çocukluğum hala oralı
İnsanlığın akşam pazarındayım
Büyütülmemiş bir yarım var benim

Susamış topraklar içinde hüznün
Çatlamış damarlar içindeki kan
Kır çiçeklerinin en afilisi,
Yüzün...
Gözlerine sinmiş suskun heyecan
Benim diyor, mahallenin delisi
Benim diyor, bir tek tahtına şayan

Yarım kalmış sancılarım var benim
El değmemiş acılarım var benim.

İsmail Uysal

Yaşam Pınarı Gözler

Sarmalarken ruhumu, karanlık düşünceler
Açtı perdelerimi ışıldayan bir çift göz.
Ey süfli yaratıklar, sizin olsun geceler!
Kopardı sizden beni, sevda yayan bir çift göz.

İçinde kâinatın en mahrem duyguları,
En büyük korkuları, en derin kaygıları...
Öyle bir bakışı var, kaçırır uykuları
Bedene sır olsa da kalbe ayan bir çift göz.

Utangaç mı? Kim bilir... Lakin edeple bakar
Öyle derinliği var gözden kalbe can akar
Baktığı Gülşen olur, dört bir taraf gül kokar
Bahar müjdecisidir, elvan elvan bir çift göz.

O gözlerden öğrendi cellât adam asmayı,
O gözler, nimet kıldı boynumuza tasmayı
O gözlerden öğrendik sırra kadem basmayı
Kalbimizden geçeni bile duyan bir çift göz.

Gözler, kalpte olanı dillendirir güzelim
Şuh bakışın bağımı güllendirir güzelim
Bazen bir tek bakışla yürek erir güzelim
Bakınca gözlerime hayran hayran bir çift göz.

Ağlarken görmek ölüm, gülüşün baharım yar
Sen ağlarken hazandır, susuz kalır yaz, bahar
Gül be gülüm, gülüşün cana cennetten pınar
Ömre yıl, kalbe neşe, canıma can bir çift göz.

İsmail Uysal

Yaşamın İki Yüzü

Yaşamak,
Demir kulplu bir çanak;
Sökülünce lehimleri yerinden
Gerisini kaldır at!

Yaşamak,
Pañalı bir oyuncak;
Bakılmaya korkulur değerinden
Görmeyenlere inat.

Yaşamak,
Ki yaşlanınca ancak
Üstüne değer binen
Esrarengiz zanaat...

Yaşamak,
Tarlada üç beş başak,
Onda biri değirmen...
Geçinmek, kıt-kanaat.

Yaşamak,
Bazen baharda kurak,
Kardır Temmuzda inen...
Akıl almaz bir sanat.

Yaşamak,
Üç köşeli bir hamak.
Ama görmüyor zaten
Gel de sağıra anlat.

Yaşamak,
Kah verimli kah çorak
Kah bozkırda bir geven
Kah denizde bir imbat.

Yaşamak,
Kimine çelik-çomak
Kimi üşür terinden
Yanarken Ocak, Şubat.

Yaşamak,
Kendi içinde tutsak;
Gülü sarmışsa diken
Bülbüle ölüm, hayat!

İsmail Uysal

Yaşamın Kıyısında

Yaşamın kıyısında gezinirken
Ölümün kokusunu alıyorum anne
Çekiyorum her nefesi içime
Saçlarını koklar gibi...
Ne kadar da sen kokuyor ölüm
Ve ölüm sen koptukça
Daha bir çekiyorum içime
Daha bir geçiyorum kendimden
Yokluyor ayaklarımı deli dalgalar
Kıyısında yaşamın...

Şahit ol anne!
Şahit olsun okunan ezanlar
İçtiğim su, yediğim ekmek
Aldığım soluk şahit olsun
Güzelliğine kokunun...
Ve anne
Biliyor musun?
Ölümü daha çok seviyorum
Kokusu burnuma dokundukça!

İsmail Uysal

Yaz da Bitti Yine Hazan Yine Kan

Yaz da bitti yine sonbahardayız
Yaprak sarı, çiçek hasta, dal yorgun.
Yan yana dursak da uzaklardayız.
Bakışlar mat, adımlar kıt, yol yorgun.

Sadakat ihanet ile basıldı.
Cancığerlik idamlıktı, asıldı.
Karındaşla merhabamız kesildi.
Ağız suskun, dudaklar küs, dil yorgun.

Döşediler yolumuza mayını
Karıştırdık çoktan kurtla koyunu
Didişmekten göremedik oyunu
Üstümüze biçtikleri rol yorgun...

Ayağını sildi yeni hasıra
Kalles bu ya bastı sonra nasıra
Başlar eğik, ta Kırım'dan Mısır'a;
Sakarya küs, Dicle kızgın, Nil yorgun.

Hani tırnak-dişle biriktirmiştik
Hani otuz ikimizde tek diştik
Şimdi ne oldu da bu hale düştük
Gözler kaçak, eller belde, kol yorgun.

Yaz da bitti bahçemiz yine hazan
Yine hüznün, yine elem, yine kan
Şu yerine kan damlatır bahçıvan,
Ötme bülbül, ötme boşa, gül yorgun!

İsmail Uysal

Yazamıyorum

Dağarcığımda biriktirdiğim
Onca kelimeyi
Birleştirmek için üç beş mısrada
Kalemimi zorluyorum.

Parçaları eksik yapbozun
Neye koysam olmuyor
Tuttuğum her kelime
Döşediğim her mısra
Kayboluyor çığığında
Filistinli çocukların...

İsmail Uysal

Yazdım da Yazamadım

Yazdım, bu güne kadar zulmü de zulmeti de
Hem zengini, yoksulu hem dürüst hem hırsızı
Cehennemi de gördüm yaşarken cenneti de
Kalemime dem oldu ugursuzu, arsızı

Kim bilir kaç karanlık defterde şimdi adım
Yazdım gün geldi aşkı, yazdım ihaneti de
Kadın yüreğindeki türküyü yazamadım

Yerde toprağı yazdım, gökte kuşları yazdım
Derdimi suya verdim, gök çağladı ben sustum
Hasret hasret biriken ürkünç düşleri yazdım
Ağıt düştü dilime söz ağladı ben sustum

Dışında dondu şehir, içten içe kanadım
Ağustosla sığınmış karakışları yazdım
Çocukluğuma sinmiş öyküyü yazamadım

Uçuk kaçık hayaller, üstünkörü sevgiler
Saçların ve ellerin kutsiyeti nerede
Mecnun saraya sultan, kendi haline güler
Kalbin kalbe sunduğu emaneti nerede

Leyla Kerem'e kaçtı, soldum, kalmadı tadım
Dağ yerle bir olurdu mevzu Şirin'se eğer
Ferhat'taki asırlık uykuyu yazamadım

Susmuş nice yürekler, kahrolası yalanlar
Sevgili, dile onca günahı yükleyen kim?
Onca yürek içinde hoyratlıklar, talanlar
İyi kim, kötüler kim, arafta bekleyen kim?

Henüz çocuk yaşlarda kırılmışsa kanadım
Nasıl ölecek acep günahımı alanlar
O çocuk kalbindeki korkuyu yazamadım

Yazdım, yumru yumru taş dizilen kursakları
Yazdım, bir kenara ben kırmızı arabayı
Yazdım, kalpteki nasır, sırttaki bıçakları
Sultanı, soytarıyı, ağayı, marabayı

Yazdım ve yazacağım dolana dek miadım
Yüzümüze gülerken, deliren yavşakları
Yazdım da nifak yayan kokuyu yazamadım

İsmail Uysal

Yek Vücut Dü Can

Ey gül yüzlüm, hasretim, ahu gözlüm nazlı yar!
Sen ki hala içimde küt küt atana cansın...
Ben ki gözyaşlarına sebep, sefil, günahkâr,
Tek damla gözyaşına tüm organlarım yansın!

Ey sevgili, maralım, huş bakışım, didarım!
Zemheriyi aratır oldu sensiz baharım.
Şimdi otuz üçünde koca bir ihtiyarım
Günümü yıl eyleyen kara bahtım utansın!

Ey Süreyya'm, güneşim, gönül dağım, nefesim!
Sensizliğin kahriyle dolu göğüs kafesim
Nefes almaktan yana kalmadı yar hevesim
Ahu gözlerden irak yürek nasıl dayansın!

Ey kalp ağrım, gül bağı, yürek sızım, ceylanım!
Öyle çok özledim ki alev alev sol yanım.
Ki ben yekvücut ile yaşayan iki canım
Sen halimi âleme arz ettiğim lisansın!

Ey gül-i zar, gül goncam, sevdam, ömrüm, ey gülüm!
Sensiz her saniyede toprağa çıkar yolum,
Sen aşkın saf meleği, bense bedbaht bir kulum
Seni rahmetle anan, beni nefretle ansın!

İsmail Uysal

Yeni Sen - Yine Ben

Seni her gördüğümde
Büyür kaldırım taşları, devasa
Sıkışır yollar
Büyür içimdeki sancılar
Büyür kara yazgımın masum ifadesi
Seni her gördüğümde depreşir yeniden acılar
Açılır ömrümün hüzün perdesi

Her gördüğümde seni
Duyulur çığılığı keşkelerimin
Görülür efkârı bacalarımın
Tüter acımasızca, zifir...
Yokluk görmemiş, vicdanı esir;
Kâfir.
Kırağı sarmış darımın
Halini nerden bilsin
Seni her gördüğümde
Tutma ömrümü tutan direği,
Devrilsin!

Her gördüğümde seni
İçimde doğanın tarifsizliği
Saçların guruba benzer
Gözlerin bir çift yıldız
Yaşakların dünyanın iki yüzü
Yağmuru andırır sinendeki ter
Ellerin biri Ay ve biri Güneş
Kucağın asumana eş
Dişlerin okyanus yakamozları
Yüreğin içinde taşır gündüzü
Seni her gördüğümde
Boğarım ellerimle intiharı

Her gördüğümde seni
Uçar karanfiller, kokar güvercin
Tutulur yürüyemez ellerim
Ayaklarımla tutarım ateşi
Seni her gördüğümde
Seyrederim günbatımında doğan güneşi

Her gördüğümde seni
Açılır penceresi umutlarımın
Yarının doyumsuz güzelliğinde
Yalnızlık bu kadar sevilmemiştir.
Gül kokar çöplüğünde efkârımın.
Resmedip ufukta silüetini
Yazgımın karanlık sayfalarına
Dokuzluk çiviyle çakasımla gelir
Seni her gördüğümde
Dikilip gözlerine bakasımla gelir.

Seni her gördüğümde

Yenilir merhametime öfkem
Hayalimde inci- boncuk sergisi
Çocuklaşırım birden
Korkusundan siner içime gölgem
Denktir anıma asır
Ruhum yüzüme yansır
Okurum şi'ri nice büyük şairden
Her gördüğümde seni,
Anlamalısın beni!

İsmail Uysal

Yılların Eskitemediği

Yıllar, yıllar geçti üstünden
Akrepler yelkovanı kovaladı
Ay Güneş'i...
İlkbaharlar yazı getirdi
Hazanlar, kışı...
Ey burjuva kızı
Yıllar gençliğimi yedi bitirdi,
Daha ilk yıllarında
Gönlümün oyun çağında
Bilmem ki seni nerden gördüm.

O zamanlar Erzurum yine soğuktu,
Gözlerin yine yeşil,
Ellerin ipince...
Güneş senin için doğardı
Tanı ipe çekerdim
Bırakmazdı seni gece
Saklardı, üzülürdüm.

Her sabah seni düşünerek
Pembe hayaller kurar
Evden okula yürürdüm.
Dalgın olurdum çoğu kez
Acı bir korna sesiyle irkilirdim.
Adamlar dövecek gibi bakar,
Bağırır çağırırdı
Ben gülerdim.
Kampusun kapısından içeri girdim mi
Çiçekler sen kokar,
Ağaçlar senin için türkü söylerdi.
Yollar beni sana çıkaran
Birkaç basamaklı merdivendi.
Attığım her adımda, çıktığım her basamakta
Yeniden doğar yahut dirilirdim.

Gölgendim bir zamanlar;
Başın önde, çatık kaşlı,
Heybetlice yürürdün.
Ben koşarken ardından
Yorulurdum.
Sen bilmezdin ardında kalanları,
Tiksinirdin sürüngenlerden
Görmek istemezdin,
Hele hele yılanları...
Sen öğrendikçe kıvranır,
Sen korktukça, büzülürdüm.

Ara sıra sınıfa uğrar,
Dersleri dinlemezdim.
Gözlerine daldardı gözlerim
Sonra, pencereden geçen kuşlara bakardım

Onlarla konuşur,
Hep seni anlatırdım
Resimden anlamazdım ya
Yüzündeki her milimi
Bir satıra gömerdim
Ve sen bazen sebepsiz boğulurdun gözyaşlarına
Ey burjuvam!
Dertlerin derdim olurdu,
Gözlerinden dökülen her damla
Ömrümden birkaç yılı alırdı
Sen ağlardın, ben ölürdüm.

Sen gülünce Güneş yeniden doğardı
Kuşlar cıvıldaşır,
Kardelenler açardı.
Sen gülünce
Kanatsız canlılar bile uçardı.
Ey gülüm, burjuvam!
Ben sen de ağlamayı da sevdim.
Hüzünden doğan mutluluğunu sevdim.
Yüzünden dökülen kederi yüküm saydım
Hamallığını sevdim.

Bir tek sende sevdim yalanları;
Başkasını sevdiğini söylerken
Yüzüme bakamayışını sevdim,
Dilinin utangaçlığını,
Yanaklarının kızarıklığını sevdim.
Parçalanmış yüreğinde
Her kanamanın sonundaki yarada
Adım kazılıydı
Sen saklamaya çalışsan da
Bilirdim.
Her yalan söylediğinde açılırdı yaralar
Güneş zamansız batar
Beyaza hükmederdi karalar
Ürkek bir ceylan gibi
Süzülürdüm.

Yıllar, yıllar geçti üstünden
Yelkovanlar dönerken
Ben akrebin kiskacında
Seni unutmak için
Bu sonsuz karanlıkta
Dualar ediyorum.

İsmail Uysal

Yiğidim

Boşu kürek çekme, yiğidim boşu
Yelkeni rüzgâra salıver gitsin!
Evliya mısın sen, veli mi, haşa!
Postunu, pazardan alıver gitsin!

Cebin dolsun yeter kalbin dolmasın
Ruhun kararmış ne, yüzün solmasın
Neme lazım yönün belli olmasın
Aman ha ortada kalıver gitsin!

Kimin umurunda adalet, vefa
Hakkaniyet çoktan sürüldü rafa
Türlü türlü renkler, hepsi bir kafa
Sen de onlar gibi oluver gitsin!

Saman altından su yürüten mahir
Suya karışan çöp göründü zahir
Ben Nef'i değilim ne de sen Tahir
Manayı batında buluver gitsin

Yiğidim, mert esen fırtına dindi
Namerdin gölgesi kalbine sindi
İmamın ardında saf tut ikindi
Cumayı evinde kılıver gitsin

Kime zindan kime cennet dört duvar
Göğün kıymetini bilir mi davar
Artık alını kaşka münafık mı var
Gördüğün güruha dalıver gitsin

Bu ne menem ağız bu ne menem dil
İt istiyor diye çökmez koca fil
Nefes alıp vermek yaşamak değil
Yiğidim utançtan, ölüver gitsin!

Küheylana semer vurdu buyurgan
Utanır darında asılı urgan
İsmail boşuna bu feryat figan
Arzın bu haline gülüver gitsin

İsmail Uysal

Yine Bir Eylül Hüzünü

Gözlerinde delirmiş dalgalar beliriyor
Kıyılarına sinmiş okyanus yığınları
İçinde gemilerin rotasız, deliriyor
Korsanların, koynunda pervasız çılgınlığı

Kokun yanı başımda, gözlerin uzaklarda
Kayboldum, yüreğine kıvrılmış sokaklarda

Yağmur dualarının uhrevi bünyesinde
Dudakların buluttan su çekiyor toprağa
Işığın, gökyüzünü boğuyor kafesinde
Gözyaşından inciler süzülürken dudağa

Sihri gösteriyor ellerin parmaklarda
Dünyanın ağır yükü eriyor dudaklarda

Dilinden çıkan sözün artıyor kutsiyeti
Sustuğun her dakika ömrümden gün çalıyor
Haletiruhiyenin öldürmekse niyeti
Zamanım, gözlerinsiz günbegün kısalıyor

Avluda darağacı, hayaller kursaklarda
Yeni bir dünya kurdum, sen dolu yasaklarda

Karadeniz'den kopan fırtına mısın, bilmem
Her dalgan bir parçamı koparıyor, nicedir
Bir sanadır lal olmam, bir sanadır yenilmem
Bir sanadır nicedir, boynum kıldan incedir

Aşkın derinleşirken rengarenk kuşaklarda
Ben zerreni aradım serpilmiş başaklarda

Suya aksini sunmuş dolunay gibi yüzün
Efsununa sığınmış yakamozların nerde?
Nerede her eylülün içine sinmiş hüzün?
Nerede gölgesini güneşlendiren perde?

Müflis, uğur arıyor kırılan bardaklarda
Olmadı hiç gönlümün bezi o taraklarda

Onca yılın hasreti, sinmişken afakıma
Rüzgarı yok umutlar ekiyordu asuman
Yıldızlar da uykuya dalmıştı bir bakıma
Sensiz, yıllar geçse de, aylardan hep haziran

Sen varsın, her yuvayı ısıtan ocaklarda
Bir anne şefkatiyle örtünen kucaklarda

İsmail Uysal

Yine O Kurşun Gözler

Ahu gözlerini kıskanır ceylan
Çatlardı dağların çakalı, kurdu.
Dalgaların koya savrulduğu an
Gözlerin denize meydan okurdu.

Gözlerinden ışık toplardı Güneş
Baktığın her yöne düşerdi ateş
Her bir kıvılcımı bir volkana eş,
Kim bilir şu dakika kimleri vurdu.

Gözlerin eritir dağdan buzları
Kaybolur gecenin yakamoşları
Bir kenara itip bütün kızları
İndi ay göklerden, karşında durdu.

Sensin insanların gözlerinde fer
Kapama gözünü kararır her yer
Yüreğin koca bir obaya benzer
Gözlerin aşığın mekânı, yurdu.

İsmail Uysal

Yol

Kimine bir asır bir adımlık yol
Kimine bir adım bir asırlık yol

İsmail Uysal

Yol Hikayeleri

Yürüdüm, daracık bir sokakta ben
Ardımda yolları virane gördüm
Pencereler vardı kah elim kah şen
İçinde insan yok kaç hane gördüm

Kimi alkış tuttu kimisi yerdi
Kimi kördü, kimi kalbimi gördü
Kanıma yılanın zehri de girdi
Kimini surete mestane gördüm

Çocuklar...Elleri kirli gözü tok
Karınları doysun, başka derdi yok
Çocuklar; elinde sapan, kurşun, ok ...
Yürek parçalayan kaç sahne gördüm.

Kadınlar, diline mühür vurulmuş
Cismi direniyor, kalbi yorulmuş
Zindanda köhne bir tahta kurulmuş
Anayı evlada bigane gördüm.

Sokaklar, bir yanı karanlık, sefil
Bir yanı begonvil, lale, karanfil...
Köşede sırtlanı eğlendirir fil
Köpeği çakala dostane gördüm

Bacadan sefalet üfleyen bir dam
Önünde serviler ve üç beş de çam
Kireçli duvara işlemiş dram
Her çentikte nice efsane gördüm

Sokaklar ağlar mı, ağlıyordu ya
Çocuklar, açlıkla daldı uykuya
Artık dağ başında değil eşkiya
Kalpte sureti yok nişane gördüm

Kaç kırık kalp gördüm, kaç hazin gönül
Ne suda can kaldı ne ateşte kül
Kaç batakhanenin ortasında gül
Kaç kutsal mabette meyhane gördüm

İsmail Uysal

Yol Hikayeleri 2

Küstüm ben dilimin döndüğü çarka
Fikir benim ama söz benim değil
Aklım da şaşıyor bu kadar farka
Bakış benziyor da göz benim değil

Ne gözden ötesi ne gönül hüznü
Ne sarhoş narası ne kır düğünü
Ne yürek sızısı anlatır dünü
Geçen hiçbir bahar, güz benim değil

Bir yola düştüm bir atlı bir yayan
Aklımla ters düştü kalbime uyan
Aynalar mı bunca yılıma kıyan
Suret benim ama yüz benim değil

Bir ateş, dumanı aşktan sıcaktı
Bir damla kandı da kalbe ıraktı
Baharda yağmura hasret bıraktı
Yanan ciğerlerim köz benim değil

Kayboldum dağların zirvelerinde
Halbuki nesnelere yerli yerinde
Dönüp baktım yola her seferinde
Karda yürüyen ben, iz benim değil

Fikir benim ama söz benim değil
Bakış benziyor da göz benim değil
Sanki beden kendi bedenim değil
Suret benim ama yüz benim değil
Deri benim derim, ten benim değil
Yanan ciğerlerim köz benim değil
Yanmışım da ateş nedenim değil
Ruhum alev almış bedenim değil

İsmail Uysal

Yolcu

Ve gittin, gidişin aleme yüktü
Gözlerde yolculuk telaşı kaldı.
Bıraktığın boşluk senden büyüktü
Tabutuna sığmaz naaşı kaldı.

Kısaldı, tebessüm dolu zamanlar
Sustu, çirkinliğe merhem umanlar
Terketti yurdunu güzel insanlar
İti, uğursuzu, ayyaşı kaldı.

Gitti, baktığımda seni gördüğüm
Ne varsa yanımda ayırdı ölüm
Kaçtı ipin ucu, çözüldü düğüm
Elimde hasretin kumaşı kaldı.

İsmail Uysal

Yolculuk

Yolcusuyuz alemin bugün var yarın yokuz
Bir gün deniz üstünde, bir gün semada gülüm.
Yaşıyoruz hallice, bir gün aç, bir gün tokuz
Bazen yedi canlıyız, bazen komada gülüm.

Yürüyoruz, önümüz ardımıza gebedir
Hayaldehyz, halbuki hayaller göçebedir
Kaybolur bulunuruz, bu oyun körebedir
Bir yarış içindeyiz O'na varmada gülüm.

İsmail Uysal

Yollar Uzun

Yol boyu sırtımı dayadım cama,
Dağlar korkunç, bakılmıyor güzelim!
Gideceğim belde güzelmiş ama
Yolu uzun, çekilmiyor güzelim!

Asmalar, dizilmiş yol üzre bütün.
Tarlada ne de hoş kokuyor tütün.
Sebepsiz zırlayan başıboş itin,
Ağına bez dikilmiyor güzelim!

Hasankeyf; Dicle'nin yetim yavrusu...
Gercüş'te ağanın öter borusu.
Vergili yolumun daha yarısı,
Botka'ya yol bükülmüyor güzelim!

Başıboş köylerin ahını duydum,
Terkedilmiş, viran evleri saydım.
Efkardan ağızıma cigara koydum,
Kibritim yok yakılmıyor güzelim!

Ürperdim bir anda, görünce köyü
Karakaş'a doğru uzanmış boyu.
Viran illerinde bir dipsiz kuyu,
Girilince çıkılmıyor güzelim!

Geceler bir başka oluyor burda,
Geceler, gözyaşı doluyor burda
Geceler, eşkiya soluyor burda
Boşa kurşun sıkılmıyor güzelim!

İsmail Uysal

Yorgun Pazarteler Biriktirdim Sevgili

Haftanın her bir günü kırılan bir kalp oldum
Yorgun pazarteler biriktirdim sevgili
Söndürdüm gökyüzünde her gece bir kandili
Her seher bir denizin rüzgarıyla savruldu.
Yorgun pazarteler biriktirdim sevgili
Gecenin her anında kırılmış bir kalp buldum

Sokak köpeklerini okşayan parmaklardan
Geceme ağıt düştü, günüme nazar değdi
Gelinlik giymiş çocuk töreye boyun eğdi
Sokak çocuklarını çıkardığım mezardan
Geceme ağıt düştü, günüme nazar değdi
Taktığım muska bile yara aldı nazardan.

Bin yıllık türkülerini dinleyen kulaklarım
Duymaz oldu umudun sesini yıllar yılı
Harmanladım türkümü ağıtla velhasılı
Mırıldanırken bile titreyen dudaklarım
Duymaz oldu umudun sesini yıllar yılı
Avucumun teriyle eridi parmaklarım

Gül yaprağı belledim sırtımdaki hançeri
Ben anasız bir vatan kurdum yaban ellerde
Ne kalbime kin düştü ne de gözüme perde
Doğurdum minnetsizce nice konargöçeri
Ben anasız bir vatan kurdum yaban ellerde
Arıyorum annemin koyup gittiği yeri.

Başboş sokaklarda kaybettim hünerimi
Kırıldı orta yerden çarkı çeviren dişli
Ölümün soğuk rengi damarlarıma işli
Bekliyorken umutla güneşli günlerimi
Kırıldı orta yerden çarkı çeviren dişli
Etimden damar damar sıyırdılar derimi

Söndü kandiller bir bir, sustu gerçeğin dili
Vicdanımı karaya bulayan günah kimin?
Kalbimi karanlığa öteleyen ah kimin?
Boğazıma dolanan ah bilsem kimin eli
Vicdanımı karaya bulayan günah kimin?
Dipsiz, kör kuyulardan su getirdim sevgili
Yorgun pazarteler biriktirdim sevgili.

İsmail Uysal

Yorulduk

Cümle dil ucumda kelime noksan
Nokta koyacağım yer belli değil
Ecnebi üslupta tanıdık aksan
Genç konuşur ne der belli değil

Hangi iplikçiden aldık bu ipi
Bu hangi düzenin prototipi
Dili alicenap yüreği hippî
Dünyada ne işi var belli değil

Kaybettik zamanla varlıkta hiçi
Cana düşman oldu canımın içi
Ortada bir günah bu kimin piçî
Hayrın ucundaki şer belli değil

Babasına kıyar on beşlik canî
Duruşta edep yok bakış şeytani
Nereden türedi bunca zebani
Kim nerede ne halt yer belli değil

Üç kuruş menfaat baş tacı oldu
Kalp kire bulaştı, söz acı oldu
Paraya tapınan kul hacı oldu
Alnı açık yüzde nur belli değil

Ölüyoruz ulan ve öleceğiz
Kimimiz şaşalı kimimiz sessiz
Son bulacak elbet hayat denen giz
Yalnız ölüm anı sır, belli değil

Sevmeyi unuttuk, sevebilmeyi
Ne varsa sevdaya dair her şeyi
Usulca kabrinde yatıyor iyi
Kötünün yattığı yer belli değil

Yorulduk, kalbimiz yoruldu en çok
Bozdular düzeni hak yok hukuk yok
Açın midesinde ekmek arar tok
Yangın var, duman var, kor belli değil

İsmail Uysal

Yusufçuk İle Serçe

Bir serçe kanadının hayaline kapıldı
Yusufçuk uçmayı da biliyordu üstelik
Büyüdü günden güne gönlündeki incelik
Çarkıfelek döndükçe bam teline kapıldı
Belki de aşk adının hayaline kapıldı

Yusufçuk kör değildi, akli uçuk değildi
Serçenin gözyaşında bir efsuna kapıldı
Çağlayanda demlenen gam suyuna kapıldı
Her bakışa tav olan bir Yusufçuk değildi
Kalbi aşka eğildi, akli uçuk değildi.

Dağı hor gördü serçe asumana kapıldı
Sonra tevazu çöktü üstüne hayasından
Serçenin kalbindeki ürkeklik, mayasından
Gözyaşıyla başlayan bir isyana kapıldı
Nehirlerden yol aldı bir ummana kapıldı

Serçe deli değildi; köle, tutsak değildi
Adına aşk denilen bahaneye kapıldı
Dallı budaklı bir çift pervaneye kapıldı
O coğrafyada henüz sevmek yasak değildi
Kalpteki hiçbir atım dile tutsak değildi

Görmediği renklerin büyüsüne kapıldı
Yusufçuk kör kuyular içinde büyümüşü
Gecesini gün yapmış gündüzün uyumuştı
Yusufçuk Serçenin her bir süsüne kapıldı
Gördüğü meleklerin büyüsüne kapıldı

Serçe kalbi elinde göğe meydan okudu
Yusufçuk eli kalpte bir tufana kapıldı
Cehalet yere düştü, aşk irfana kapıldı
Aşk, irfan dergahında çok heyecan okudu
Aşk tufana düşünce ilim irfan okudu

İsmail Uysal

Yusufçuk İle Serçe 2

Ne bağ tanır ne çiçek yusufçuk yabanidir
Kalbini parçalamış gezdiği iniş-yokuş
Sükuta altın deyip lal olmuştu hanidir
Gözyaşına karışıp uçuşan onlarca kuş
Kanadına serpilen umutlar insanidir.

Kokuların rüzgara karıştığı demlerde
Serçe yediverenin açtığı bağda doğmuş
Sonra on binlerce gül açmış doğduğu yerde
Serçenin yüreğine belli ki nazar değmiş
Korkuların rüzgara karıştığı demlerde

Zaman esrarlı sanat; başlangıçlar, bitişler...
Guguk kuşu kan kusar, yarası içeride
Yaban hayatı zordur, soğuk içine işler
Geçenin koynundaki esmer kadın nerede
Üşüyor akça ağaç, yanıyorken dervişler

Bulutları ağlatan sebebe aşığım ben
Damla damla biriken yalnızlığımdır yağmur
Kendi karanlığında boğulan ışığım ben
Serçe kanatlarının ürkekliğinde huzur
Kendi sessizliğinde boğulan çığlığım ben

Yusufçuk kör kuyuda yeni bir hayat kurdu
Şer içindeki hayrı görecek basirette
Başkası olsa ışık bekleyerek uyurdu
Ki inanmış olanın dünyası ahirette
Kiminin gurbetidir kiminin anayurdu

Serçe denizkızından daha bir deryalıdır
Karahindiba kadar bizden biri üstelik
Yürekçe sevdalıdır, akılca hülyalıdır
Sinmiş gözbebeğine bin asırlık bilgelik
Serçe ademoğlundan daha bir dünyalıdır

Benim adım Yusufçuk, nehirde ben, gölde ben
Ferhat bağrımı deldi dağlarda gezinerek
Mecnun'la bin asırdır geziyorum çölde ben
Kanımla mühürlendi Kerem'i yakan gömlek
Göğsümdeki efsunu mühürlendim dilde ben

İsmail Uysal

Yüklü Bulutlar

Henüz bitmedi hayır, hala yüklü bulutlar
Ağarmış saçlarımın anlatacakları var
Tel örgülerle değil, kanla mahsur hudutlar
Saçımdaki her telin bu aşkta hasarı var
Sustum lakin çok sözden derin çoğu sükutlar
Hayır, bitmedi henüz, hala yüklü bulutlar

Kulaklarım örneğin neler duydu bir bilsen
Yüreğimin aklımı terk ettiği günlerde
Duyarsın, topraktaki feryadı bir eğilsen
Neşe, soylu değildir; tevazu, hüznlerde
Ağlamanın tadı yok ağlatan sen değilsen
Neler duydu örneğin kulaklarım, bir bilsen

Bir dem mühür vuruldu sanki dudaklarıma
Kalbimden yola çıkan kelimelerim sustu
Bir kere dokunmadın sen ki dudaklarıma
Onlar bin yıllık hüznü sessizliğinde kustu
Söz dinletemiyorum ben ki dudaklarıma
Mühür vuruldu bir dem sanki dudaklarıma

Gözlerim, ahh, özlemin bin çeşidiyle yorgun
Akıttığı yaş kadar pişman olmuş mu dersin
Her dakika karşımda, azap gibiydi sorgun
Sustukça büyüyordu, susuyordu gözlerin
Büyüdükçe kederim sen hala susuyordun
Ahh, gözlerim... Özlemin bin çeşidiyle yorgun.

Elleri konuşur mu insanın? Konuşmaz mı!
Hele parmaklarına sinmişse hasretin, gör.
Damarlarda biriken güncenin hatrı az mı?
Hayır, kıymet biliyor, değil ellerim nankör
Anlatır, dokunduğu şifalı mı maraz mı
Konuşuyor elleri insanın, konuşmaz mı!

Yollar uzadıkça ben, daha bir seviyorum
Ayaklarıma düşen sızı senden yadigar
Ne varsa senden ve sana dair seviyorum
Bir nefeslik uzakta bin asır ötemde yar
Ben seferi kutsayan misafir seviyorum
Uzadıkça yollar ben daha bir seviyorum

Kalbim, soluk soluğa sevdiğime şahittir
Nefessiz kaç gecenin hüznü var üzerinde
Dolunaya sor hatta yıldızlar müşahittir
Hakkı var hatta kalbin yıldızlar üzerinde
Gece yazılan şiir aşk adına ahittir
Nefes nefese kalbim sevdiğime şahittir

Hayır, bitmedi henüz, hala yüklü bulutlar
Sustum lakin çok sözden derin çoğu sükutlar

Saçımdaki her telin bu aşkta hasarı var
Tel örgülerle değil, kanla mahsur hudutlar
Ağarmış saçlarımın anlatacakları var
Henüz bitmedi hayır, hala yüklü bulutlar

İsmail Uysal

Yüreğim Ah Yüreğim!

Yaşayarak öğrendim ihanetin adını.
Kimseye değil artık yüreğime lanetim.
Meğer onca zamanda kendime ihanetim.
Onca zaman boşuna yük etmiş bir kadını...

Yüreğim, ah yüreğim, nereye atsam seni?
Nasıl güle eş ettin bozkırdaki dikenini.

Dedem derdi, garibim; kokar bir gün haram et,
On bin kat değerlidir bahçedeki lahana.
Suratına tokattır kelamdan anlayana.
Hor görürsen varını bak işte çarpar nimet.

Ah şu akılsız kafam, ne zaman uslanacak?
Ölüm kapı önüne ulaşınca mı ancak?

Âşık olmak güzeldir, aşk ne güzel şey derdim.
Ta ki kalp hizasından kaynar sular boşaldı,
Uçtu kalpte ne varsa yerini yeller aldı.
Ben ki o tek heceyi karayele gömerdim...

Ah şu benim saf gönlüm kanacak yer arıyor.
Üstüne yorgan diye kızıl toprak sarıyor.

Nasıl bir serap acep çöl ortasında gülşen,
Su diye nasıl içer insan kum tanesini?
Buldu âlem yeniden aşkın divanesini.
Ateşi neden suçlar bilmem ateşe düşen?

Bahar senin neyine zemherinde kalaydın,
Yüreğim, ah yüreğim, seni olmaz olaydın!

İsmail Uysal

Yüreğime Dökülen Ateş Nehri

Sen ağlama yar!
Ağlasın dağlar,
Devrilsin, zirveleri eteğe.
Ağlasın, Fırat'ın ötesi ve berisi,
Ağlasın, Kaf Dağı'nın ardı,
Ağlasın, yerin yedi kat altı,
Ağlasın analar diyenlere inat,
Dört yanı kanla çevrilmiş Anadolu'm...
Ağlasın!
Sen ağlama yar,
Ağlasın kurt, kuş, böcek, cümle tabiat!

Boğulur içimde bir deniz,
Yüreğime açılmış Süveyş,
Ateşten bir nehri taşır gözlerinden.
Taşır, yüreğini yüreğime,
Taşır, evimi, barkımı,
Taşır, yedi ceddimi sürgüne,
Yanar, yurdumun yedi bölgesi.

Ayakları prangada bir köle, mırıldanır şarkımı,
Mırıldanır soluk benizliler, kara tenliler,
Mırıldanır cadde cadde, sokak sokak, kaldırım taşları...
Taşır, her adım seni bana
Beni sonsuza...

Ağlama yar!
Ağlasın, telleri sazın, tokmağı davulun,
Ağlasın en hazin sesiyle ney!
Ağlasın, hava, toprak, su, ateş,
Bilumum her şey!
Kurusun, gözpınarları kâinatın,
Kurusun, göller, dereler,
Kurusun, ağaçlar, çiçek ve çimen
Kurusun, dudakları bebeklerin,
Çatlasın damarları...
Çatlasın, yerküre orta yerinden
Fışkırsın, yeryüzüne magma
Toplansın yüreğimde.
Toplansın, külden bulutlar başımda,
Ağlasın, sis ve kara duman,
Ağlasın asuman!

Sen ağlama yar;
Nasılsa ağlıyor her bebek, senin yerine
Her anadan doğma,
Her üryan...

Sen ağlama yar!
Her ağlama,
Yaralar...

Kanar, yüreğimin orta yeri,
Yanar, zemheride üşümüslüğüm,
Tutuşturur Güneş'i buz.
Üşür, köprü altı çocukları,
Üşür, günümün ortası.

Sen ağlama yar!
Sen ağlarsan,
Dağlar topraksız kalır, denizler susuz,
Aşikâr olur düşümüslüğüm.

Sen ağlama yar!
Sen ağlarsan,
Susar dil ve gönül,
Susar akıl ve yürek,
Susarım...
Yorgunluğum, kimsesizliğim, açlığım,
Susuzluğum da ağlar.
Analar, bacılar da ağlar.

Sen ağlama yar!
Ağlayacaksan,
Ağlasın ne varsa evrende,
Tepeden tırnağa kadar!

İsmail Uysal

Zamaneye Bir Masal

Dinleyin ey ergenler bir masal anlatayım,
Siyah aşklarınıza birazcık renk katayım.

-I-
Bir zamanlar köyümün toy bir delikanlısı;
Biraz garip, biraz saf, biraz hırçın ve asi...

Yol olsa gözlerine bir dilberin nazarı
Basıverir vicdanı yüreğine azarı

Pat, diye düşüverir anında kafatası
Gömülür derinliğe nefsin ağır mevtası

Öyle ki eli bir kez değmemiştir harama
Önüne ton konulsa dokunmazdı grama...

-II-
Bir gün bu kalenderin sızlamaya başladı
Kalbindeki çizgiler... Kalp ritmi yavaşladı.

Görünce aşığını yoktu ölüden farkı
Dakikada üç beş küt, döndürüyordu çarkı.

Bir zaman baktı öyle dilini düğümleyip
Dolanmıştı çarkına birkaç kördüğümle ip.

Onunla her dakika sonsuz bir düşünce gibiydi
Asumanda lambalar tek tek sönmüş gibiydi.

-III-
Mahpus bir gece gibi uzayınca sükûtlar
O hazan mevsiminde kara kara bulutlar

Topluyordu bağına bir aşkın elemi
Çatık kaşlı malum zat, kırmıştı kalemini.

Bir ala karga ötmüş: "Uzak dur, kız nişanlı! "
Dimdik dursun mu acep, çöksün mü delikanlı?

Hani sıcak bir damın söndürülür ocağı,
Kırılmıştı yetimin yegâne oyuncağı.

Gözler süzgülü ve nemli, suratlar asılıydı,
Manşetler hor atılmış; mecmua basılıydı...

"Bugün götürmez ekmek evine hiçbir baba
Çakal uysaldır bugün, leşi görmez akbaba.

Bu gece utancından kızışmıştı afak
Bu gecenin sonunda batıdan söker şafak."

O günden sonra her gün, toplasan birkaç satır;

Her saat, her dakika ölümü hatırlatır.

Korkmuyordu ölümden lakin ayrılık acı
Bilse ki vuslat yakın, çağırırdı Hallac'ı.

Hoyrattı delikanlı avuçladı alevi
Mühürledi dilini, inine tıktı devi.

Devin homurtusunu duymasın kimse diye
Her nefes alışında yutkundu ölesiye...

Açmadı yüreğini ne dostuna ne yâda
Kavuşmak haramdı ya anlamıştı dünyada.

-IV-

Evlendi delikanlı henüz on sekizinde
Riyakâr gülücükler iz bıraktı yüzünde

Miladi üç yıl geçti, delikanlıya asır,
Yürek izbe bir otel, gönül yüzyıllık hasır...

Delinir orta yerden su damlasıyla kaya
Nasıl bir divane ki sokulmaz prangaya

Haramdı nere baksa, haramdı neyi tutsa
Bir gün görmese erir, biter miydi unutsa?

Ölüm dediğimiz şey ruhun terkiyse eğer
Delikanlı üç yıldır ölügezermiş meğer.

-V-

İşte böyle ergenler, burada başlar oyun
Önce bu üryan ruhu bedeninize koyun.

Bakın sonra nasıl olmuş, yakıp kavuran sızı
Nasıl sevmiş öğrenin delikanlı bu kızı.

Şimdi bu delikanlı delisidir köyünün
Her sayışta o çıkar ebesi bu oyunun

Bu oyun ebrulidir, kaldırmaz siyah, beyaz
Hem ut çalar hem keman, biraz neydir biraz saz...

İsmail Uysal

Zamanın Gülüşleri

Annem gibi kokuyor gülüşlerin ey zaman
Bir kurşun suretinde ömrümden geçiyorsun
Sen güldükçe yakıyor gülüşlerin ey zaman
Bazen tanımıyorsun önümden geçiyorsun
Adını bilmediğim yaralar açıyorsun

Bir çocuk suretiyle karşıma çıkıyorsun
Ne yaramaz bir bakış ne oyun oynuyorsun
Üşüyorsun karşımda ve sonra yanıyorsun
Ne şımarık bir hal var ne ev bark yıkıyorsun
Annemin gözleriyle, derdiyle bakıyorsun

Ne kadar diri kalsan çukurda bir ayağın
Ki bilinmez ne kadar lezizdir insan eti
Ellerin çizgileri arıyor merhameti
Okşuyor toprağını bin yıllık yalnızlığın
Bir şehir yıkılıyor eteğinde bir dağın

Kalbim buzdan bir ateş ellerim suda yansın
İnsan, mal toplayarak kaybetti servetini
Ey zamanın tanığı göster maharetini
Avin yavrusu açken avcı pusuda yansın
Tutuşsun yedi kat yer ateş de su da yansın

Bir çocuk siretiyle büyüyor ağır ağır
Gözlerinde yurdumun en sert karakışları
Heybetiyle bir dağı yoruyor bakışları
Bir sabah ki rüzgarın hışımıyla yandı bağır
Bir çocuk öldü sabah, adem kör, alem sağır

Zaman kutsal bir çile, zaman yaraya merhem
Ben ki ana yurdunda cüzzamlı bir köleyim
Hangi derde yanayım hangi dertten öleyim
Kime dert yanayım da nereye gideyim hem
Ademoğlundan insan düşerken dirhem dirhem

Annem gibi kokuyor gülüşlerin ey zaman
Ölü toprağı cana getirecek sen miydin
Her şey miydin yahut sen her şeye rağmen miydin
Kabusa mı dönüyor tüm düşlerin ey zaman
Gözyaşları döküyor gülüşlerin ey zaman

İsmail Uysal

Zamanın Takı

İsmail be, ne garip bir mahluksun
Dolu bardak burda, boşa gidersin.
Atı alan köprüyü bile geçti
Yorulma, geri dön, boşa gidersin.

Uçmak için balıktan ders alırsın
Sonra yüzmek için kuşa gidersin.
Ruhunu kirletir, aldırılmazsın da
Eline toz değse duşa gidersin.

Gül istersin bahar gelir, saymazsın.
Geri üstü bir yol kışa gidersin.
Masanda helal et duruyor ancak
İstemezük dersin, leşe gidersin.

Doğruluk zor gelir, burun kıvrırır
Yanlışlığa koşa koşa gidersin.
Uyan artık bitti oyun, yenildin
Sen bu gidişle çok tuşa gidersin.

Ölümü düşünmek harcın değildir.
Geldiğinde şaşa şaşa gidersin.
Hele vaden dolsun, zaman tak desin
Dönüşü yok paşa paşa gidersin.

İsmail Uysal

Zehir Zemberek

Yalnızlığın tarihi serüveni içinde
Düşünceye saplanmış sivrisinek edasıyla
Bir böceğin sürüklediği dışkıyla yuvarlanan
İnsanlar tanıyorum

Nasıl bir hezeyana düştüm ki
İpe sapa gelmez ne varsa heyecan
Fikir fikir zift damlıyor üzerime zemheri ayazında
Yağanı rahmet, ayı nisan sanıyorum

İnsanlar,
Zehir zemberek hasletleri ile kibir
Ve doyumsuz hayalleriyle şaşırtmıyor beni zinhar
Caligula, Caligula! Ruhun geziyor beden beden!
Seni şiddetle ve nefretle anıyorum.

Sodom ve Gomore... içimde yaşayan canavarı saldılar
Yecüc mecüc dolu üryan fısıltılarda
Buz tutmuş kalplerde arama kıvılcımı
Bin Etna'ya bedel ateş var damarlarımda; yanıyorum!

Gözlerim, rüzgardan ilhamla şiire meydan okurken
Bezgin ve ye'se savrulan renksiz ve kırılğanlar
Şimdi sen nerede olduğunu bilmediğim çarem,
Ört kalbimi! Utanıyorum!

İsmail Uysal

Zifiri Karanlık

Bu gece ay ne kadar da karanlık
Yıldızlar neden k s bakıyor bana
Yalnızlığın yükü batıyor cana
Yar aklımı terk etmiyor bir anlık

Ben ki karıncayla oynayan devim
Yordu beni bu ufacık yaratık
Kocaman evim dar geliyor artık
Gönlümün içine sığmıyor sevim

İsmail Uysal

Zihniyet i Zaman

Aynalar masumdur, gölgeler kahpe
Gerçekler ufukta siluet gibi
Sıradağlar vadi, çukurlar tepe
Batalıklar güle memleket gibi

Yarenlik çıkarıcı, dostlar müşteri
Doldurur çakallar kalktığın yeri
Parlıyor tilkinin köpek dişleri
Ceylan öder borcu bir diyet gibi.

Canan için âşık geçirdi serden
Sildi çapulcular meydanı erden
Kurtulduk güzelim melekelerden
Haysiyet, inayet, merhamet gibi...

Kadında posbıyık, erkekte etek
Şimdilerde moda babaya kötek
Yakar yüreğini acıdır gerçek
Çarpar suratına bir ayet gibi.

Şimdiki tosunlar öküz misali
Şabana da gelmez, iş görmez eli
Bebeler beybaba... Gençliğin hali,
Ölümden acı bir nihayet gibi.

Zamane gençliği; dobradır sözü
İyi, güzeli görmez de gözü
Nice kıl-u kale dönüktür yüzü
Edası huşuyla ibadet gibi

Kıskanmak ne imiş eşi, yârini
Bırak muhabbete, bulsun birini
Anlamam bu çağın adetlerini
Başlarım ben böyle zihniyet gibi...

İsmail Uysal

Zulüm Bir AteŖti

BaŖa tac edince ucubeliği
BaŖı da tacı da murdar ettiler
KonuŖuyor dilin yok ki kemiği
Dili kalp iŖinde tuċcar ettiler

Onur üç kağıdın eline düŖtü
Haysiyet arsızın diline düŖtü
Madrabaz düzenin yoluna düŖtü
Dünya bizim diye ikrar ettiler

Mürted yeniden mi sarıldı dine
Emaresi beyaz sakal mıydı ne?
İhtiyar heyeti çakal mıydı ne?
Tilkiyi kümese muhtar ettiler

İyiler, adını dağa yazdılar
Yetmedi, tarlaya bağa yazdılar
Yere sığmadılar, göğe yazdılar
Semayı kuŖlara mezar ettiler

İyi olamadık gitti be usta
Beden ikibüklüm, ruhumuz hasta
Büyüdükçe halka yetmedi pasta
Hak dedik, sus diye ihtar ettiler

Zulüm bir ateŖti, bakan körleŖti
Umudun kalbine korku yerleŖti
Biz çözüldük, zulmedenler birleŖti
Nemrutu dünyaya serdar ettiler

BakıŖı eldeki taŖtan daha sert
Çocuklar tanıdım, Alivari mert
Girdiler topyekun cennete bidert
Burda sahur orda iftar ettiler

İsmail Uysal